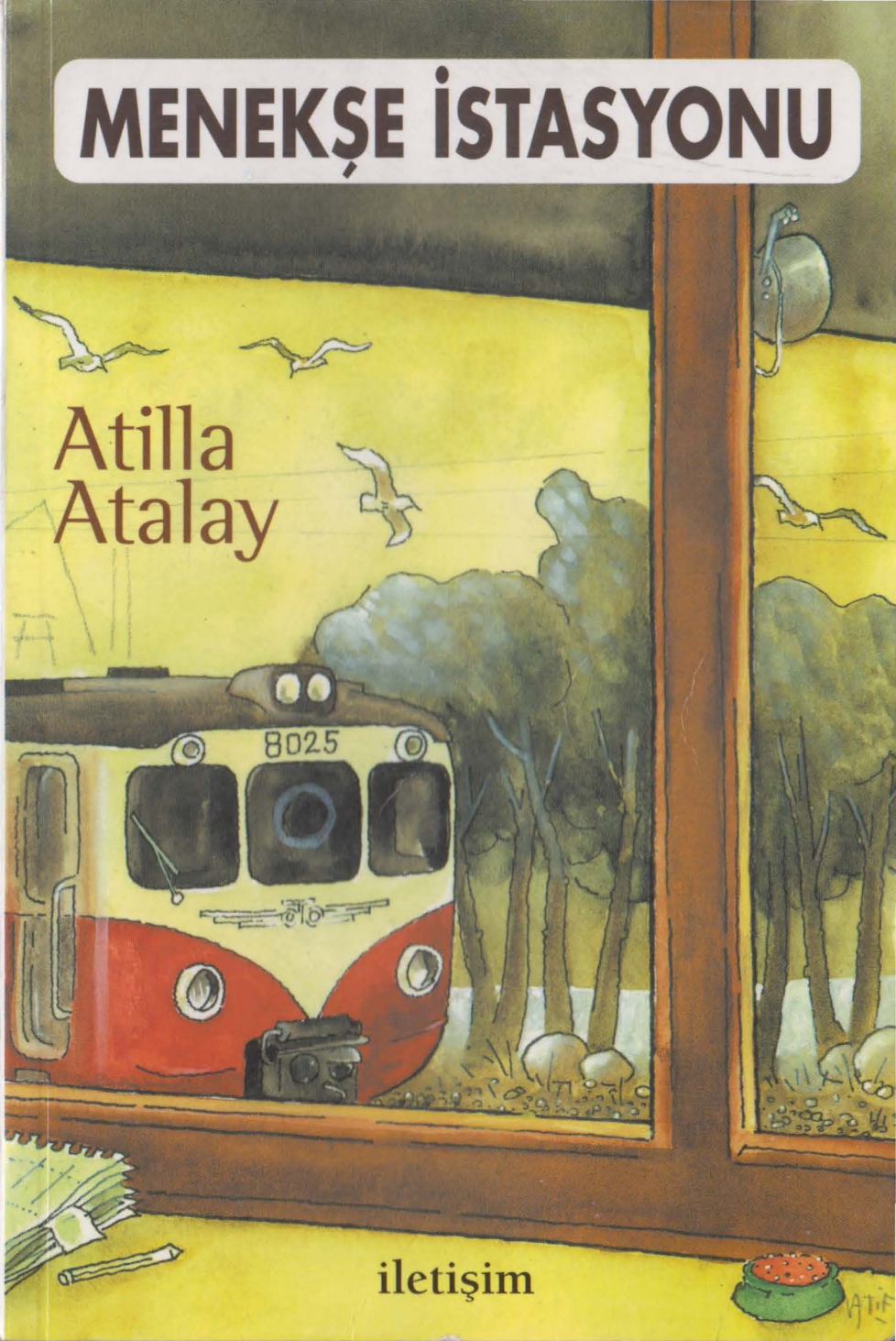
MENEKŞE İSTASYONU

Atilla Atalay

iletişim

Atilla Atalay MENEKŞE İSTASYONU
iletişim

ATİLLA ATALAY • **Menekşe İstasyonu**

ATİLLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'den başlayarak, on yıl boyunca *Girgir* ve *Fırt* dergilerinde mizahi öyküleri yazdı. İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989'da, çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbır* dergisinin kurucuları arasında yeraldı. *Hıbır* dergisinde "Eray" ve "Haftanın Lakırdılukurdusu" başlıklı köşeleri yazdı. Yazılarını *Hıbır* dergisi kadrosunun bağlı bulundukları kurumdan ayrılarak kendi adlarına çıkardıkları *HBR Maymun* dergisinde sürdürmektedir. Atalay'ın *Menekşe İstasyonu* dışında yayımlanmış beş kitabı var: *Usulcacık* (1990), *Ebekulak* (1993), *Sıdıka* (1994), *Civciv Kutusu* (1995) ve *Uyuyamadığım / Düş Kovalayan* (1996).

İletişim Yayınları 385 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 51
ISBN 975-470-584-4
© 1996 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 1996, İstanbul

KAPAK Latif Demirci
DİZGİ Maraton Dizgievi
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Enver Seyfi
KAPAK BASKISI Sena Ofset
İÇ BASKI Sistem Ofset
CİLT Tuğ Mücellit

İletişim Yayınları
Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34400 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58

ATİLLA ATALAY

Menekşe İstasyonu

iletişim

"Deli Fedime" ve "Ayşecik" için

İÇİNDEKİLER

Sıdıka 9

Alevler İçinde **11** / Marifetli İnsanlar **14** / Kışlık Erzak **17**
Kör Dövüşü **20** / Afet Felaket İşleri **23** / Kırkıncı Kez Söylenenler **26**
Samim Sigara Bıraktı **29** / Kemiksiz Aşk (Sara ile Musa) **32**
Görümcelik Müessesesi **35** / Deli Danalar Girmiş Bostana **38**
Şuursuz Şiddet Günleri **41** / "Eteket Yapma Lan Gastacı" **44**
Çukurdakiler **47** / Bu Bayramın Çocukları **50**
Bayramda Şetaret Halalarda **53** / Tatil Fotoğrafları **56**
Abimin Yalancısıyım **59** / Habitat Delileri **62** / Sus Kız! **65**
Manalı Laflar **68** / Sarhoştu Ağlıyordu **71**
Bağımsızlık Mücadelesi **74** / Mafya Üçgeninin Kenarı **77**
Kaldırım Kenarı **80** / Kenar ve Öbür **83** / Aşk Kapıyı Çalınca **86**
Propaganda Magazida Burinata **89** / Seçim Sonrası Şetaret Hala **92**
Örtülü Ödenek **95** / Takiyye Günleri **98** / Kaynak Arayışı **101**
Bahar Şarkıları **104** / Kutlama Günleri **107** / Kapı Çarpmaları **110**
Sıhhiye Onbaşısı Safiye **113** / Tencereci Kız **116** / Tekel Ne Ki **119**
Kara Mübarek **122** / Çıtır Kız Elifsu **125** / Kimsenin Bilesi Yok **128**

Delirmeler Ülkesi 131

Tatemili Günler **133** / Birkaç Kötü Adam **136** / Cin Peri Reyting **139**
Hastane Sapıkları **142** / Mafya Millet Elele **145** / Delirmeler Ülkesi **148**

Sağlam Kafa *151*

Menekşe İstasyonu *165*

Beşyol Kuşçusu ***167*** / Sanrıların Arabaları ***172*** / 34 TN 405 ***176***
Fintasfenkinör ***181*** / Şeytanın Yattığı Yer ***184*** / Vasıfsız Tavşan ***188***
M M M ***192*** / Çocuktuk İşte ***196*** / Hayvanlar Alemi ***199***
Sıcağı Sıcağına ***203*** / Turşu Suyu ***207*** / Er Mektubu ***211***
Kırılan ***215*** / Ornitorenk ***219*** / Haziran Bahçeleri ***224***
Menekşe İstasyonu ***228*** / Tavku'l Hamame ***233***
Cim Cort.. Cim Cort ***237*** / Sarı Makina ***241*** / Z z z z ***245***

Sıdıka

- Bak anne halim yok... Son defa yalvarıyor, hatta vasiyet ediyorum: ben evde sobanın başında iyiydim... Sigorta hastanesine gelmemize gerek yoktu, ölüceksem evde ölüyim... *Beni evimin akan damı altında, semtimin yağmurlarıyla yıkasınlar...* Yurdum hastanelerine gidicek kadar canıma susamadım, yanlış tedavi kurbanı olmak, kalabalıktan ezilmek istemiyorum... Bak, buralarda geberir gidersem hortlar rüyana girerim...

- Sus kız; zaten hortlak gibisin... Ihlamurla, buğuseptille geçicek gibi diil... Seni kesin bi doktorun görmesi lazım... Ben de isterdim, *Prof. Dr. Cüdican Sarısandalcıoğulları'nın Teşvikiye'deki muayenehanesinden beş milyon liraya randevu alalım*, seni gösterelim... Ama şimdilik sigorta hastanesiyle idare ediceksin... Sen dur şurda otur, ben numara almaya gidiyim...

- Olmaz! Ikimiz gidelim... Burda beklerken yanlışlıkla bi tarafımı keserler... Organımı felan çalarlar...

- Çeneni çalsalar keşke... Hastane çeteleri dilini yürütüp, Hindistan'a satsalar da sussan! Kızım, bu halinle nası benle

numara kuyruğuna giricen... Otur işte şu bankın üstünde.

- Kalk kız gidelim anne vakit varken... Diyelim ki doktora ulaşabildik, adamcaaz bu kalabalıkta bana saniyenin üç bölü onu kadar bir muayne süresi ayırabilecek... Hal böyleyke...

- Kız bi sus, ayıptır, burası hastane... Cavcav cav konuşulmaz... Beni dinlemiyorsun madem, bak demin şurda *"Sus Yapan Hemşire Resmi"* vardı bi tane... Duvardaydı... Şurda... Yok orda diil... Nerdeydi be...

Yok işte... Böbreklerini çalıp satmışlardır... Hastane Çeteleri gözünün retinasını sökmüştür... Gitti caanım *"sus yapan hemşire"*

- Senin de kalbin kötü kaltak! Bi tane de iyi bişey düşün hayatında... *"Suss yapan hemşire" bir hasta refakatçisiyle tanışıp, anlaşıp, mutlu bi yuva kurmuş da olabilir...* Kocasının durumu iyiyse artık çalışmasını istemiyodur belki... Bi de bööle düşün, azcık pozitif ol...

- Ulan maddi durumu iyi olan hasta refakatçısının burda ne işi var be... *Sanki Uludağ Beceren Hotel Resort'un lobisinde oturuyoruz...* Sigorta Hastanesi burası... İnildeyen fukaralarla dolu...

Fukara edebiyatı yapma anneye! Otur şu banka beni bekle... Senle çene yarıştırırken Hasta Kayıt Kabul kuyruğu seksen metre uzadı zaten... Du bakiim ben bi odacı, kapıcı, rontgenci tanıdık bulabilicam mı? Otur burda biyere ayrılma...

* * *

- Sıtkı! Evladım... Yaa Sıtkı...
- Bana sesleniyosanız benim adım Sıdıka dedecim...
- Hıı... Sana sesleniyorum ya Sâbıka...
- Sâbıka diil, Sıdıka, dede...

Herneyse, burası çok kalabalık, kayıtlarda karışıklık oluyo, ismin önemli diil... Ben *ASYND* servisinden geliyorum... Yani *"Ak Sakallı Nur Yüzlü Dede"* işindeyim... Sen şimdi şu bankta otururken yüksek ateşten havale geçirip komaya girdin... Ben de *ASYND* olarak rüyana girip sana nasihatler vericem... Bak evladım Sıtkı, içkiyi bırak, doğru yolu bul... Kendine yazık ediyosun... İçip içip buralarda alkol komasına giriyosun... Yaa Sıtkı alkole tevbe et!

Ne alkolü be! Ben hayatımda ağzıma içki komadım... Kayıtlar yanlış dede, başkasının rüyasına girdin sen... Bu hastanede de her halt yanlış yapılabiliyo yaa...

- Tantana etme yaa Sıtkı..

- Bak hâlâ Sıtkı diyo... Dede sen bunadın mı, görev kapasitesinin üstünde mi çalışıyosun? Git şu hastanenin Geriatri (Yaşlılık hastalıkları) kliniğine bi görün... Sana aspirin verip göndersinler, hafızan zayıflamış...

- Bunak deme *ASND*'ye! Kaltak Sıtkı!

* * *

Yavrum... Sıdıka... Annesinin boncuk gözlü kızı... Bak bi de hastaneye gelmiyelim diyodun... Bankta otururken fenalaşmışın, doktor abilerin seni apar topar acile yatırıverdiler... Şükür Allahıma açtın gözlerini... "Üç güne kalmaz taburcu olur" dediler... İyisin iyi... Kolonya sepiyim mi? Al ferah ferah... Kız nediycam bak... Komadayken Sıtkı diye bi oğlanın ismini sayıklıyodun... Kim kız o, iyi bi işi var mı?

- Git işine anne yaa! Tekrar komaya sokma beni, zaten zor çıktım...

- Anne, hadi bana dört rakamlı iki sayı sööle.

- Sopa... Sopa...

- Sayı dedim, sözcük diil...

- Kız yeter artık, durdur şu beynini. Yarım aklını dört rakamlı sayıları kafadan çarpmayla bozdu... Sanki bi halta yarıycak.

Niye yaramasın... Ekmek parası, televizyona çıkar şov yaparım... 1243 kere 9773...

- Ay dostlar yetişin, çekin şu karının fişini. Kalkilatör kaltak... Lan, yemin et, vallahi parçalarım, en fazla iki rakkamlı sayıları çarpıcaksın. Bakkal hesabı yeter. Belki esnaf bi koca bulursun... Robot gibi bütün gün car car car hesap yapan bi kızı kim ister? Peygamber olsa dayanamaz vallahi.

- Noolmuş, eskiden de mutfak robotuyduk. Havuç rendele Sıdıka, sarmısak döv Sıdıka, domatesleri kübik doğra Sıdıka... Ööole olunca kimse *"Niye bu karı robot gibi"* demiyo ama.

- Bana bak, kübik doğrarım senin o dilini... Cevap verme anneye! Yaptığı da bi marifet olsa... Bööle şaklabanlıkların

var diye, elin oğlu seni "karı niyetine" koluna takar mı sanıyosun... Gider hesap makinalı saat takar daha iyi...

- "Elin oğlu" dedin de aklıma geldi... Evin oğlu statüsündeki salak abimin "marifet" diye yaptığı şeylere ses çıkarmıyosunuz ama. "Konsantre olup" ayağını kızgın sobaya sokuyodu, tutuk zekâlı...

- Erkek kısmına lazım ööle şeyler... Mesleği olur, askerde kaloriler kazanı sorumlusu yaparlar.

- Hiç sanmam... Diline kızgın ütü değdirmeye, konsantre olup yanağını dantel tığıyla delmeye kalkıştığını duyarlarsa... Arada bir göz kapaklarını ters çevirip "Bak Sıdıka bak, ben naaptım" diye dolaştığını bi sööleyen olursa, askerliğini asabiye koğuşunda yaptırırlar.

Hele bi sööleyen olsun, görürsün kimin diline kızgın ütü bandırıyorum... Bunlar aile sırrı, uluorta heryerde sööleyip, istikballe oynanmaz...

- Hani marifetti? Aile sırrı mı oldu şimdi?

- Sus işte uzatma... Erkek kısmısının marifeti ööle şeylerden... Kadın kısmınınki, lezzetli yemek, güzel el işi, ayağına eline çabukluk. Naapalım, cemiyet kaideleri... Yeni evliyken baban da yapardı ööle şeyler... Erkekliğin şânındandır... Hiç unutmam, bi gece elektrik kesik... Büfenin üstünde şamdan yanıyo... Baban bi fırladı büfeye, "bak Safiye bak" dedi... Soona, mumun alevine dooru, afedersin şööle şi şeetti, bırt yaptı yani... Meğer ööle olunca... Yani, bırtına ateş tutarsan yanarmış... İşte ööle muma doğru eğilip de şeedincene, bi alev yürüdü, sanki havai fişek attılar..

- Iykk... Sus anne anlatma, tamam! Sen şimdi buna marifet mi diyosun? Duyan da adam kanat takınıp fezaya uçtu sanıcak...

- Marifet tabi... Beyim diye söölemiyorum, on parmağında on hüner vardır babanın... *Alnında, dolu rakı kadehiyle, iki el havada, harmandalı oynar... 60 yaşına geliyo askerdeki*

tüfek ve kasatura numarasını hâlâ ezbere bilir. Baş parmağına tükenmezle dansöz çizip şıkkıdı şıkkıdı oynatır... Ayrıyetten, çok güzel, tersten, kuş dili küfreder...

- Nen? Nası yani şimdi? Hakkaten, ne ki?

- Mesela sana kaltak diyecek... Kaltak'ın kuş dili söölenişi; *kagal tagak*... Bi de bunu tersten sööliyelim: *kagatlagak*... Mesela *"sürtük cadı" Sügürtügük cagadıgı*... Bi de tersten... *Igıdagac kügütrügüs*... Baban bunu "hop" diye anında sööler, sen anlamazsın bile... Hihi...

- Ay bravo yani... Babam Reha Muhtar'ın haber programını onbir hafta idare edebilir bi insanmış doğrusu... Ne diyim... Her akşam haberlerde bu türden, birbirinden marifetli insanlarımızı gördükçe; bunların marifet, hüner diye nesilden nesile aktarıldığına tanık oldukça... İçim tuhaf oluyor... Acaip günler bizi bekliyor... Gıkızagay... Gıkızagay...

- Ne? Anlamadım sanma, tersten kuş dili yazık yazık dedin... Asıl sana yazık, geveze Igıdagac kügütrügüs...

Kışlık Erzak...

Windows 95 çağında bamyaya yorgan iğnesi saplayan zihniyete ne diyim ki ben... Her sonbahar ipe bamya diz, tarhana yap, erik kurut, domates ez, turşu kurgula... Sanki konserve diye bişey yok, kurulu turşu alsak olmaz... Bill Gates acur turşusu kuran bir bilgisayar programı yazabilir mi acaba?

- Tutturamaz!

- Tutturur usta, üstüne şehriyeli pilav bile yazabilir...

- Cav cav etme sirkeyi ver ordan... Bu turşuyu kimse benim gibi yazamaz, işte o kadar...

- Hayır, bi değişiklik olsa hayatımızda diyorum... Mesela bu sene nar donduralım, karpuz tütsüleyip ipe dizelim, şööle ayı tesbihi gibi balkona asalım kurusun...

- Nimete ayı deme!..

- Manav mumyalayalım.... Hihihi...

Mumya istemem ben mutbağımda... Evin bereketi kaçar, iki diş sarımsak ver ordan... Evet... Şimdi hıyar... Bir hıyar daha...

- Ay al... Şuna bak, kırk yıllık operatörün neşter istemesi

filan gibi söylüyo... Duyan da açık kalp ameliyatı yapılıyo sanıcak...

- Narkoz! Aman terlik... Geliyo şimdi kafana... Dikkatimi dağıtma... Küçük bi hıyar ver ordan, kavanoz doldu, bi tanelik yer var...

- Maalesef son hıyarı az evvel verdim... Hıyar açığının giderilmesi için abimi bekliyelim istersen... Kola reklamındaki gibi... Kavanoza büzülüverir...

- Konuş sen konuş... Şu kavanozu kapatıyım sıra sana gelicek... Sirkeyi ver!

Biliyodum... Sonunda sıranın bana geli eeni, biliyodum... Sustalı maymun gibi bütün gün niye evde oturttuğunuz, kimselere göstermediğiniz doğduğumdan beri dikkatimi çekiyodu... Farkındaydım... Sonunda benim turşumu kuracağınızı biliyordum... Ben gelinlik bir genç kız olarak değil, turşuluk olarak yetiştirildim... Vejeteryanlık CHP'nin 7 oku oluyo artık hanım... Kızını kışlık erzak olarak yetiştirip yemeye kalkan zihniyeti en azından Zülfü Livaneli kınar... Medya yedirtmez beni size... Batı bu duruma seyirci kalmaz.

- Sen hayatında sirkeli anne tokadı yedin mi hiç cadı! Al bak... (Şrak)

- Hımm... Farklı bir lezzet... Bi de kendine vur bak, çok hoş oluyo...

- Bak hâlâ çatır çatır çene yarıştırıyo anneyle... Ben senin turşunu kurup naapıcam kız... Sen bu pabuç kadar dille kendi kendine evde kuruycan zaten... Acık kafan çalışsa annenden işin ilmini kapıp biraz mutbak işi öğrenirsin... Erkeğin kalbine giden yol midesinden şeeder buyrulmuştur...

- "Operatör edası" felan diyoduk ama, anatomi bilgisi sıfır... Ekonomi bilgisi de aynen... Turşuyu para gibi düşünecek olursak; şimdi yapıyoruz, üç ay sonra kullanıcaz... Değer kaybedicek... Biz şimdi bu turşuyu yapıcaamıza parasını

bankaya yatırsak üç ayda işleyen faizle iki kavanoz hazır turşu alabilirdik... "Elma" hesabı gibi yani... Turşu hesabı da olabilir...

Hazır turşu alan kadın kadın diildir... Biz göle yoğurt çalan bir ecdadın denize turşu kurabilme zekâ ve yeteneğine sahip hamarat torunlarıyız.. Ha keza moher ve orlon...

Adımız erzak tarihine altından karpuz çekirdeklerinin yanyana dizilmesi suretiyle oluşturulmuş harflerle geçicek di mi kız anne?..

- Eveet...

- Ağustos böceklerinin alayı orospudur, çünkü yazın erzak biriktirip kışın beylerine sofra kuracaklarına car car öterler, saz çalarlar, klip çekerler...

- Eveet...

- Kışkır...

- Pekii...

- Sen şimdi bi kavanoz daha turşu yaap...

- Elbettee...

- Ben Marmaris'e Şetaret Halamların kaldığı pansiyona gidiyorum yaz bitmeden şööle bi denize... Al şu pancarları şimdi... Hadi... Turşu seni bekliyo... Hipnoz halin bitip uyandığında kendini çok rahat hissediceksin... Babam eve gelip "kıza nası izin verdin" diyerek sana vurduğunda asla canın acımıycak... Asla... Al bu pancarları... Sirke de burda... İçinden tekrar et... "Turşu yapıcam, beyim vurunca canım acımıycak..." Hadi.

- Eveet... Pancaar... Acısız...

Kör Dövüşü...

- Kız, bana bak kapat o perdeyi, aniden elektirikler gelicek akvaryum gibi cascavlak kalıcaz ortada... Evin içi dandini zaten, sobanın üstünde donlar südyenler asılı... Ört şunu da reklam olmayalım bütün mahalleye...

- Sen meraklanma anne... Yaklaşık yedi saattir elektirikler kesik, aniden gelirse mahallede geçici körlük olur... Kimse bizim evin içini felan göremez... Flaş patlaması gibi yani anlatabiliyo muyum?

- Bi kere de anne lafı dinle kız... Bi kere de cevap verme insana... Flaş patlamasıymış... Ört dedim o perdeyi, terliği koduğum gibi patlatırım kafanı... (Swisssss... Toc!)

- Ahı! Kız anne! Kız, sen kendine fosforlu terlik mi aldın? Yoksa biyerden gece görüş dürbünü felan mı buldun... Bu karanlıkta nasıl tutturuyosun hedefi?

- Sen bööle cavcav konuşmaya devam et... Sesinden tesbit ediyorum yerini... Soldan üçüncü divan yastığının ordasın, geliyo ikinci terlik...

- Aksi şeytan, yerimi buldular, fekat postumu pahalıya satıcam... Zaten bütün cephane iki terlik... İkinci atışı sa-

vuşturursam kozlar benim elime geçer...

- Sıdıka salağı, sana söölüyorum, nerdeysen kulağını aç da dinle... Oyun yapıyorum diye kör karanlıkta ordan oraya dolaşıp durma. Gidip cozdadanak sıcak sobaya yapışırsın ona göre... Sıdıka... Nerdesin?

- Hiy... Hinn... İyyahhaaapşşurrgh!

- Çok yaşa kız anne!

- Sen de gör! (Sivissss toc!)

- Ahı! Haksızlık ama, kalleşlik! Dekmancılık oynamanın bile bi şerefi vardır... Sen haşpırınca gayrı ihtirayi ses çıkardım... Meğersem karanlıkta yerimi tesbit etmek için bir dümenmiş... Bi an için boş bulunup öz anneme "çok yaşa" demeseydim, ikinci terliği kafama yemiycektim... Vay be! Vay ki vay... Kalleşlik, ilkesizlik aldı yürüdü, anne kız arasına bile girdi şu alemlerde...

- Kız kalleşlikten diil... Valla gerçekten hapşırdım... Sen de biliyosun, bi haftadır nezleyim, iki bidon burun damlası harcadım...

- Yok yok, çivisi çıktı artık bu ülkenin... Bi terlik dekmanını kazanmak için bile insanlar her türlü rezilliği yapıyo... Millet; partisine, fikrine, seçmenine, çoluğuna çocuğuna ihanet halinde... İş ki kazansın... Bi miligram menfaat uğruna... Cık cık cık... En ensest günleri yaşıyoruz billahi...

- Kız ne alakası var! Ailemizin şanlı tarihi boyunca ben sana terlik fırlatmış ve isabet kaydetme konusunda hep muzaffer olmuşumdur... Şimdi ortam karanlık olabilir ama, bu benim suçum diil. Tamamiyle İGDAŞ'ın... Millete doğalgaz vermeyip soğukta bırakıyolar, sonra herkes elektrikli ısıtıcılara abanıp trafoyu patlatıyo, cereyanlar gidiyo... Hiç olmazsa bizim yuvamızda karanlıkta yapışılabilicek sıcak bi kömür sobası var... Yat kalk şükret...

- Mevzuuyu değiştirme şimdi... Bal gibi de kalleşlik yap-

tın... Centilmence savaşmıyosun... Sırp Safiyesi... İlkesiz cengaver! Esasen sana boş yere kızıyorum... Balık baştan kokar... Koca milletvekilleri tozuttu, kazanmak uğruna dün "ak" dediklerine bugün "macenta kırmızısı" diye bağırıyolar... Daha bunlar iyi günlerimiz... Bi de bakıcaksın yılların feministi Duygu Asena, Erol Taş'ın Cankurtaran'daki kahvesini devralmış, kaçak Cine-5 izlettirip karşısında bira içerek maço muhabbeti koyuyo... Hikmet Şimşek Müslüm Gürses'le düet yapıp kaset doldurmuş... Neslihan Yargıcı hemşire olmuş beyazlar içinde dolanıyo... Öhhö!..

- Sıdıkağ! Kız... Sıdıka!

Abim zati ilkesiz... Bugün 30 milyona yaklaşan taraftarıyla sporseverlerin gönlüne taht kurmuş köklü camiamız Fenerbahçe'yi, o sarı lacivert renkleri bir gecede terkederek, cim bom bom saflarınaağ... Öhhö! Likör fabrikası! Ciğer...

- Hii! Başımıza gelen... Kız bana bak sakın uyıyım deme, fırla camları aç, evi havalandır... Saçmalamaya başladın, yine kömürden zehirlendik galiba... Ben de kendimden geçip rahmetli Halis Enişdemin marangoz atölyesini gördüm bi ara... Acık daha durursak ölücez... Kahretsin kömür sobasının da bu pisliği var işte... Kız koş, kalk, yoğurt yiyelim...

- Öhhö... Semizotu... Lii harviy ozvalt... Öğğk...

Afet Felaket İşleri...

- Kız kime sesleniyorum ben üç saattir... Sabah beri bağır Allah bağır ses tellerime yırtıcı kuşlar kondu! Niye cevap vermiyosun anneye! Sıdıkağ! Kızım konsolosun tazısı mı osuruyo burda, "efendim anne" desene, sağır mısın? Kapat şu balkonun kapısını içersi buz kesti...

- Bi saniye susar mısın anne! Az önce gönderdiğim meteoroloji balonunu gözetliyorum şurda... Rasat pozisyonundayım beni rahatsız etme... Olası bi felakete karşı istim üstündeyiz, dengesiz konuşmalarınla hassas ölçümlerimi berbat ediyosun, sonra acısını milletçe çekeriz bak!

- Sen bu meteorolojik gözlem işini ileri götürdün! Pencereye rüzgar gülü takmaklar, eve barometre almaklar... Başımıza Toriçelli mi olucan kızım? Bi de kalkmış balon uçuruyo salak... Sana mı kaldı Meteoroloji İşleri...

– Ne biliyim bana kaldı herhalde... Devlet Meteoroloji İşleri devletin diğer bürokratlarıyla beraber istifa edip DYP'ye mi girdi ne? Baksana felaket üstüne felaket oluyo, gözleyen, tahmin edip uyaran yok... Hop, nooluyo? A. aa... Kadın, balkon kapısını üstüme kitledi... (Tak tak tak) Anne, açar mı-

sın şu kapıyı... Tamam bitirdim gözlemlerimi içeri giricem...

– Yemin et kız... "Bidaha meteorolojiyle felan uğraşmıycam annecim" de... Yoksa açmam kapıyı...

– Tamam tamam... Hadi aç... Bak son yaptığım tahmine göre Balkanlar üzerinden Eşşoğleşşek Soğukları geliyo... Aç şu kapıyı donucam... Ciddiyim bak, metrekareye üç ton buz düşüecek... (Tak tak tak) Zatüre olur vereme çevirir evde başınıza kalırım bak.

– Gir içeri sıpa... Kıyamadım yine, dua et! Şuna bak, soğuktan morarmış, hâlâ aklı fikri manyaklıkta... Lan, hava soğuyorsa otur sobanın başına, hanım kız ol, kendine cimcim yelek ör, çetik, atkı, süveter felan başla...

– Dikiş nakış işine giricez elbet... İşe felaket çadırı dikmekten başlıycam... Kızılay her vakit yetişemiyo...

– İyi fikir... Bi sirk çadırı dik... Seni kasaba kasaba dolaştırıp bilet karşılığı ahaliye gösterelim... Herkesin bööle manyak kızı yoktur, ibret için görmeye gelirler... Abin de alev felan yutar, ek gelir olur...

– Ben çok ciddiyim anne... Habire sel, deprem, heyelan... Kendi başımızın çaresine bakıcaz artık... Çadırımızı dikelim, bir miktar demirbaş erzak, fener, pil, bir küçük el radyosu, bunları götürüp gömelim, sonra sefil oluruz... Hatta oksijen tüpü, zodyak bot, işaret fişeği, can yeleği felan da edinmek lazım... Ben çehizimi bu şekilde yapıcam... Yazın da Foça'ya Komando okuluna gidiyim diyorum, ip köprü, sal, kütük üstünde nehir geçme dersleri alıcam... Rambo olmak bir yurttaşlık görevi haline geldi artık... Bu felaketler ve umursamazlıklar neslimizi tehdit ediyo...

* * *

– Anne, anne yaa... (Tak tak tak) açar mısın şu kapıyı... İnsan öz kızını günde iki kere balkona kitler mi? Yaşlandık-

ça yeni huylar ediniyorsun ve bu çok anlamsız... Donucam bak...

– Hahay, güliim bari, donuyormuş... Cav cav etmeyi biliyorsun ama... Her şeyi devletten bekleme, vaktinde balkona bi battaniye saklasaydın...

– Dıdıdıdı... Kız anne, çok soğuk vallahi bak...

– Sobanın üstünde terlik ısıtıyorum. Birazdan seni içeri alıp sıcak terlikle dövücem. Sabret, kemiklerine kadar ısınıcaksın...

– Her zaman söölemişimdir anne, şiddetin ne hoş, ne güzel dehşetin... Seninkiler bu seçimde DYP'de toplanıyomuş. Terliğini al, sen de git istersen... (Tak tak tak)

– Bak hâlâ çene yapıyo anneye... Hayatta açmam o kapıyı, don da geber...

– (Tak tak tak) Lütfen... (Tak tak tak)

– Tak tak yapma anneye... Beyhude...

– Ne kız o surat ööle, dolabın dibinde yedi hafta unutulmuş dolmalık biber gibi... Karadeniz'de nükleer deneme yaparken gemilerini mi batırdılar? Gül acık uğursuz karı, iki laf et anneyle...

– Doğduğum gün ebe haklarımı okumuştu, hatırladığım kadarıyla konuşmama hakkına sahibim... Hem galiba problem ebemde zaten, doğum sırasında malzememden çalmış... En küçük bir duygusal sarsıntıda kamu binası gibi çöküveriyorum... Üf... İçim sıkılıyo... Canım hiç bişi istemiyo...

– Kartel'in şarkısına "kareoke" yapalım mı açılırsın...

– Git işine anne yaa! Git bişii filan ör, kupon mupon kes, beni rahat bırak...

– Dalga geçme annenin gündelik hayatıyla... Ağzının ortalık yerine Safiye ölçeğine göre yedi şiddetinde bi korsam görürsün gününü... Şimdi düzgün cevap ver bakiim anneye; niye bozuldun da surat asıyosun bakiim, nooldu?

– Kedi oğlan doordu, ismini Sıdıka koydu! Elinin körü! Kız anne, sen başka bi gezegende yaşıyosun da buraya taş örneği almaya mı geldin? Etrafta olup bitenleri görmüyo

musun? Depremler, felaketler, üç saniyede enkaz haline gelmiş üçkağıtçılık ve rüşvet anıtları, yollara dökülmüş dargelirli insanlar... Kâğıt, şeker karaborsa, hükümet yok, meclis başkanı yok, hepsi dandikten birbirlerine küsüyo, olan insanlara oluyo...

– Sus kız! Eve "negatif elektirik" faturası gelicek... Acık olumlu düşün, pozitif ol... Habis ruhlu şey, gri kan... Lan gençsin, güzelsin, sıhhatlisin... Sana ne? Elin derdi, seni mi Haluk Gerger'di?

– "Sıhhat" dediğin nedir ki? Bi tek başkalarının başına gelir sanıyosun di mi. Uzaklarda bi yerde deprem olur, birilerinin otobüsü devrilir, başkaları kör kurşunlara kurban gider, sadece elalemin çocukları zindanlarda kaybolur... Tüm bunları kendi başına gelmiş gibi düşünmezsen, susarsan, sıra sana da gelir hanım...

– Bu konuşan sen diilsin kız! Şer güçler, dış mihraklar kareoke yapıyo sana... Bak kızım, bu tabiatın şeysi... Başına kötü şeyler gelicek diye düşünürsen gelir... Misal, 40 kere "ben nezleyim, nezle oluyorum" de, 41'incide hapşırırsın...

– Hapşurgh!

– Çok yaşa, torunlarını okşa... Torun dedim de... Her şey kötüye de gitmiyo yani... Misal, ekonomi iyiye gitmese dış memleketler bizim ticaretimizden korkar... Oysa Profilo Bosch'lan evlendi... Holding şeysi oldu... Adam güvenmese niye Profilo'yu alsın ki Bosch'una, boşu boşuna...

– Haklısın kız anne, pozitif düşünmek lazım, günün birinde belki ben de Sony'le evlenirim... Abime de Okifax'ı alırız... Fabulozo'yla akraba oluruz... İhihihi... Marks end Sipensırlan da Sezai Türkeş ve Fevzi Akkaya evlenir, memleket düze çıkar...

– Dalga geçme anneyle vizyonu gri, ufku dar orospu!

– Kız anne, şu en son söölediğin sözcük var ya... Her kızdığında diyosun... Kaç kırk?.. Bin kez filan demişindir... Ya-

ni bi düşünsene, şu ana kadar ben çoktaan dediğin gibi olmuşumdur... Gerçi negatif bi imaj ama, söölediğin gibi, tabiatın kuralı bu, kırk kez söölersen olur... Bu bakımdan ben, teori gereği, şööle acık işe çıkıcam... Sonra kazandığım paraynan, Marks and Spencer mağazalarından kendime çamaşırdır, Burat Kut paltosudur, üç beş parça eşya alıcam... Ahahay şu dünyaya bi kere geliyoruz... Tadını çıkarmak varken, ne o ööle kafayı ona buna takıyoruz... Tadılmamış şaraplar, edilmemiş danslar, uzak ülkeler, her biri farklı hoşlukta çeşit çeşit adamlar, değişik hazlar, sonbahar... Kısa, uzun...

– Lan!

– Haklısın anne... Değişime ayak uydurmak, el vermek, değişimin elinden tutmasına izin verip ordan ufak öpücüklerle omzuna tırmanmasına, dudaklarını kulağına yapıştırıp şarkılar söylemesine kendini bırakmak... Yükselen değerler iyice yükselip, kendini yeni dünya düzenine düzd... Tüketsinler bana... Inngh. Ben de tüketecağğm... Bana ne sosyal şeyler... Ouuh... Dışarı çıkmam lazım anne!

– Kız sen yanlış anladın o kırk kere şeysini bana bak... Bak ne diyorum... Kız? Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek... Baban seni geberticek...

Samim Sigara Bıraktı...

– Sıdıka, saat kaç? Hıı? Kaç şimdi saat, kaç?

– Ben sana saat başı "guguk" diyim istersen abi... Çünkü anlamsız sıklıkta saati soruyorsun. Daha demin söyledim... Ayrıyetten ufak bi gözbebeği hareketiyle duvardaki saati bakabilirsin... Saatle aranıza anons spikeri olarak beni koyman çok mânasız... Şimdi, son kez yerel saati bildiriyorum... 15.05. 19... 20... 21... 22... 23... Şeklinde akıp gidiyo... 16 olunca ben sana "guguk" derim, bi daha sorma...

– Deme lan ööle guguk felan... İnsan gibi saati söyle yeter... Yavşak yavşak adamın suratına karşı ööle guguş, bubuş felan denir mi?

– Bunda alınıcak bişey yok abi, Türkiye bir guguk devletidir... Ama gene de guguk lafına uyuz oluyosan, ben sana saat başı başka sesler çıkarabilirim... İstersen ibibik gibi ötiyim... İlaveten bi de gagalarım arzu edersen...

– Ben gagalıycam şimdi seni! Tutmuş benle dalga geçiyo muşamba suratlı karı... Şurda yılbaşı itibarıyla sigarayı bıraktık... İnsan acık yardımcı olur... İki kere saati sorduk diye, çenesinin zembereği boşaldı cadının... Hayır sinirleni-

cam, yakıcam bi sigara o olucak...

– Kızma kız abi... Yani biyerde hayranlığımdan yapıyorum... Gerçekten çelikten bi iraden var... Her yılbaşı ilk otuzaltı saat sigarayı bırakır, evde "sigarayı bıraktım" konulu stressler yaratırsın... Bu sefer 38 saat oldu... 38 guguktur sigaraya elini sürmüyosun tebrik ederim...

– Kalk kız, koşalım... Çok sigara lafı geçti canım istiyo... Hadi... Biss komandooğ gençleaariiss... Gençleeriiss, gençleeriiss... Sigaraa neyiin içmaayiisss... Koş... Koş...

– Höynk... Höynk... Öyk... Daha fazla koşamıycim abi, ben komando yaradılışlı bi kız diilim... Sen koşmaya devam et, ben sana kurbağa felan getiriyim; yersin... Höynk... Sis komando bir gençsiin, sigara neyin içmasssiiin... Sen devam et... Devam et...

* * *

– Gerizekâlı... Her yılbaşı aynı şey... Sigarayı bırakmışmış... Diyelim ki ciğerleri kurtardı, ama kafayı yedi... Homur homur...

– Hişt Sıdıka... Benim ben annen, yatakodasının kapısına bak... Hüşt... Sessiz ol... Abin hâlâ evde mi kızım... Dışarı çıkıp ayak altında dolaşmıyim diyorum... Çok sinirli...

– Evde... Evet evde... Evdeaaa! Hep evde! Oraları dumanaltı diye, bilardocuya, kahveye hiç biyere gitmiyo... Evde... Evde... O evde... Evde ooo!

– Yeme kız tırnaklarını...

– Yiyorum işte elimde diil... Dokuz yaşımda bırakmıştım, yine başladım... Tik geri geldi... Hep geri geldi... Hep salak abim yüzünden... Şşşoğleşşeğin kazması... Takoz... Ot kafa...

– Küfürlü konuşma kız... Ayıp, ne o ööle dostuyla muamelede anlaşamamış fena evde çalışan kötü kadınlar gibi... Car car...

– Daha dur... Kendimi jiletliycem... Şuna bak sinirden heryerimde çıbanlar çıktı... Ne o abim sigarayı bırakıp sıhhatine kavuşucak... Sittirsin... Evi akıl hastanesine çevirdi herif... Babam bile hır çıkmasın diye eve gelemiyo... Sen odana kapandın, ben yıllar soona tırnak yemeye; kolonyalı su içmeye başladım... Fena evlerdeki kötü kadınlar bile daha huzurludur.

– Sıdıkağ... Yavrum...

– Ne be ne?

Yeme o tırnacıkların...

– Tırnağım bitti zaten... Parmaklarıma geçtim... Evde kalmıyim diye yüzük parmağım hariç hepsini yiycem...

– Yavrucum bak abin sesleniyo... Sakin ol, yoluna gidiver çocuğun... Nasısa ikigün sonra yeniden sigara içer, rahatlar... Aile saadetimiz için dayan... Bak, yarın beyin de, arada bi içkiyi sigarayı bırakma krizleri yaşıycak... Burda kadın kısmısına düşen vazife beyine destek olmak... Yeme tırnacıklarını... Abin saati soruyo, hadi git yumuşak yumuşak cevap ver...

– Guguk ulaan... Guguuuk... Guguuuuuuuuuk... Guguk bea! Guguk işteaa! Gugugguk!

– Kız anne açık konuş... Günün birinde, abim kemik yapısı gelişmiş, kıkırdakları teşekkül etmiş bi İngiliz kızı alıp gelse; "gelinim" diye bağrına basar mısın? Bi düşünsene *Mildırıt ile Samim*... Yok Mildırıt ismi pek açmadı. *Penolopi ile Samim*... Hıı?

– "Nikahla ecel Allah'ın emri, dakkası şaşmaz" demişler... *Abingilin kısmeti İngilizce yazılmışsa kim ne diyebilir?*

– Peki, beni *Kapırfiyıld* diye bi oğlan alıp götürse... Yanlış anlama, sünnet olup *Kamuran* ismini almaya ikna edicem kendisini. Börmingam'a gelin gitsem mesela...

– İftara kaç dakka kaldı? Ay Allah günah yazmasın, canım felaket gazoz istiyo, hararet bastı.

– Konuyu değiştirme şimdi. *Kapırfiyıld* olayına gelelim.

– Peki, bu *Kopilfild* dediğin oğlanın kemik yapısı gelişmiş mi?

– E, heralde yani. Hi iz, en aşşa, 25 yiır old felan... Olgun birisi olmalı...

– Hayır, kemiklerini babanla abin kırar da o bakımdan soruyorum. İngiltere'den adam çıkmaz, onlardan koca ol-

maz insana.

– Niyeymiş? Abim Mildırıt gelin alırken iyi ama. Basıyosunuz bağrınıza. Esas İngiliz kızdan karı olur mu, ona bakmak lazım. *Leydi Di*'nin durumu ortada... Televizyona çıkıp, kameralara baka baka *"kocamı boynuzladım"* dedi.

– *Mildırıt* yapmaz ööle şey. Uzatmıyalım, Cemiyetimiz İngiliz geline hazır, ama ben kızımı ne idüğü belirsiz sarıpipilere veremem. Sen bi İngiliz'e anca görümce olabilirsin.

– Olay bi İngiliz antipatisinden kaynaklanıyosa başka bi çözüm düşünelim. Mesela beni *Nuri adında bi Eskimo* istese. *Nuri ilen Sıdıka* diye medyalara çıksak.

– Nuri kim kız?

– Canım yok ööle birisi, Eskimo ismi bilmediğimden "Nuri" diye attım. İsmi önemli diil, *i k s* diyelim...

– Yunanlı hiç olmaz. Ööle iksle biten isimler; *Maksimikis, Teomandoradakis, Tommiks* felan, Yunan ismi diil mi onlar? *Yunan damada Hürriyet Gazetesi kızar, nikahınızı basar, muhabirleri düğünde olay çıkarır.*

– *İ k s* dediğim bilinmeyen anlamında be!

– Nasıl yani, senin kocan bilinmeyen mi olucak? Çocuğunun babasını bilmiycaksın ööle mi? Kız, şimdilik sana *"fena kadın"* diyorum, iftardan sonra hakkettiğin lafı aynen yüzüne sööliycem.

– Lan daha biz Türkçe konuşurken, sen beni, Hacivat Karagözü kıskandıracak derecede yanlış anlıyosun. İngiliz bi gelinin olsa vay kızcaazın haline... İki dakikada çıldırır; *Antalyalı Şerın Emel* gibi, başta abim olmak üzere hepimizi bıçaklar. *Börmingamlı Şerın Mildırıt'ın hazin aşk hikayesi* herkesleri ağlatır. İngiltere ile aramızda savaş bile çıkabilir. Zaten Yunanistan'la da aramızda savaş rüzgarları esiyo. Durduk yere, bizim yüzümüzden *Misak-ı Milli sınırları tehlikeye giricek.*

– Sus kız, başıma vuruyo, kafam kaldırmıyo. İftar topuyla

aynı anda terlik atıcam kafana, sen de şaşırıcaksın...

– Ben hiç bişeye şaşırmam şu evde... İngiliz geline yes, damada no! Bu zihniyet beni evde bırakır. Kemik yapım, bakire bi kız olarak çürüyüp gidicek anlaşılan.

– Kurban olduğum Rabbım, cemi cümlemizin dilini kemiksiz yaratmışsın... Belli dilin kemiği yok, önüne geleni söölüyo. Hikmetinden sual olunmaz, fakat, şu kızın dilini kemikli kulağını kudretli yaratsaydın, ağzından çıkanı duysaydı, mübarek vakitte ileri geri konuşup kendini günaha sokmasaydı.

– Unut beni *Kapırfiyıld*... Forget mi... İmposibıl lav... Gudbay may lav, gudbay.

– Sus dedim kız! Bak sana *"fiena kadın"* diyorum, anla sen...

– Ben ruhen kendimi görümce olmaya hazır hissetmiyorum anne... Rica etsem, abime "kız bakmaya" bensiz gidebilir misiniz?

– Sus kız ibibik... Gelceksin, işte o kadar. Ben daha onbir yaşımdayken görümce olmuştum, korkulcak bişey yok...

– O zaman şartları baştan konuşalım... Ben gelin adayı kıza sadece uzaktan bakıcam... "Sıdıka, git kızın kıçını çimdir, bakalım eti sıkı mı; espiri yap güldür, kızın dişlerine bakıcam" şeklindeki teklifleri aklından bile geçirme...

– E nası anlıycaz kızın ne mal olduğunu?

– Erkek tarafı olaraktan kızı Laleli Teşhis Kliniği'ne yatırın... Şööle bi hafta felan her tarafına baksınlar bi temiz... Eksiği gediği ortaya çıkar... MR'ını çekerler. Ruhuna sinirine, dişine kemiğine, hepsine bakarlar orda... Tabi bu, kız tarafına da abimi ultrason'a sokma hakkı verir. Vıdı vıdı vıdı yani...

– Çaçeron...

– Evet... Görümcenin çaçeronu makbuldür ama... Ezdirmem ben abimi o karıya... Boş bulunursak oğlanı eline ge-

çirir, parmağında oynatır alimallah...

– Yok, kızın sicili temiz... Bi ön araştırma yaptık tabiatıylan... Yetiştirilme tarzı olarak aynı senin gibi büyütülmüş... Mahalleler arası biçki dikiş kurslarında iki birinciliği var. Pembe dizi olarak sadece ATV'deki Yalan Rüzgarı'nı takip ediyo... Bütün bu dizilere takılıp evinin işlerini aksatmıyo yani... Dakikada 3 dolmalık biber doldurabiliyo, gaste kuponlarını günlük kesiyo...

– Modeli bu diyosun yani... İyiymiş valla... Otomatik yıkama programı var mı peki... Yoksa onu erkek tarafı mı yüklüycek... Aşk var mı içinde aşk... Kaç bölüm olucak... Memo hanginiz?

– Alternatif reklam gibi konuşma anneye... Hem sen de kullanıcaksın kızı... Yani senin de işin düşücek... Kısmetse aynı evde oturup aynı mikserde yumurta çırpıcaksınız...

– Niye? Abim arada dövmek için beni de mi götürecek yanında?..

– Öyle değil... Bi ev bulana kadar bizde otururlar artık...

– O zaman şartlarımı değiştiriyorum... Fazladan bi de IQ testi yapalım kıza... Hamamda mürekkep satarlar mı anne?... Mürekkep lekelerinden test yapıcam da... İç dünyasını anlamak için...

– Aa... Sana nooluyo kız... Aynı evde oturucaksın dedik alt tarafı... Hemen ne o ööle kızın iç dünyasına karışmalar, IQ'sunu ölçmeler... Eksiği gediği var mı, bi tek ona bak sen yeter... Gerisi abini ilgilendirir...

– Hihi... "Gerisi" tabi abimi ilgilendirir ama, kız anne bi tek etine buduna bakılarak da gelin alınmaz ki... Ya Türkiye'nin Azerbaycan politikası konusunda anlaşmazlığa düşerlerse de hayatı zehir ederse abime... Beyin olarak uyuşabilicekler mi, o önemli...

– Yok...

– Ne yani, kızın beyni mi yok?...

– O taraklarda bezi yok... Azerbaycan konusunda da, kuantum fiziği konusunda da fikir sahibi değil... Bi tek Nivton'u tanıyo, o da reklamlardan... Abin baştan ööle sipariş verdi... "Sıdıka gibi abuk subuk şeylerle uğraşmasın" dediydi...

– Olsun... O taraklarda bezi yoksa başka taraklarda vardır... Belki uyuşturucu bağımlısıdır... Vildan Kutlular'ın babası da mutaassıp bi insandı ama bak neler oldu... Dünya hali bu... Ya şizofrense de içinde gizli bi Tomris varsa... Arkasından firengi raporu alırsa abim için...

– ??... Kız hakkaten var mıdır içinde birileri...

– Olabilir valla... Şizofreni dediğin şey çimdiklemekle anlaşılmaz ki... Bi de psikolog götürmek lazım hamama... Nurcan hanının kızı Boğaziçi psikolojide okudu... Onu da alalım yanımıza...

– Evde midir ki?... Bi gidip bakmak lazım şimdi

* * *

– Salak, kaptılar işte gül gibi kızı... Kasapların oğluna vermişler... Hep senin yüzünden... Tutturdun "kızdan bi hücre isteyip gelen testi yaptıralım" diye... Biz saf saf oturmuş testin sonucunu beklerken kısmeti çıktı...

– Aman abime kız mı yok... Du bakalım daha... Hem ben de tam teşekküllü bi hastaneden "Görümce olabilir raporu" alacağım...

– Bak daha hâlâ ne diyo... Gel kız, kafandan terlikle doku örneği alıcam... Kaçma cadı...

Deli Danalar Girmiş Bostana

– Sıdıka, akşama şey pişirelim diyorum... Bakla... Şööle tere otlu felan. Göbek salata yapalım, yanına bi de kıymalı makarna uydururuz...

– Yoğurtlu olsun, kıyma yaş iş... "Deli Dana Hastalığı" ortalığı kırıyo... Yahut yanında Diazem de pişirmek lazım ki, delirir melirir insan.

– Manyağa bak, sanki yoğurdu tavuktan yapıyolar. O da sığır şeysi.

– Canım orası ööle de, koyun yoğurdu olabilir mesela... Daha çok büyükbaş hayvanlar kafayı üşütmüş diyolar. Yani, benim medyadan anladığım o. Deli Dana, Manyak Manda, Sayko Camış gibi laflar geçiyo... Bana kalırsa ufakbaşlarda daha hafif psikolojik rahatsızlıklar vardır. Kleptoman Koyun, Histerik Kaz, Kabız Kuğu felan gibi... Anlatabiliyo muyum? Hem olay İngiltere'de geçiyo zaten... Daha buralara sıçramamıştır belki.

– Belliydi zaten, İngilizler ufak ufak kafayı yemeğe başlamışlardı... Leydi Di... Sen kalk prens kocayı boynuzla, iki çocukla dul kal. Normal insan işi diil bu. Elalem, prens ola-

nını bırak düz koca bulamıyo daha... Otur sarayında kek pişir, ata bin, gününü gün et...O, Musa Kömeağaç'ın karısı Sara da normal bi kız diilmiş gibi geliyo bana. İngiltere'deki okulunun kantininde deli dana etinden sucuklu tost felan yedi heralde. Üşüttü kafayı. Taa Kahramanmaraş'tan kara kuru bi oğlana tutuldu...

– Büyük konuşma, bahane verme anne... Gönül bu, kime konucaa belli olmaz. Hem, dünya küçüldü artık. Bak, bütün gasteler dizüstü bilgisayar veriyo... Ben de kescem kuponumu, alcam bilgisayarımı, ver elini İnternet... Bütün dünya ayaklarımın altında... İngiliz'ler delirdi diyelim, Belçika'dan arkadaş bulurum, Hollanda'dan Norveç'ten.

– Eh, teknoloji ilerledi artık... Diz üstüne sığan pezevenk yaptı şşoğleşşekler. Elalemin çoluğu çocuğu oturduğu yerden kötüyola düşücek...

– Senin kalbin kötü kız anne. Her şey kötü manada almasana. Bi düşün, ne güzel olucak. Cam kenarında, oturtucam minnacık bilgisayarımı dizimin üstüne, pıtı pıtı...

– Bak bak dizinin üstüne oturtucakmış kaltak... Oranı buranı da yalat bari!... Lan, elinde makasla o gastelerden birine kupon kesmeye yaklaştığını göriyim; makası böğrüne saplarım alimallah. Bu eve bilgisayar girerse, cenaze çıkar işte o kadar!

– Siber Uzay'ın bir sürü iletişim, efendime sööliyim bilgi alışverişi olanağı var sırf pezevenklik şeysi diil ki.

– O Siber Turnagöl için de iyi konuşmuyolar... Gazinocular kralının oğlunun yuvasını yıkmış. Gaste yazdı.

– Hohohoho... Hihih, Ayhohoh... Yuh yani.

– Gülünücek bişey varsa hep beraber gülelim Sıdıka Hanım. Nooluyo ööle hakkıdı hikkidi, sulu viski içmiş pavyon karıları gibi?

– Yok bişi!

– Var var...

– A aa, yok dedim anne... Öölesine güldüm sinirlerim boşaldı. Valla yok bişiy. Paronoyaklaşma.

– Ben anlamam... O dizüstü pezevengi dağıtan gastelerden hiçbiri girmiycek bu eve. Bitek Memedali'nin gastesi girebilir. O çocuk efendi birisi... Hem cennet vatanını da terk etmiycekmiş. Üç ay önceden, yanlış duymadın tam üç ay önceden vercek vaadettiği televizyonları. Neler dediler çocuk hakkında ama... "Kandırıldılaar" Akai ilke ve inkilaplarına bağlı dürüst bi gaste sahibisi o çocuk. Bi parça memleket sevgisi olan, iyi terbiye edilmiş bi kızsan, onunkinden başka kupon kesmezsin. Yoksa yersin makası, o olur. Memleket ve milletini, hayağğ ve namuus.

– Peki annecim peki.

– Adriyatikteeeaan, Çin seddineeeaaa...

– Olur anne, sakin ol. İn o masanın üstündan. Hadi ama.

– İktizaa edersee yelkenleri atlastan gemilerleee.

– Annecim lütfen. Gel istersen eczaneye gidip tansiyonunu felan ölçtürelim... Ciddi söölüyorum anne, pek iyi diilsin sen. Deli Ana Hastalığın depreşti yine.

– Eczane ne! Garp cephesine gidip televizyon alalım... Sen atımı eğerle.

– Sıdıka, evladım kime konuşuyo o televizyon? Sen mutfakta, ben yatak odasında. Bakan yok, eden yok. Haybeye çalışıyo alet. Yazık, elektirik saati, lunaparktaki Alis'in etekleri gibi fırfır dönüyodur şimdi.

– Ben haberleri dinliyorum anne. Masraf oluyosa gidip bi koşu Anadolu Ajansı'ndan bi koca bulıyım. Herif akşam sağ gelirse eve haber getirir. Televizyonu da satar, parasını İmar Bankası'na koyarız. Ya da at nalı bi mıknatıs edinip, elektirik saatine yapıştıralım, az yazar. Nasılolsa Bulgarların elektiriği, memleketimize kazık atıyo sayılmayız.

– Hay at tepsin o çeneni senin!

– Bence sen yine terlikte çalış çeneme. At masraf çıkarır. Arpası, nalbantı, yele kesimi, kılı tüyü.

– Kişneme anneye!

– İftira ediyosun anne. Ne şimdi, ne de önceki hayatlarımda asla sana kişnemedim. Çemkirmiş, cavcav yahut tantana etmiş, bıdırdamış, dırlanmış, gevgev, çençün etmiş olabilirim ama kişnemedim.

– Vay başımıza gelen. Yine çenesinin zembereği boşaldı

karının. Tamam evladım pes ediyorum. Televizyon edebiyete kadar açık kalsın, istersen Atatürk barajının suyunu da harcayabilirsin... Yeter ki sus.

– Konuşurum tabi. Abimle babam, Avrupa Kupası naklen yayınları, maç özetleri, şık gollerin tekrarı, fikstürün son durumu, tarihteki mühim müsabakalar derken, önümüzdeki beş yılın elektiriğini harcıyolar, biz şurda iki dakka haberleri dinleyince olay olay oluyo oluyo.

– Yankı yapma anneye! Karı laf bulamayınca bi lafı iki kere söölüyo ki, arada çenesi durmuş olmasın. Suç bende... Ağzımı bi kere açıp uyuyan yılanı uyandırdım, çene savaşı başlattım. Beni İzmir'den denize dökmeden rahatlamaz şimdi bu cadı.

– Ha şunu bileydin! Susmıycam. Zira susarsam, sıra uzayda kapladığım yere gelicek. Tasarruf olsun diye öz kızınızı ortadan kaldırıcaksınız. Zati memlekette faşizan kazanlar kaynıyo. Az kaldı fırına doldurup adam yakıcaklar. Gazeteci, mahkum, öğretmen, öğrenci, işçi, memur, simitçi kahveci gazozcu, baylar bayanlar merdivenden kayanlar, cümle mahlukat, yaşına başına işine bakmadan sopa yiyiyo. Dikkat ettim televizyonda dayak yerken seyretmediğim bi kaç meslek grubu kaldı. Astrologlar, denizfeneri bekçileri, şarap tadımcıları, hallaçlar, kalaycılar, seyisler.

– Sus kız, bi duyan olucak. Elin vurduğu sopa benim attığım terliğe benzemez. Şu kadar işimin arasında "Kayıp Anası" olmıyım bi de. Çok konuşup başını belaya koyma...

– Yok yaa. İnsan olan insan, onur...

– Evladım, "insan" felan deme. Yerin kulağı var. Sussana çocuğum hadi artık.

– Ama...

– Kız susmazsan kendimi terliklerim bak.

– Hii. Yapma kız annem. Dur bari kafana vurma. Oto darp yoluyla kendini aptal edicen.

– (Toc) bak hâlâ (Toc) konuşuyo bak. Sus bak, hastanelik ederim kız kendimi. Sosis beni yerim. Yerim beni sosis.

* * *

– Kızım konuşsana kim soktu ananı bu hale. Sıdıka! Sana soruyorum nooldu bu kadına bööle.

–

– İşaret diliyle konuşma babayla. Ne diyeceksen adam gibi sööle. Ver bakiyim ver, ne yazdın o pusulaya... "Babacığım konuşmam mümkün diil ben konuşunca annem kendini dövüyo" Ne demek kız şimdi bu? Lan Safiye, niye dövüyon lan kendini. Aklınızdan zorunuz mu var, hoplak karılar. Hıı? Gelin lan buraya... Gelin kaçmayın. Kendine bi yumruk daha atarsan ağzını burnunu kırarım senin kadın. Sen de "deli işareti" yapıp durma kız. El kol hareketi çekme, bükerim kolunu kanadını. Sizi yerim sosis.

– Hii kız kim o elindeki buruşuk herif.

– Ay baara baara "buruşuk" felan deme kız anne. Bi duyan olucak, elimde plastik sönmüş erkekle sana yakalandım zannedicek.

– Daha fena ya kız cadı! Adam hakiki. Epey bi dövüp buruşturmuşlar ama, kanlı canlı adam. Bi miktar kanı da halıya akıyo. Nedir? Evin önünde kaza felan mı olmuş?

– Yok yok adam gasteci, dövüp kapının önüne atmışlar, içeri aldım. Yaralarına kolanya felan sürelim, bi çay verelim acık kendine gelsin, soona hangi gasteninse telefon ederiz, gelip alırlar.

– Aman bunlarda be. İlaç sıkılmış sinek gibi. Herkesin kapısının önüne bi tane düşüyo. Geçen sabah da Saimanım Teyzenlerin kapısı önüne düşmüş bi kız. Sürükleyip, saçından apartmanın kapısına bağlamışlar. Aslında almamak lazım bunları eve. Ölür mölür başımıza kalır.

– Korkunçsun kız anne. Sıcaklardan heralde. Vicdanını her yoluyla atmışın. Hem niye kabahati bize kalsın ki. Bizim gazeteci dövmiycaamız çok açık. Normal insanlar, gö-

revini yapan gastecilerin ağzını burnunu niye bu hale soksunar ki.

– Buyrun bakalım, laf sööledi bal kabağı. Bu işin normali anormali mi kaldı kız? Yoldan geçen sopa yiyiyo. Ben yaştaki kocakarılara yol ortasında revaşatayla tekme atmadıkları kaldı. Alem bööle artık. Herkes payına düşeni yiycek. Gasteci diye onun ayrıcalığı ne? Etiket yapıp kafasını bozmasınlar adamın.

– Ne etiketi be? Görevini yapıyo insancaazlar.

– Öbürküler de görevini yapıyo. Herkesinki ekmek parası.

– Lahavle vela kuvvete illa billa. Görevi, "Görevini yapanı dövmek" olan bi müessese mi var hayatta. Yoksa bööle bi vatandaşlık görevi mi var? Heralde ööle. Mafyası, badigardı, koruması, amiri memuru politikacısı kendine iş edinmiş, önüne gelen gasteci dövüyo. Göstericiler de "sivil misiniz lan siz" deyip dövüyo bunları. Kız vallahi zor iş anne, kimseye yaranamıyo bunlar.

– İyi, sen kendine iş edin. Çık savun bu herifleri, soona yolup saçını atsınlar bi kapının önüne. Belli, gasteci felan ama salak bi oğlan. Bööle elinde makinayla tabanı yanık it gibi ordan oraya koşup elalemin ayağı altında dolaşıcaana, gastesinde bi köşe felan tutsaydı kendine. Şurda güzel levrek yapıyolar, burda çıtır kızlar takılıyo, internete girdim, arabaya pindim... Kendi meşrebine göre bişeyler yazıp geçinir giderdi. Olmadı tencere tava kısmına girsin gastenin. Gidip elin tekerine çomak sokarsan çomağı tutup kafana kafana vuruverirler işte bööle. Kendi düşen ağlamaz.

– Anne, bak ne diycem. Ö mutfağın kapısının ordan biraz daha geri git... Geril geril koşarak gel çocuğa bi kafa at istersen, rahatlarsın, tatemi yap oğlana, sitresin gider. Bu kadar insan gasteci dövdüğüne göre bünyeye iyi gelen bi tarafı var demek ki.

– Ne gerilicem kız, bulunduğum yerden nokta atışı yapar,

terlikle tek vuruşta yararım o kafanı senin. Çaçeron... Elin buruşuk gastecisinin avukatı mısın sen? Biz sabah akşam avukat dövüyoz lan burda. Öööle demokrat bilmemne etiket yapma anneye, kırarım o kafanı. Sabit dur, kıpırdama, terlik geliyo.

* * *

– Büyük geçmiş olsun kardeş. Fazla bi yaranız yok heralde. Ama siz gene de bi tomografi felan çektirin. Fotoğraf makinenizi abim japonla yapıştırıverdi. Çalışır mı bilmem. Tişörte de azcık kan bulaşmış, yıkadık balkonda kuruyo. Şimdi çok utanarak size iki tane saçma şey söölicem, ailem adına şimdiden özür diliyorum. Birincisi, abimin sizin gasteden kestiği transleytır kuponlarından biri eksikmiş. Çocuk Kuşadası'na tatile gidicek, malum turist murist işleri yabancıdil lazım. Yani çok utanıyorum ama o ööle diyo. Siz bi zahmet gasteden ayarlayabilir miymişsiniz. İkinci ve daha korkunç olanı da şu ki... Öhö... Sizin şu kafanızdaki yaralar. Bunlardan sağ yanınızdaki ve alın ortasıda olanları sizi baygın bulduğumuzda zaten vardı. Fakat sol şakağınızdaki, siz her şeyden habersiz yatarken burda oldu. Annemin bir terlik darbesi, bana atmıştı hedef şaştı. İstemeden oldu. Öhö. Geçmiş olsun.

– Kız, abin hâlâ maçtan dönmedi, bi haller gelmesin oğlanın başına. Hava da berbat, ister misin çukura felan düşüp boğulsun çocuk. Belediyeler çok adam öldürüyo bu günlerde.

– Olabilir valla. Fenerbahçe'ye gol yolları açarken, boru diye biyere döşemişlerdir abimi. Belki de arazöz çekmiştir.

– Bok deme abiye. Ne demek *"arazöz çekmiştir"*, işin dalgasında *edepsiz duyarsız, kaltaksız.*

– Aman, gül diye söyledim, boşa heycanlanıyosun. Kötü bişey olsaydı eve. Reha Muhtar ve kamera heyyeti gelirdi. En azından telefonla taciz edip, tuhaf tuhaf sorular sorarlardı.

– Ben ciddiyim ama... Rüyasını gördüm, belediye Samim'i Halk Ekmek Fabrikası'nın hamur kazanına itmişti. Erol Taş gibi gülen zabıta memurları vardı.

– Sürrealist bi panik içindesin anne. Rüya bilimsel bi veri diildir. Bilim, ak sakallı nur yüzlü dede olayına bile bi açıklık getirdi. *ASNYD* diye bi gen neden oluyomuş... Gastede okudum, yani boşa şeediyosun.

– Bilimine tükürüyim!... Kazmanın eline bilim versen noolur. Bilim, çukur kazıp içine insan düşsün diye açık bırakır mı? Eskiden daha iyiydi valla. Ellerinde alet yoktu, kazma kürekle daha az çukur açabiliyolardı. Şimdi makinaları var; köstebek gibi orayı burayı delip duruyolar. Ben çok düştüm o eski çukurlara. O kadar derin kazamıyolardı o vakitler, boya gelmiyodu. En fazla bi tarafını kırıyodun, sağır felan kalıyodun. Şimdikiler oracıkta öldürüyo adamı. Vah ki vah. Samimiiim, yiğidim, rüyasını gördüm, çukurlara doldu oğluum.

– Sakin ol anne, diyelim ki çukura düştü, bişey olmaz abime... Yıllardır belediye çukurlarına düşen bi yığın insan var. Bence bunlar şimdiye çoktaan yeraltında bi medeniyet kurmuşlardır. Atlantis falan gibi. Bi düşünsene. O medeniyetin de bi belediyesi vardır belki. İnşallah onlar da salak diildir tabi. *Yerin altındaki yere çukur kazıp, açık bırakılırsa Magma'ya düşer insan.*

– Hiii Samimiiiim, *Magma*'ya düştü yiğidim... Lavlar yuttu aslanımı.

– Ama anne gereksiz abarıyosun yaa.. Sinirin bozulmuş senin. Bu belediyeye, çukurlara felan fazla kafayı takarsan, bööle kâbuslar görürsün işte. Nasılolsa kimse taklamıyo, yıllardır bööle bu işler. Takmıycan kafaya, işi komik tarafından alıcaksın ki, delirip belediye dispanserine, SSK hastanesine felan düşmeyesin. Hihihi, hadi acık gül biraz. Bi düşünsene yıllar önce bi Türk belediyesi Pavlov'un köpeklerini zehirlemiş mesela, bilim dünyası birbirine girmiş, Reha Muhtar Pavlov'a canlı bağlanmış... Hihihi...

– Pavlovinki köpek, benimki koç! Koç gibi oğlumu belediye yuttu, ana yüreği lan bu, sen tutmuş dalga geçiyosun. Vicdansız cadı, keşki sen düşseydin magmalara!...

– Ay naapiim anne yaa! Elimden başka bişey gelmiyo ki. *"Bööle gelmiş, bööle gitmez"* felan diyolar ama, öölecene gi-

diyo işte. Biz vaktinde şair *Orhan Veli'yi çukura düşürmüş* bi ülkeyiz. Adam çukura dolup ölmüş... Gün gelicek Attila İlhan'ın üstüne çöplük patlıycak belki... Ya da Can Yücel yere düşmüş yüksek gerilim hattına basıcak... Belki bunlar, daha iyi günlerimiz. Yani, ben şurdan doğru sinirlenip çaresizliğimi haykırsam, duyabilir mi beni belediye? Öfkeli gözyaşlarımı tutabilir mi elleriyle?..

– Kız zati sinirim bozuk, ööle acıklı acıklı konuşma sen de insanla... *Kaset koyalım, Makber'le kareoke yap bari bide.*

– Hah. Müjde!.. Müjdemi isterim kız anne, abim sokağın başında gözüktü... Sapasağlam... Kikikiki... Bak, boşa ağlıyomuşun...

– Ne müjdesi? Ben rüyasını gördüm, abin sonradan sokağın başında gözüküyodu, sapasağlam. Hadi git kapıyı aç abine, cadı... Müjdeymiş... Fikfik etme iftar vakti. Azcık ağır ol.

– Seviniin çocuklaar, zıplayın büyükleer, yirmiüyyç niysaaan bu güün. Trallalaalallaaa, trallaağğ! Kız anne, bak aklıma ne geldi... Şeyi sorucam, ben ilk konuştuğumda, hani yani bebekken, önce ne dedim? Ağzımdan çıkan, anlamlı, ilk sözcük neydi?

– Menopoz...

– Yok canım?!

– Ööle dedin... Yada biz ööle anladık. Sonra, ben sana kızıp *"Menopoz deme anneye"* dedim. Sen de dört yaşına kadar bi daha konuşmadın. Taa o vakitlerden belliydi senin cins bi çocuk olucağın.

– Kimin "cins" olduğu ortada... Kesin, daha bebekkenden yanlış anlaşılmışım... Ne dediğimi tam duymadan uydurmuşsunuz belli ki.

– Sağır deme anneye!..

– Tamam sustum.

– Aferin.

–

– Bana bak! Ne düşünüyosun bakalım sen ööle sessiz ses-

siz... Sakın kötü şeyler düşünme anne hakkında...

– Yok bişii. Okuldaki ilk 23 nisanım aklıma geldi. Bayramda senin diktiğin bi kostümle, kelebek kılığına giricektim, babam bişeye kızıp kanadımı yırtmıştı... Kaymakama şiir okuycaktım, örtmen *"tek kanatla olmaz"* diye şiiri başkasına okuttuydu.

– Bak bak unutuyo mu hiç bişeyi. Kız sende deve kini var... Bi kere, o kelebek kanadı yırtma hadisesinde, anne baba olarak bizim zerrece kabahatimiz yok. Yapılması gerekeni yaptık. Sen hatırlamazsın... Abin seni kıskanıp, "Ben de kelebek olucam" diye tutturdu. Baban, *"Erkek adam kelebek olurmuymuş a pezevengin evladı"* diyip kızdı. Eğer o vakit baban senin kelebeğini yırtmasaydı, belki de abinin *"Kelebek Samim"* diye adı çıkıcaktı, tuhaf bi kişi olucaktı.

– Ne diyim, iyi etmişiniz, şimdi mahallede *"Kamyon Samim"* diyolar ayıya. Duydukça mesut bahtiyar oluyodur yiğidim. Anlattığına göre, arada benim kolum kanadım kırılmış ama, abimin istikbali kurtulmuş resmen. Siz, torunlarınıza anlatılacak örnek birer ebeveynsiniz anneciğim. Müsaade buyrun, elinizi öpiyim.

– Yalama kız elimi, dalgacı cadı. Sanki sen sütten çıkmış ak kaşıksın. Abinin simsiyah ninja elbiselerini çamaşır suyuna basıp ağartırken iyi miydi? Hırsından ağladıydı çocuk.

– Yenisini diktim ama!

– Diktin de küfreder gibi. Çocuğun dövüş elbisesine pislik olsun diye tığ işi dantel oya döşenmiş. Az kaldı senin yüzünden deliriyodu oğlan. Dengesiz, habis ruhlu kaltak.

– Valla olabilir... Daha el kadar çocukken kendi bayramımda kanadım kırılınca, ortaya böle bi psikolojik tablo çıkmasını yadırgamamak lazım. Azcık iz kalıyo tabi insanda. Gene ben iyi sayılırım... Daha ondört yaşındayken "Örgüt üyesi misiniz ula" diyerekten kukusuna elektirik verilen, orasına burasına cop dürtülen çocuklarda daha ne izler

kalmıştır kimbilir? Onlar yaralı ruhları, kırık kanatlarıyla nasıl "yürüyüp, atılıp, deviricekler karanlıkları" ki?

– Eksik kırmış baban senin kanadını kolunu. Dilini de koparmalıymış vaktinde geveze karı! Bööle ileri geri konuşursan, asıl karanlık seni deviriverir falakaya, trafoya direk bağlar, "elektirik kısıntısı olsa" diye dua edersin. Sen çeneni tut, başımızı belaya koma, ben sana istediğin kadar yeni kanat dikiveririm.

* * *

– Şişt kız! Sıdıka! Hiç duyuyo mu bak. Oğluum, küçük, şu kanatlı kıza seslen de bi bakıversin bana. Şişt... Lan Sıdıka. Kız gir çabuk içeri... *Ev kanadı kızım onlar, dışarı çıkılmaz.*

– Aman tamam, bakkala kadar gidip bi yoğurt alıp gelcem. Naapiim, üstümde takılı unutmuşum.

– Bana bak! O kanatlarla sokakta bi adım daha atarsan, seni bi daha alınam eve. Zaten sana yeni kanat yapanda kabahat, "Çocukken içinde kalmış evladımın, yazıktır" diye düşünende... Sana diyorum, alınam billahi eve. Gider Galata Kulesi'ne tünersin, bi daha da bizi rüyanda görürsün... Ciddiyim bak! Peki, sen bilirsin, senin annen baban yok artık, *kanatlı kaltak.*

– Öp gız Sıdıka öp... İyi öp bakyın elimi halasının. Bu ellere işediydin vaktinde sen, büyüdü de gençgız oluveedi gaari.

– Kusura bakma halacım, bebeklik hali. Kasıt unsuru yoktur, tutamamışımdır. Artık endişeye mahal yok, çişimi söoleyebiliyorum, istersen yapıp geliyim ööle öpiim elini. Hihihi... Bayramın mübarek olsun.

– Neçe bayramlaraa, el öpenlerin çok olsun, halasının üzüm gözlü yeğenii. Baklava yi. Fındık yi. Çörek yi... Baaçalara git, erük yi, çağla gopar, marul yol... İsteyosan meşrubat iç... Tarararaağ ra olveeyzz gokagoğğlaa hı heeğyy.

– Yok, bu kez temkinli olucam hala... Geçen ramazanda, "bayram" adı altında *"mide fesadı şenlikleri"* düzenlediğinizi çok geç farkettim. Gövde orantılarımı düzeltip, sindirim sistemimi toparlamam iki ay aldı.

– Cevizli pekmez sucuğu yi.

– Sağol hala, ciddiyim bak.

– Dut gurusu?

– Sen beni dinlemiyosun ki hala... Ne diyorum, patlıy-

cam bak. Senden önce; büyük dayımlar, Kalfa Babamlar, Habbe Anamlar, Firkat Ninemler... Hepsinde el öperken, baklava, keşkek, badem... Her bişeyden yedik vallahi. İnan yerim yok, şurdan bi kabakçekirdeği yiyiyim, uzlaşalım...

– Guş musun gız sen, bi denecük çekirdeğinen doyacak? Yufka ekmeğine yağ sürüveeyim mi? Tarararaağra tereyağğ! Halis tereyağ, Migros'ta felan bulamazsın... Garfur, Metro, Gontinent, Götzen, hiç birinde yoktur bak... Sizin İstanbullaada nedee? Hormonsuz... İnek de bizim, ot da, yağ da...

– Ay tamam, beni köyümün yağlarıyla yağlayın. Hala anlatamıyorum galiba, infilak edicem ben!

– Elime etme gene, goca gız oldun gaari. Hihihi... Banabak gız, alunurun haa, gönül goorun bak. Bi daha guyveemen şu gapının eşiğinden. Elalemde yidiğin başka.. Hala evinde bayramlık yimeden olmaz... Hakkımı helal etmen, öte dünyada yüzüne bakman, tanıman bak.

– Hemen tanırsın... Mahşer yerindeki 175 kiloluk tek kız ben olucam.

* * *

– Hala bak, hatrını kırmıyim diye dört baklava yiyip iki ayran içtim ama... Yani... Bak, çarpıntı geldi. Alev yutmuş, köz halinde mangal kömürü yemiş ve kümes teli çiğnemiş gibi midem yanıyo. Cidden fenayım ama. Samimiyim...

– Şu cevizden de at ağzına.. Babaannene rahmet... Kendi elceğiziyle diktiydi değirmenin üstündeki bağa. "Çoluk çocuk yidikçe beni hatırlaasınız" dediydi. Yut, yut.. Şifadır, sevaptır.

– Du.. Dur bi dakka, kabuğunu şeedicem hala.

– Şu cevizden de ye. Babaannenin şeysi için.

– Demin yediğim de bir cevizdi ama. Aynı konuyla ilgili olarak yemiştim.

– Bu öbür... Dere yanındaki bağa diktiydi babaannen. Elceğiziyle... "Torun torba, yirken beni anaasınız" dediydi. Mekânı cennet olası.

– Burp... Pardon... Bayram tatilyası Kralı: Ekselansları, gaazz. Hala... Ben. Ben... Yani midem. Kötüyüm.

– Süt iç, iyi gelir. İçine ekmek doğrayıveeyin.

– Haayıır!

– Bağırma kız halaya! Şuna bak, tee İstanbulladan, halangile afra tafra yapmaya mı geldin? Ayıp be. İnsan hatır için, çi tavuk, canlı ibik ıstırır. Şunun şurasında biz yeğenimiz geliveycek diye, bişürdük daşurduk. İzzet-i ikramda bulunalım, misafirperverlik edelim deyi çırpınıyoz.

– Ülserperver.

– Ondan deme halaya, şundan yi.

– Benim de bi vasiyetim var hala. Şuracıkta mide fesadından ruhumu teslim edersem, yüzelli kazan helvamı yapın. Ruhum için, yedikçe beni anarsınız. Hepsi yenicek, kırıntı artmıycak. Hortlar, kaşık kaşık boğazınıza tıkarım bak! Yaa bu misafirperverlik felan diil, resmen eziyet halacım yaa. Sado mazo bayramı gibi... İfrahata kaçılıyor, sıhhat bozuluyor, bütün bunların gelenek görenekle felan ilgisi yok. Tamamen misafirin canına kasıt mevzuubahis. Senin hatırın için iki lokma felan da... Rahmetli babaannemin diktiği her ağaçtan bi meyva yersem... E yani...

– Zıkkım yi! Ollara biyerlere çam diktim, git topla gozalakları. De hadi, çek git cadı seni. Bi daha da "halam var" diye elimi öpmeye felan gelme. Namkör... Kök yiyesi namköör.

– Kız, eskiden böyle miydi; ailecek stüdyolara gidilir, ya da eve fotoğrafçı çağırılır; bi güzel giyinilip kuşanılıp resim çektirilirdi... Şimdi cırttadanak çekinip, yarım saat soona elinde bakıyosun fotoğrafa. Biz ilkokul diploması için üçbuçuk yaşında resim çekiniyoduk, mezuniyete anca yetişiyodu.

– Ne güzel işte annecim. Şimdi ekspress baskı olayı, yirmi dakkada tab ediyolar. Bak işte, bayram fotoğraflarımızı anında bastırıverdin. Tab fişi bitir işi... Hadi çatlatma insanı, ver de bakalım şu resimlere. Tam iki saattir gözlüğünü arıyosun. Getir bari ben bakıyim, sana da anlatırım... E hadi ama anne!... Ekspres baskı olayından kazandığımız zamanı senin gözlüğüne harcıyoruz.

– Dur kız ibibik! Çatlama... Dokuz ay on gün nası durdun sen benim karnımda? Hayret valla nasıl oldu da seni normal bi doğumla dünyaya getirdim. İyi ki vaktinde, senin aceleciliğin yüzünden ebesiz doktorsuz kendime jiletle sezeryan yapmaya kalkışmamışım. Hani o Manisa'daki kadıncaaz gibi. Mucize vallahi.

– Öffff!

– İç geçirme kız anneye! Öff felan deme... Buldum işte gözlüğü... Çek elini, önce ben bakcam, sırayla... Eveet. Bunlar kim kız?

– Kodak Bey ve eşi. Mistır Alfred Kodak ile karısı Susannalı Kodak. Anne saçmalama yaa. Fotoğrafları koydukları zarfın üstündeki reklam resmi o... İnadına yapıyosun dimi...

– Kodağın karısı da pek kaltak bişiy, gözlere baksana "gel kocamı boynuzlayalım" gibisinden bakıyo. Adamın başını belaya sokar bu karı, "Kodak Krizi" çıkar durduk yere. Ay yazık vallahi adama, Allah sabır versin.

– Lan anneciğim ama yaa!

– Tamam tamam... Bak Sinop'taki koç... Kurbanlık... Ben çektiydim... Canım, pek sevimliydi... Bu da o... Profilden, ot yirken. Koç ve ağaç... Ağaçta bi sürü bahar çiçeği var, ikisi de güzel çıkmışlar, iyi çekmişim... Koç ağaçta asılı... Kendi bacaandan... Bu, enişten koçu şişirirken... Şu da koçun işkembesi, kırmızı leğende tütüyo.

– Anlamıyorum seni anne yaa, bu koça neden onbeş poz harcadın ki? İki kare daha olsa kısa film dalında festival bünyesine giricekmişsin. Şuna bak ortalık kan revan içinde, bir mayıs fotoğrafları gibi. Tövbe tövbe... Provakatörler ve kasaplar derneği ödüllerini kesinlikle alırsın.

– Bu herif kim kız, resimdeki, elele tutuşmuşsunuz.

– Ekber Dayımların küçük oğlu. Peşpeşe çekmişiz, filmler üstüste pinmiş. O yüzden yanyana gibi duruyoruz. Teknik bişii yani. Ver onu yırtıyim, kimse görmesin. Yoksa açıklayıncaya kadar, babam beni aile albümümüzden kör maket bıçağıyla kazır.

– Yani... Abinin de yaptığına bak... 40 yaş yaşlandırmış beni. İnsan çekerken haber verir. Gıdımla göbeğimi içeri alırdım. Yok, yok, ben de bunu yırtıcam, bu ne be; dişi şiş şişman fil gibi... Uçamıyan balon!..

– Ölümü gör yırtma anne, çok sevdim valla ben onu. Getir, gözlerini bantlar, kendi albümüme koyarım.

– O gözünü oyarım ben senin, ebediyyen bant takarsın korsanlar gibi... Şuna bak sen çektin dimi abini bööle kapkara. Bil Kozbi gibi çıkmış nur yüzlü evladım.

– Benim kabahatim dil valla.. O salak, banyo aşamasında negatiften pozitife geçememiştir.

– Yırt çabuk şunu da, oğlan delirir valla görürse. İçine talaş doldurup mumyalar seni.

* * *

– İyi de kız anne 36 pozdan toplam 30 tanesini çeşitli sakıncalar nedeniyle yırttık. Yok babam yarım bıyıklı çıkmış, abim sana kulak yapmış, sen, Reha Muhtar'ın başörtü takmışı gibi çıkmışın bilmemne... Geriye beş on tane koyun anatomisi fotoğrafı kaldı ki; bunlar da anca veterinerlik fakültesinde "Koyuna Giriş 1" dersinin ders notlarını süsleyebilir. Babam bu gereksiz fotoğraf masrafı karşısında bizi el yapısı kızılcık sopasıyla dövmeden edemez.

– Film yanmış deriz.

– Yine döver. "Niye dikkat etmediniz" konulu iki yumruk alırız en azından.

– Sen üstüne al o zaman, yaşın küçük... "Ben yaptım" de... Sana girişirse, önüne atlayıp, ilk bi kaç yumruğu ben alıveririm, paylaşırız yani. Bi tane de hap veriyim sana, uyuşursun ruhun duymaz. Naapalım oldu bi kere, yırttık işte resimleri.

– Aloğ! Hımm abim mi? Biyere kadar çıktı Cankız'cım. Gelince söölerim... Nereye kadar mı çıktı?.. Öhö... Vala bilemiycam, Habitat şeysine mi ne gidicekmiş galiba. Yo hayır, at ismi diil Habitat başka bi şey. Herneyse, bi notun var mı gelince ileteyim?... Peki canım, ba baaay.

– Kapattı mı, ne dedi? Hıı Sıdıka söölesene kız. Çatlatma insanı.

– Elinin körü! Yaa abi şu salak kızlarına kendin yalan söölesene artık. Sana yazdığım senaryolarla Yalan Rüzgarı'nın, Dallas'ın bin tane yeni bölümü çekilebilir. Dallas ne, Uzay Yolu... O kadar uçtuk ki artık. Al işte telefon çalıyo, ben bakmam valla. Sesini felan değiştir, kendin kandır, kırıklarını.

– Lan!

– Ne? Ne demek "lan" Dobermana komut verir gibi tek sözcükle buyuruyo bide beyimiz. "Lan!" diyo o kadar bari insan bi rica eder. "Sıdıka'cım telefonu açıp, ekmek istediğim kız arkadaşlarıma uygun bi yalan at" felan deyiverir.

– Kız uzatma da aç şu telefonu. Banabak, Ezgisu ararsa, "Cankız diye bi arkadaşı aradı onunla çıktı" de... Sezen

ararsa da, "abim çok üzgündü, çıkıp gitti, kendisine bişey yapmasından korkuyorum" de. Hadi aç şu telefonu. Sakın şaşırma haa.

– İyi tamam anladım... Ezgisu, Cankız'la kıskandırılacak; Sezen'e trip yapıp merak uyandırılacak. Peki açtım açtım... Alo... Alo buyrun. Hıı sen misin Cankız? Hayır, abim daha gelmedi. Nerde mi kalmış olabilir? Eöö, şey... Belki Sinop'a gitmiştir. Askerlik Şubesinde bi işim var diyodu. Efendim... Hayır, Habitat Sinop'un bi ilçesi diil. Ben o Habitat lafını öölesine söyledim zaten, sen unut onu... Hayır, abimi diil Habitat lafını unutacaksın yani. Espiri olsun diye söölemiştim, demek istiyorum. Hadi, gelince aratırım ben seni, babaaaay... Baltayı taşa vurduk işte abi, bu durumla ilgili hazırda yalan yoktu. Yazık, bi de kız üzüldü, anladı galiba... Ay en safları bu... Yazık. Hayvansın lan sen abi.

– Ne safı be! Rol yapıyo o kaltak. Cin gibi. Tayfun buna sittir çekti, şimdi, "aşık" ayaklarına yatıp, benim üstüme kalmaya çalışıyo. Sen o kuş yemi kadar beyninle anlamazsın bu işlerden.

– Anlamıyorum tabi. Siz bir nesiniz yaa? Kimsiniz? Birbirinize yaptığınız bu rolleri nerelerden kapıyorsunuz? Kendinizden başkaca kimi seviyorsunuz? Yaşıtlarınıza jop daldıran manyakların olduğu bi ülkede; sizin kalbiniz ne yana, beyniniz ne yana düşüyo. Bunca soğuklukta üşümüyo musunuz? Sokulucak birbirinizden başka kimseniz yokken, bunca hesapla, bu kadar yalanla noolucak ki.

– Atatürk mü söölemiş bu lafları?

– Yok, Vehbi Koç belgesellerinden birinde duydum. Peh! Kim söölemişmiş. Bizim içimizde bi yerler var aslanım, o söyler... Orası ööle bi yer ki, jop değmez, yalan bilmez. Kırarsın belki, ama sökmeye gücün yetmez!

– Hadi lan ordan. Kendisi cins diye. Yürü, yıkıl karşımdan, parça koparmıyım şimdi senden.

– Döv istersen, 8 martta adettendir. Dur itme ayıoğlusu. Çalar yine o telefon, görürsün sen.

* * *

– Alo... Hıı... Sen misin Ezgisu... Abim yok... Cankız'la hastaneye gittiler. Çocuk aldırtçaklarmış galiba. Puşt mu... Haa evet abim ööledir.

* * *

– Alo ha evet benim Sıdıka, Cankızcım. Abim maalesef az önce çıktı. Yoo... Yo. Habitat'a felan diil. Hastahaneye... Hıii... Hastahane dedim. Yoo ziyarete diil, kendisi için ameliyat olucak. Hayır hayır üzülecek bişii yok. Şahsen biz onu ööle kabul ettik artık... Naapalım mutlu olucaksa ameliyat olsun tabii, değiştirsin cinsiyetini. Doğru... Doğru duydun... Evet, cinsiyetini değiştiricek dedim... Evet, evet maalesef abim bi Habitattı. Tabi Habitat o demek... Yaa, bravo anladın. Aradığını ablama söölerim, hadi babaay.

– Gidelim bari... Biz, gidelim anasını satıyım, madem Habitatçılar geliyo, biz gidelim bu İstanbul'dan. Az kaldı be, az kaldı, şehir suyuna uyuşturucu katıp, "ayakaltında dolaşmasınlar" diye, bütün şehri uyutucaklar. Lütfen şöförle konuşunuz hanımefendi, haksız mıyım?

– Bariz haklısınız şöför bey. Fakat elden bişey gelmez. İstanbul'u bırakıp bi yerlere gitme isteğiniz tamamen bir ütopya. Görüldüğü gibi henüz İstanbul içinde, Merter'den Florya'ya gidemiyoruz. Diyelim ki gittik, bakalım Florya yerinde mi?

– Bakın hanımefendi esasen ben de Florya'ya giden bi insan dilim. Nasıl söölesem... Müşteriydim ben... Dört saat önce binmiştim, havaalanına gidiyoduk. Şöför trafikten delirdi, arabayı bırakıp gitti. Kapıyı açtı, "Sosis seni yerim" diye bağırarak sırra kadem bastı. Atik davranıp arkasından ben de kaçamadım. Diğer şöförler "zaten trafik tıkalı cav cav etme geç direksiyona da yürü, yolu iyice şeetme "şeklinde ısrar ettiler. Linç oluyodum.

– A a? Deli mi ne! Peki beni niye aldın kardeşim o zaman.

– Araba... Mecburen size bırakıcam. Ben gidince direksiyona geç. Kullanmayı bilmene gerek yok, vites boşta, arkadan itiyolar. Kaçmak zorundayım. Dayanamam... Arkadakiler "kadın" diye sana bişey yapmaz belki.

– Ama. Hişt beyefendi. Kardeşim hüoo. Lan! A, kaçtı herif resmen. Vay başıma gelen... Sakin ol Sıdıka. Siz de korna çalıp durmayın be. Kornayı "Lavabo Aç" gibi bişey sanıyo herifler... Düdüğe abanınca "Hörrşş" diye bütün trafik akıp gidicek sanki. Bağırma kardeşim, ben şöför diilim, müşteriydim bu taksede. Ayıya bak, hiç dinliyo mu? Dur da bi çözüm bulalım be adam... Valla şuracıkta, yolun ortasında yakarım bu taksiyi, 3200 gün trafik kitli kalır. Yok canım... Bu bi rüya. Gerçek olamaz. Sanal düzlemdeyiz. Atari bu. Kâbus.

– Pıhh... Merkezden bütün araçlara... Merkezden bütün araçlara... Durakta taksi yok, durağa en yakın olan haber versin tamam. Pıhh.

– Hii, yaşasın, telsiz taksi... Telsiz var bu arabada... Pıhh. Merkez, pıhh pıhh... Ben Sıdıka Saka...

– Ne kadarı güzel isminiz var, hanfendi... Memleket nere? Pıh?

– Saçmalama merkez. Bak kardeşim, sizin durağın bi arabasında mahsur kaldım. Şöför yok... Delirmiş adam... Pıh.

– Sen mi delirttiniz... Pıh? Evaat... Güsell. Kendim İskenderunluyum.

– Bana bak adam... Siz durak olarak kafayı yemişsiniz galiba. Nüfus bilgileriyle bozmuş herif yaa. Bak iyi dinle... Şimdi, sizin taksilerden biri Habitat trafiğine sıkışmış...

– Pıh? Innh.

– Delirtme insanı pıh kurusu!

– Bana mı dedin?

– Hayır, arkadakilere. Ben bu arabayı süremiyorum, trafik iyice kitleniyo ve fakat kimse olayı anlıycak durumda diil, herkes çıldırmış. Alayı manyak bu adamların. Gelip beni

kurtarmazsanız, çok fena olay çıkıcak. Arabanızı falan parçalıycaklar bak. Sen kalkmış benle telsiz başında makara yapıyosun. Ayıp ayıp, iki dakka efendi ol, aklını başına topla. Pıh. Artık anlaşılsın lütfen merkez. Pıh.

– Genelde bu şofor esnafını yanlış anlıyolar hanfandi. Esasen ekmek parası peşinde efendi kimseleriz. Şimdi diyceksin ki aranızda hiç mi ahlaksız terbiyesis yok. Her meslekte bi kaç uğursuz var tabi. Şahsen ben, onüç yıldır şu duraktayım. Bin çeşit insanla muatap oluyos. Sarhoşu hırsızı... Orda mısınız hanfandi pıh?

– Artık çok geç merkep merkez.

– Geç kalmış sayılmayız hanfendi, ben askerden yeni döndüm. Ciddiyseniz bi yuva kurabiliriz.

–

– Demek cevap vermiyosunuz. Hemen vermeyin tabi, bi süre düşünün.

* * *

Trafik Cinneti.

Habitat nedeniyle onarım çalışmalarına hız verilen E-5 karayolu, Havaalanı Çobançeşme Kavşağı, dün cinnet gösterilerine sahne oldu.

Yaklaşık dört saat tıkalı kalan trafikte bunalan sürücüler, dengesiz hareketleriyle kent halkına korkulu dakikalar yaşattılar. Nadir Çıtak adlı sürücü öndeki aracın kimliği belirlenemeyen sürücüsünü asvaltlarken, bir başka yolcu, bindiği otobüsün şöförü tarafından kitlendiği bagajda otobüsün hidrolik yağını içerek intahara teşebbüs etti. Sıdıka Saka adındaki bir taksi şoförü ise, tartıştığı, gezici kütüphane otobüsünün sürücüsü tarafından, kafasına Şifalı Bitkiler Ansiklopedisi vurularak yaralandı...

– Abi lütfen yavaş git... Sağa çeker misin abi? Ya içindeki hayvanı indir, ya beni...

– Sus kız dikkatim daalıyo...

– Dikkatin, araba ve yuvamız, hep beraber daalıcaz biraz sonra, ama... Lan yavaş... Bakınız sayın sürücü, içinizdeki hayvana bişey söylemek istiyorum... 120 kilometre bölü saatte giden bir araç, fren yaptığı anda en erken 60 metre sonra durabilir... 100'le gidiyora 50 metre, 80'le gidiyosa 40 metre sonra... Yani yarı yarıya... Fifti fifti... Bu durumda sen, arkamızdaki ve önümüzdeki arabalar, dolayısıyla içlerindeki hayvanlar az sonra "akordiyonlar" olucaz...

– Sus kız...

– Niye susucakmışım... Sen beni yanına hava yastığı diye mi aldın? Biz de şurda biyolojik bi varlık olarak, akordiyon olmaya eğilimli bir araç içerisinde seyir halindeyiz...

– Bişey olursa o zaman konuş... Sus şimdi...

– Diyelim ki sağ çıktık, yine de koridorları "sus işareti yapan hemşire" fotoğraflarıyla dolu biyerde olucaz... Bu bakımdan iş işten geçmeden konuşmakta fayda görüyorum...

– Sus kız...

– Babam arabaya "sus kız" diye öten havalı korna mı takdırdı?

– Sus kız...

– Yavaş lan!

– Sus kız...

– Sinop eşrafından Sayın Zekeriya ve Safiye Saka'nın değerli oğulları, Sıdıka'nın biricik abisi güzel insan Samim Saka! Sana sesleniyorum... Abi, bak fizik kuralları diye bişiy var hayatta... Tamam, kader diye de bişey var elbet... Ve fakat tevekkül müessesesini hatırlatmak zorundayım... "Eşşeğini sağlam kazığa bağla kaybolmasın" denilmiştir... Kaldı ki bu da fizik olayı... Eşeğin kazığa uyguladığı kuvvet, kazıkla zemin arasındaki sürtünme kuvvetini aşmamak durumundadır... Burdan arabaya gelicek olursak... Tekerleklerle... Yavaş lan!

– Sus kız!

– Ne diyodum?

– Eşek!

– Bak eşeği anlamışın, bu iyiye işaret... Hii viraj...

– Sus kız...

– Lan abi vijdan olurum sana bak... Geceleri rüyana girer gırtlağını sıkarım... Bak bana bişey olursa hortlar geri dönerim, sabaha kadar kâbuslarında fizik problemleri çözerim...

– Sus kız...

– Ulan hadi fizik kanunlarından korkmuyosun... Trafik kanununu zaten kimse takmıyo ve bilmiyo, peki orman kanunundan da mı korkmuyosun? Demin tamponuna yapışıp korna, ses ve ışık gösterileriyle "yol istediğin" metalik gri Tempra az sonra bu durumu "erkegliğe sürülmüş bir leka" olarak yorumlayıp bizi sıkıştırırsa ve adet olduğu üzere bagajında pompalı tüfekle dolaşan, insan-ayı-kütük ve odunsu madde karışımı bir yaratıksa?..

–

– Aman abi, senin reflekslerin de yavaşlamış... Demin üç saniye bi boşluk ve sessizlik oldu, arada bana "sus kız" diye bağırmadın... İyi misin?

– Sus kız... Sus kız...

* * *

– Sıdıkağ... Benim, abin... İyi misin? İyiysen "iyiyim" de... Çok önemli bişey olmadı zaten... Kamyonu sıyırıp şarampolde durduk... Aç bakiim ağzını, dilini filan mı ısırdın? Konuşsana kız...

– Sus lan salak...

– Naapalım, kamyon sıkıştırdı, biz yolumuzda gidiyoduk, azcık sürat vardı tabi... Normaldi yani... Normal... Hem bu trafik bööle bişiy zaten... Normal... Oluyo... Cana geliceene... Öhö... Gaste de yazıyo zaten *son 8 ayda 79 bin 321* kaza şeetmiş... Olmuş... Normal... Dokanınca acıyan biyerin var mı? Hıı... Konuşsana kız...

– Sus lan salak...

– Salak deme abiye... Veya de istersen... Normal... Normal tabi...

– Az kaldı, kanatlanıcak herif... Ne bu sürat abi, evin içinde pervane gibi dölanıp duruyosun?.. Uçan Türk... Sabiha Gökçen'in erkek olanı... Hazerfan Samim Çelebi... Hihihi... Hayırdır, manita vaziyetleri mi?

– Ne manitası kız? Az sonra arabayla almaya gelicekler, aşşa maalleye kavgaya inicez...

– Ay Gazze Şeridi'nde oturuyoruz sanki... Aşşa mahalleyle kavganız hiç bitmiyo... Ayı kadar herif oldunuz lan artık... Bırakın bu Pal Sokağı Çocuğu muhabbetini...

– Bırak şimdi... Mikroskobik beyninle sen anlamazsın bu işlerden...

– Bu herif de benim beynimin büyüklüğüyle bozdu kafayı... En son "kuş yemi kadar beyninle karışma" demiştin... Giderek ufalıyoruz... Hayırlısı...

– Sus kız... Zerre!

– İyi... Akşama gelirsin, koca kafan yarılmış olarak... Yine beğenmediğin terliksi kızkardeşin bakar sana... Ay hakkaten abi, yeterin lan artık... Kocca adam oldunuz, konuşup anlaşamıyo musunuz, ne o ööle çocuk gibi...

– Onlar başlatıyo ama... Bizim Tatü Fikret'e bilardo salonunda "Delikli Nane" demişler...

– Ay, o reklam sloganı noolucak, oncaaz laf için kavga mı edilir? Saçmalığa hak... Yani noolucak ki... "İstikbal yaylı kanepeleri" de diyebilirlerdi...

– Ulan bana biri ööle bi laf diycek, vallahi öldürürüm... Sen çakmıyosun tabi, iki manalı o lafların hepsi... Delikanlı adama dokunur bunlar... Ne mâlum laf atan herifin "senin geliceeni geçmişini yaylı kanepeye devirip çatır çatır..." öhö... Anlıyo musun yani... Ööle, o mânada söölüyodur it!

– Hastasınız lan siz! Nerdeen, nereye düşünüyo heriflere bak yaa... Bu ne çarpık bi yaratıcılıktır hayatta... Kaave köşelerinde, lise helalarında sözcüklerle bu kadar oynayabilen zihniyet, işini ciddiye alsa, ne ozanlar, ne yazarlar çıkarırdı bu ulus be... "Delikli Nane" lafı yüzünden birbirinize nem kapıp kafa göz patlatıcaanıza Pablo Neruda filan olurdunuz hayatta...

– Kızım Pablo Pikossoyo da, mahallesinde yanında manita varken manalı manalı "ye taş..ğa" diye bağırsalar naapıcaktı? Herif top diilse girişicek tabi, edicek kavgasını... Veya şeyi ele alalım... Ne diyo televizyonda... Ağzına yüzüne dudağına yanağına arko... Şimdi antenin biri gelip sana ağzına...

– Sus lütfen abi, dinlemiycam! E, insan it olursa, aklı donunda gelişirse, Balıkesir İli Telefon Rehberi'ne bile kötü bi anlam yükleyip kavga çıkarabilir... Seninkiler geldi, korna çalıyo, hadi git de ısırın birbirinizi... Töbe Yarabbi... Alayı manyak lan bunların... "Delikli Nane"ymiş... Nerden nereye...

* * *

– Az kıpırdama abi... Tentürdüyot gözüne kaçıcak!

– İşşş... Yandı lan! Dikkat etsene kız, heryanım kavruldu... Uuufff! Layn!

– Bana ne be, yardırtmasaydın kafanı...

– Sen asıl git de...

– Biliyoruz... "Sen asıl git de öbür herifi gör" diyceksin... Biliyoruz...

– Nerden biliyosun kız? Nerde gördün öbür herifi... Ne zamandır görüşüyosunuz?.. Aşşa maalleden, kim lan o...

– Senin kafana kötü vurmuşlar abi... Bi de ben vurmıyım şimdi... Saçmalama...

– Sıkıyosa vur lan...

– E çok konuştun ama be! Bi laf da ben sööleycam lastikli Türkçemiz başıma iş açıcak.

– Kime "lastik" diyosun kız sen?.. Bana, tekerlek, abine! Lan... Laan... Laaaan!...

– Şu evin haline bak, darmadağın... Tomahawk füzesi düşmüş gibi... Kız abi, sen "haftasonu arkadaşlarla eğleniceZ" dediydin ama CHP evde kurultay yapmış gibi bir hal var... Ortalık *"kurultay sonrası salonu"* hâlinde, açık konuş bizden habersiz evde delege mi attın?..

– Sus kız, zaten kafam arı kovanı gibi...

– Beyninin içinde bişeyler olması hoş tabi... Hadi bi el at, toplayalım şurayı... Yoksa çöp dökme alanı bulamayan İstanbul Belediyesi'nin kurbanı olucaz... *Evi yeni çöp dökme alanı sanıp, kamyonlar üşüşüecek...*

– Az konuş...

– Peki... peki... peki... peki... peki... peki...

– Niye trilyon kere "peki" diyosun kız?

– Valla ben bikere söyledim, kafanda yankılanıyo senin... İçmeseydiniz o kadar birayı... Beyinleri köpürtmüşsünüz... Senin kovandaki arılar benim söylediğim her lafa vokal yapıyo anlaşılan... şılan... lan... Şişşt... Kuşçan mı leğen getiriyim mi, niye tuttun karnını...

– Yanıyo kız... Sanki kirpi yutmuşum, midemde sağa sola

dönüy...

– Ay çok enteresan, bu akşam ben de içim bari... Anladığım kadarıyla insan fazla kaçırınca kendini *Ali Baba'nın Çiftliği* gibi hissediyo... İçinde arılar, kirpiler... Tamam abi, anlaşıldı... Sen git yat, annemler gelinceye kadar ben toplarım buraları... Hadi çabuk, kalkınca bi de banyo yapar açılırsın acık...

* * *

– Hihihi... Kız Sıdıka... Demincek sen dedin ya *Ali Baba'nın Çiftliği* diye... Şimdi de... Yani demin... Hihihi... beni... Yani beynimin içini diyorum manda yalıyomuş gibi oldu... Hahohohöhöhö... Hips... Çiflik... Hakkaten...

– Abi? Hün? Hay katır tepsin seni... Bu halinle daha ne birası içiyosun yaa! Ver o elindeki kutuyu... Biz de yatıyo sanıyoruz... Ver dedim...

– Çiçivi çiniyi... Çivi çiviyi sökerter... Valla daha iyi oldu demincek ölüyordum sanıyordum... Çiflığinde çivileri varır... Böğk böğğk diye bağırır, çiftliğinde aliyy babanıın... Höhöhö... Hiin... Hıh...

– *Amatem*... Ama temincek geberiyodun, hani bidaha içmiycektin lan! Çivi çiviyi sökermiş... En fazla yarım saat sonra yine gelir o arılar karıncalar kirpiler sana... Soona bi çivi daha... Akşama da babam seni duvara çiviler... *Var mısın iddiasına, marmarasına? Akşamleyin, r'leri söyleyemiceksin, hatta a'ları b'leri ve diğer harfleri de, çünkü babam ağzını kırıcak*...

* * *

– Küs müyüz abi?

– Kusuz... Suratına kusarım, git burdan...

– Valla ben babama bişey söylemedim... Heryeri fıstık gibi topladım, bitane bira kabuğu, sigara izmariti bırakmadım, sen sarhoştun hatırlamıyosun ama, ağzın içki kokmasın diye sana zorla karanfil bile yedirdim, anlıycağın benim bi suçum yok... Geçen geceki aleminizde, bi taneniz yatakodasındaki dolaba işemiş sarhoşkene... Babam ordan uyandı işte... Annemgille "Dam akmıştır" felan dedik... Sonra pijamasının cebinde bira kokusu karışmış yarım zeytinyağlı dolma ve üzüm taneleri bulunca olan oldu... Hişt... Ağlıyo musun?.

– Yogh... Hünzk... Hırf... Gözüme tavuk gagaladı... Ali Baba'nın Çiftliğiyiz ya biz... Naapıcağını bilmeyen manyağız ya... Rahat batıyo da yok yere kakınım geçiriyoruz ya... Hırf... Yaşamımın en güzel yıllarında beyni uyuşmuş, bi ağlayıp bi gülen, kaldırımlarda sürünüp yollara işeyen salağın tekiyim ya... Sevgiyi bilmem... Öküzüm ya... Hırf... Kendimden başka kimin için ne yaptım ki, ne ürettim, neye yardım ettim, kimi gerçekten sevdim, nelere inandım... Hıyarım ya ben... Eşşeğim... *Sen cam kenarında özgür değilsin ama; kliplerle reklamların gazına gelip "bööle eğleniliyo, şööle seviliyo, bakın bööle olunca özgür olursunuz" geyiğine kapılanlar da özgür değil...* Hepsi aynı... Bırikolüm brikolsün... brikol... Bırikolüm ben... Hırf...

– Hii, aman Allahım hepsini aklında tutmuş... Valla ayılınca aklında kalıcağını bilsem söölemezdim... Sen şimdi hepsini birden unut bunların... Gerekirse *"unutmak için"* iç... Çünkü bunlar daha fazla acı verir insana... Babam ayyaşlığını *"delikanlılığına"* verir ama, *"entelliğini"* affetmez... Oyar bizi... Ayy ne fena... Öz abimi tiner koklamaya alıştırıyomuş gibi oldum... Kafaya takıcak düşünücek, iş alıcaz başımıza...

– Brikolüm...

– Tamam tamam... Farklı bi bırikolsün ama sen...

– Bence ailecek uyuşturucu alıp erkenden yatalım. Televizyonu bozuk dört kişilik bi aile, aynı odada, bütün gece birbirimizi yeriz. Hafazanallah, kan dökülür diye korkuyorum. Ciddiyim bak anne, sen akşam yemeğine diazem felan karıştır. Bakıcak televizyon bulamayınca, naapıcaamız belli olmaz.

– Saçmalama, eskiden televizyon mu vardı kız? Gül gibi geçinip gidiyoduk. Soonadan epeyce alıştık doğru, ama şahsen ben istediğim zaman bırakırım. Aramam vallahi. Bak kaç gündür seyretmiyorum, nefesim açıldı, yüzüme renk geldi.

– Yalan Rüzgarı dizisinin saati gelince, bağımlılık krizine girip kendini jiletlemeye kalkışma da... Ben hakkaten endişeliyim. Vakit varken gidip beraberce AMATEM'e yatalım. (Uyuşturucu tedavi merkezi) Şimdiden tuhaflaştık, kuş bile kuduz gibi bakıyo, manyadı hayvan... Gidip şunu dışarı çıkarıyım baari. Akşamleyin televizyonsuzluktan cinnet geçirip birbirimizi doğrarsak, şuncaaz canını kurtarsın, evden bi kişi sağ çıksın.

– Hadi cavcav etme, al şu kuduz kuşunu da git. Kız, kapıyı açık bırakmasana. Esiyo, buz gibi oldu içersi.

– Daha henüz kapıyı açmadım bile anne. Biyerden estiği felan yok, uyduruyosun. Bence esen Yalan Rüzgarı, sen ufaktan üşütmeye başladın, söylemiştim...

– Yalan Rüzgarı deme anneye! Ufak üşütük de deme. Ufak felan diilim, annen yaşındayım ben senin. O sürtük kuşa da söyle, bidaha bana cik felan dediğini duymıycam, onun kanadını kanadına bağlar, şıkıdık şıkıdık oynarım!

– Tamam anne sakin ol, hepsi geçicek, gel şööle camın önüne. Bak, karşıdaki yeşil evin altında, buzdolapçının vitrinine bak. Orda açık bi televizyon duruyo. Ufak bi doz sana iyi gelicek. Hadi, bırak o kuşu elinde kalır, kuş katili olursun. O bizim ailenin emektar kuşu, etinden ve sütünden yararlanıyoruz, gerektiğinde burnunu koparıp çayını içiyoruz. Ama Allahım, ben de saçmalamaya başladım. Biraz kenara git kız anne, azcık da ben bakıyim şu vitrine...

* * *

– Ailemiz çok zor günler atlattı, fakat televizyonsuzluğa karşı büyük bir birlik ve beraberlik örneği vererek, dünyaya Türk ailesinin en zor günde dahi, soğukkanlılık, hoşgörü ve barışseverliğini yitirmediğini kanıtladık. Bu vesileyle mensub olmaktan şeref duyduğum Saka Ailesi'nin tamir edilen televizyonunu açarkeen... Ha sittiiir.

– Kız uzatma da aç şu televizyonu dedik. Daha deneyemeden elektrikler kesildi işte. Sırtından içeri kızgın mum damlatıyim mi şimdi? Zaten üç gündür televizyonsuzluk canımıza tak etti.

– Panikleme anne, elektrik birazdan gelir. Televizyonumuz burda ve bizimle. Elektrik gelince açar doya doya bakarız. Hem ne şikayet ediyosun. Televizyonsuz gecelerde

birbirimizi tanıma fırsatı bulduk. Ben babamın ut çaldığını, çok güzel Rumeli Türküsü söylediğini ve acayip başarılı Laz fıkrası anlatabildiğini hayatta öğrenemiycektim. Abimle poker oynayıp yenmen de bi tuhaf. Babamın Vespa motosiklet sesi ve Metin Akpınar taklidi yapması, sihirbazlık numarası çevirip, kulağımdan bozukpara çıkarması...

– Esas bi akordiyon çalardı ki senin baban, konu komşu balkona toplaşıp... Hey gidi hey... Şimdi kömürlükte o akordiyon, geçen baktım körüğünü fare yimiş.

– Esas sizi yiyip bitirmiş bu televizyon, içinizi boşaltmış, yenmiş sucuğun zarı gibi kalakalmışınız. Dedim ya televizyon bozulmasa birbirimizi tanıyamadan ölüp gitçektik. Valla şu üç günkü kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Bi abimin şovu edepsizdi. Koca herif pipisini göstermeye kalktı.

– Naapsın çocuk, TV öncesi devirde ufaktı. O vakitler, baban çaarıp çaarıp misafirlere pipisini göstertiyordu. Aklında bi tek o kalmış.

– Nedemek naapsın çocuk. Evet, her zamanki çifte standardınız. Çocukken ben kukumu göstersem çakmakla yakardınız ama. Abim yapınca "eylem" oluyordu, hoş karşılanıyordu, ben yapsam, "yavru kaltak" oluyodum.

– Çok konuşma aç şu televizyonu, elektirik geldi. İki dakka yüz verdik hemen üşüttü. Vay efendim, çocukken niye kukusunu gösteremiyomuş. Aç dedim şu televizyonu. Deli.

– Alo, Sıdıka sen misiniz? Müsaitsen Kenar Abim konuşucak, ayrılma telefondan, yanlış olma olayı olmasın.

– Hayırdır kardeş, Kenar Abini anladık, kendisi birinci dereceden kadrolu telefon sapığımızdır. Ama sen bir kimsin. Giderek çoğalıyo musunuz siz. Eğer ööleyse bu ne gibi bir üreme? Aranızda tozlaşıyo musunuz nedir?

– O nası laf yenge, toz moz yok bizim alemlerde. O işlere bakmıyoruz. Bizimkisi tamamen delikanlı bi mafya. Kenar Abim ve ben mert kimseleriz. En büyük baba devlettir. Biz fakir fukaranın babasıyız. Askerliğimi kantinci olarak yaptım ben. Devlete karşı bi yanlışımız olmaz, tozdur tüfektir, ööle şerefsizliklere girmedik, girmeyiz de.

– Ay olmuşunuz siz. Nerde eşkiya varsa bu laflardan ediyo. Babamı felan mı kaçırdınız lan, açık konuşun. Tamam buldum bizim eve göz diktiniz. Arazi mafyası di mi? Net konuşucam kardeş. Bizim evin altında yatır var. Yatır dediysem boş biri diil. İt sürüsü gibi tetikçisi var. Yar etmez size burayı. O yamuk Kenar düzelir belki de, sen sesinden eşkenar bi insana benziyosun, durduk yere çarpılma, yazık olmasın.

– Bizi çarpmak kolay diil ööle yenge. Dediğin gibisinden çok horoz kafası kopardık biz. Kralına takarım, altı ay yatar çıkarım. Paadişaalar gibi bakarlar içerde. Neyse mevzuu uzadı, ben seni Kenar Abime baalıyım.

– Bağla bakalım... Yok canım tam olmuş bunlar. Telefonda bekleme müziği bile Baba 3 filmininki. Bokumun Don Karleoneleri.

– Don mu dedin Sıdıka. Nası yani. Hani bööle dantelli de araya kaçmış, tam da oraya yerleşmiş... Ööle mi.

– Ay! Başladı yine edepsiz. Bana bak doğru konuş kopuk.

– Kopar be kopar. Götür dibinden, yakışır eline.

– Kolay kopar mı sanki senin o lastikli dilin. Erimiş dil peyniri bile senin dilinin yanında, meşe odunu gibi kalır.

– Sıdıka. Bundan bööle benle lafını bil de konuş. Artıkın mafyaya girdim ben. İplemez Kardeşler'in yanındayım. Direktman Feridun İplemez'e bağlı olarak çalışıyorum. Demin seni arayan çocuk da Haydar... Bizim mafyanın tetikçisi. Benim tetikçim de sayılır ama... Arkadaşım. Şimdilik para biriktiriyorum ilerde kendi tetikçimi besliycem.

– Bana bak, onların bakımı zordur. Susuz felan kalır öldürürsün hayvanı.

– Evet.

– Hihihi. Niye "evet" dedin be? Ne dediğimi anladın mı?

– Niye anlamıycakmışım, sen beni aptal mı zannediyosun. Bizim mafya çok akıllı bi kere. İçinde bi sürü müdür amir, makam mevkii sahibi insan var. Kimse susuz felan kalmaz ööle. Su lazım olursa gider gasp ederiz. Geçen gün Kızılırmağa zorla senet imzalattık. Suyundan hisse aldık. Durum bu şekil yani, bilmem anlatabiliyo muyum?

– Evet.

– Bak, sen de "evet" diyosun... Belli mert bi insansın. Delikanlı bi tarafın var. Gel bi kere daha "evet" de. Kuralım şu yuvamızı. Bak Tempra'yı da çektim altıma. Rengi metalik

gri. Şimdilik. Önümüzdeki haſta kırınızıya boyanıp plakası değişicek, zulasında Suriye üzerinden mal geçircez. Ama haſta sonuna kadar istediğin yere gezmeğe gideriz. Yanına mayonu da al Silivri'ye denizkenarına gidelim. Bagajda mangal hazır. Hem seni annemle babamla tanıştırırım. Mayon fazla açık olmasın yalnız. Feridun İplemez Klasis'te bize bi düğün yapar, aklın şaşar.

– Ay tıkan artık Kenar. Bi sus. Bak, çok samimi konuşuyorum. Esasen seni özlemiştim. Geyik ſelan ama kendi içinde dürüst bi kenar mahalle delikanlısı diyodum. Askerden dönüp altına metalik gri Tempra çektikten sonra temiz bi aile kızıyla evlenme düşünceni yirmili yaşlardaki muhtemelen ſenerli her türk gencinin değişmezi olarak kabullenmiştim. Abim gibi, babam gibi biriydin benim için. Ama onlar hiç olmazsa gasp çetelerinin kapısına köpek yazılıp kendilerince "yırtmaya" çalışmadılar. Bi daha seni gözüm görmesin, o götü kalkık arabanın en görünmeyen yerine kendin için bi zula yaptırıp içine gir, sonsuza kadar da çıkma...

– Aaa kapadı kaltak. Yok abisi şööleymiş babası böoleymiş. Alayını gebertirim laaayn! Bundan böole, İplemez Kardeşlerin ailesiyle Saka Ailesi arasında kan davası var. Yaşatmıcam lan, roket atcam evinize, lav silahı püskürtücem.

– Sıdıkağ! Sıdıkağ! Sıdıkaağ!

– Hii... Ödüm! Birisi ismime özel ses bombası imal edip, üstüme attı sandım... Buyrun kardeş, bana mı sesleniyosunuz...

– Evet... Bu saatte sokakta ne işin var? Senin gibi temiz bi kız, böyle tehlikeli bir yerde... 175 metre ilerde bir içkili lokanta, 225 metre arkamızda iki pavyon ve 148 metre kuzeybatımızda kötü kızların çalıştığı üç katlı şena ev var...

– İyi de; kırkbeş santim kadar burnumun dibine girip, ne hakla bana bağırıyosunuz?.. Siz kimsiniz beyfendi?.. Niye mahalle arasına portatif ahlak masası kurdunuz ve niçin önüme çıkıyosunuz? Kısaca size manyak diyebilir miyiz?

– Ben Kenar Sıdıka... Yıllar önce parkta gördüğün, gönlüne girdiğin ve telefonları yüzüne kapattığın çocuk... Aslında tanıyamamakla haklısın, çok değiştim ben Sıdıka... Askerden sonra bıyık bırakıp badiye gittim... Ayrıyetten kutu bira göbek yaptı... Hadi eve gidelim...

– Ne? Ay oha yani... Resmen o ha...

– Hayır yanlış anlama, seni bu saatte bi başına... Kumka-

pı Cinayeti'nin kamuoyundaki yankılarını unutmayalım Sıdıka... Cemiyetimiz bu saatte yolda dolanan kızlara yollu gözüyle bakıp, gelir orasını burasını tutar... Normal aslında yani bu... Erkeğin tabiatında var anlatabiliyo muyum? Bu bakımdan... Yani, başına bir olay gelmeden evine kadar sana yakın koruma... Bir nevi... Yani... Bu da var tabi tabiyatımızda... Bacı dediğimiz başka bişey yani... Öbürü ayrı şimdi, yollu gacı...

– Bak bacısının... Birincisi; eğer saatler dokuz saat ileri alınmadıysa henüz 19.30'u gösteriyor... İkincisi; saat kaç olursa olsun hakkımda "bacı-yollu gacı" ikilemi yaşamanız gerekmiyo... Tükürmiyim tabiyatınıza açıl git şurdan...

– Sen biraz alkol mu aldın Sıdıka?

– Çeşitkenar salak... Alkol mü almışmışım... Sen acık daha burda dur anlıycan niye sokakta olduğumu... Ben bu saatte, babama otopark yeri tutmak için kaldırıma kaya koymaya çıkarım... Birazdan işten gelir, arabasıyla üstüne tırmanır... Çarptıktan sonra da götürür seni Sigorta Hastanesi'nin önüne atar... Tabiyatını felan, herşeyini kesip biçerler orda... Şansın varsa sağ çıkarsın... Ciddiyim bak, babam böle birisidir... Tabiyatı bööle... Câni... Sapık birisi...

– Babanı tanırım... Zekeriya Abi mahallenin baba adamlarındandır... Bi yanlışımı görürse ezsin tabi, götürüp atsın sigortaya...

– Demek ööle ha... Tabiyatınız bööle... Sizden daha güçlü, diş geçiremiyceğiniz, daha it erkekler *"baba, delikanlı"*; dövebileceğiniz, dişinize göre olanları *"artis, kıl, ipne"* Tenhada kıstırıp yararlanabiliceeniz kızlar *"yollu, oronspu"*; bi şekilde kendinize ayırdığınız ya da yakınınız olanlar *"bacı, kardeş"* Ciğeriniz çürümüş oğlum sizin, beyniniz donunuza düşmüş, tabiyatınız kararmış...

– Ağır konuşma, bacı felan dinlemem... İndirim kaldırıma... Bilmiş karı... Hiç okumuyo musun lan, gastelerin

üçüncü sayfasını? "Erkekliğime sövdü" derim, takarım, altı ay yatarım... Mahallede nâmım yürür.

– Peki sen hiç Kolombo, Cinayet Dosyası falan gibi dizileri seyretmiyo musun? Aş artık o üçüncü sayfa cinayetlerini... Yaratıcı ol... Bindiğim asansör düşsün mesela... Manavdan aldığım mandalinalara siyanür enjekte et, sağa çekil, çabuk lan babam geliyo eziliceksin...

* * *

– Kız, anne sözü dinle, acık aktif ol... Git şu oğlanın elini filan tut... Yüzüne gülü gülüver... Hastaneden çıkınca babangilden şikayetçi olmasın...

– Kendi çarpılan ağlamaz, ben dedim, "birazdan babam gelir seni ezer" diye...

– Bak, babanı içeri atarlar ama...

– Olabilir valla... Olsun namus davası sayılır, içerde hörmet görür... Bi de Bayrampaşa Cezaevi'ne düşerse, içerde inek bile besleyebilir... Uzun zamandır emekli olup inek besliyebileceği müsait bi ortamın hayalini kuruyodu... O cezaevi uygun, yolunu bulunca içeriye manda falan sokabiliyolar...

– Lan sırası mı maytap geçmenin... Şu çocuğa diyorum, Kenar mıydı ne, azcık iyi davran, çiçek falan götür...

– Çiçek olmaz, tabiyatına hitap ediecek bişey lazım... Altın kabzalı tabanca götürelim... Maçlardan sonra havaya sıkar... Ayı...

– Ayı deme çocuğa... En azından şimdilik...

– Alo, ben Sıdıka Saka'yla görüşmek istemiştim...

– Ta kendisiyim, buyrun?

– Sayın Saka, ben Kenar'ın bi arkadaşıyım... Şöyle ki, en yakın sırlarını bana anlatır, şimdi kendisi perişan bir haldedir... Size beslediği aşk, O'nu intaharın eşiğine getirmiş durumda... O eski neş'eli, kültürlü ve fakat delikanlı arkadaşım gitti, adeta yerine başka bir Kenar geldi... Bir dostu olarak, diyorum ki yani, çok çekti. Gelin elele verip O'nu bu durumdan kurtararak tekrar cemiyete kazandıralım...

– Bakın komşu Kenar Bey, bu durumda benim yapabileceğim hiç bişey yok, kendi kendine gelin güvey oluyo... Yani başka biyeri arasanız diyorum... Geometriden anlayan bi ruh doktoru Kenar için daha faydalı olabilir...

– Ama çaresi sensiniz... Yapın bi heroluk...

– Her... Nedir o? Nasıl şimdi anlamadım?

– İngilizcesi kahraman demek... "Hero" Sayın Çiller kendisi için söölemiş... Gaste yazıyo... Yani arkadaşım diye demiyorum, Kenar hakkaten kültürlü bi çocuktur, hergün gaste alır, ordan okudum... Neyse, konu daalmasın; lan cid-

diyim, intahar edicem bak... Eöö... Şöy... Yani Kenar edicek...

– Şimdi anlaşıldı... Bizzat sensin di mi lan? Açık konuş Kenar!... Kenar!?

– Üoop!

– Bak, "üoop" diye bağırdın... O deli de ismi seslenilince böole böğürür... Enselendin işte, boş yere sesini değiştiricem diye uğraşma... Kapa şu telefonu Kenar! Ayıp be, böole ciddi mevzuularda; intahar felan... Açıp, insanın dengesiyle oynamaya utanmıyo musun? Sana söölüyorum Kenar!

– Üoop! Şey, ney, ne üoopu... Ya yenge harbi günaamı alıyosun bak... Ben Kenar diilim... Yakın arkadaşıyım... İsmim *Öbür*... Esasen *Ömür*'müş de nüfus memuru yanlış yazmış... Hem sen nası konuşuyosun yaa yenge yaa... Biz burda "Kenar kendini kesicek, bi ablalık yap, gönlünü al, buluşup iki laf konuş, kurtulsun çocuk" diye yardım istiyoruz... Ya şimdiye kestiyse herif kendini, günah diil mi, "sebebi olursun" çocuğun... Alemlere bi daha böole delikanlı iner mi be?

– Peki peki anladık... Neydi senin ismin şimdi kardeş... *Öbür* dedin galiba... Tamam anacım ikna oldum... Ama diyorum önce senlen bi buluşsak biz... Bi kafede oturup başbaşa... Kenar'la ilgili izliyceemiz strateji için yani...

– Yanlış olur be yenge... İkimiz yani... Kenarın kulaana gider şimdi...

– Aman o salağın ruhu bile duymaz... Ben ööle arkadaş canlısı efendi çocukları severim, sen gibi. Niye süsuyosun *Öbür*... Yoksa kızların bazı şeyleri açıkça konuşması seni irkiltiyo mu? Hem bak ne diycem, benim sarı lacivert ojelerim var, onları sürer de gelirim... Heralde sen de o renklere gönül vermiş birisisindir di mi?

– Lan bırayk lan, bırayk... O kutsal renkleri bari ağzına alma... Demek bi fırsatını bulsan beni en yakın arkadaşımla boynuzluycan... İyi... Bunu öğrendiğimiz iyi oldu... Kena-

rım lan ben Kenar! Bunu beklemiyodun di mi? *Öbür* diye biri yok... Olsa ikinizi birden vururdum zaten... Vay be... Vay bana... Vay ki vay...

– Saçmalama işte oolum... Başından beri biliyoduk, yaptığın terbiyesiz geyiği yüzüne vurmak için masus ööle konuştum... Bak şimdi... Kenar!

– Üoooop!

– Kenar!

– Üoooop!

– Kenar!

– Üoop... Üoop işte üoop... Naabalım, tikimiz var... Ama senin kalbin yokmuş kızım... Sende ne bulurum anlamam ki... Bana kız mı yok lan... "Vermiyo" diye kafama taktım ondan oluyo bunlar... Bi daha yüzüne bakan Kenar en adi şerefsiz olsun... Soonadan ayaklarıma kapanıcan lan! Boliç'e de "bitti" diyoladı, bak, destan yazdı destan, şimdi dibinden ayrılmıyolar... Hayat böole be hayat... Görücen sen!

* * *

– Evladım, alo, ben Kenar'ın annesiyim... Sıdıka sen kültürlü kızsın, biliyosundur, verem hortladı şimdi... Bizim deli oğlan da, ateşlenip yataklara düştü... Doktorlar "İnce hastalık olabilir" diyolar... Sevdiğiynen konuşursa iyi gelirmiş...

– Yaa ööle mi teyze? Kenaar!

– Üoop!

– Kenaar!

– Üoop... Seviyoum işte lan seni seviyom, adi karı!

– Alo Sıdıka, ben Kenar... Gümrük Birliğini kutlıycaktım, onun için aradım...

– Çok sağol Kenarcım...

– Ayrıca takvime baktım, Zemheri soğukları başlıyo, onun için de uyarıyım dedim... Bi de şey... Ben Tempra almaktan vazgeçtim... Şimdi biz gümrük birliğine girdik ya... Araba fiyatlarında hem ucuzluk olcak, hem çeşit bollaşıcak diyolar. Başka bi marka alıyim diyorum. Sen ne dersin?...

– Elinin körü derim... Sabah sabah, sen bir nesin yaa? Eve geyik sürüsü saldırmış gibi car car car...

– Geyik içli bi hayvandır, asla saldırmaz Sıdıka.

– Bak Kenar, seni uyarıyım... Bi tane yüksek frekanslı düdük aldım... Telefon sapıkları için geliştirilmiş... Ahizeye üfürünce karşı taraftaki şahsın beyni infilak ediyo... İstersen bi "do" sesi veriyim o düdükle...

– Koy o düdüğü cebine, gerek yok Sıdıka birazdan kapatıcam... Dediğim gibi, ben tamamen temiz hislerle, Gümrük Birliği'ni kutlamak için aramıştım... Kutlu olsun...

– Kıvanç içindeyim, teşekkür ederim Kenar... Hadi ört şu

telefonu...

* * *

– Tak tak... Kapıyı bi açabilir miyiz acaba...

– Kim o?

– Senin Kenarın...

– Hii, herif gelip sonunda kapıya da dayandı... Anam sen naaptın, kafayı mı yedin? Babamla abim seni çeşitli yerlerinden bıçaklarlar... Kimlik tesbiti için geriye test yapılacak DNA'n bile kalmaz...

– Ben hayırlı bi iş için geldim...

– Lan git!... Bizim sana verilicek kızımız yok... Yani babam ööle diyo... Der valla...

– Hayırlı bi iş dediysem, memleket için hayırlı bi iş... Bi içeri al da izah ediyim...

– Kenar'cım, henüz kimliğin tesbit edilebilir haldeyken insan gibi gitsene şurdan... Ben seni niye içeriye alıyım?...

– Yaa, bizim partinin bez afişini sizin balkona bağlıycaz... Bi ucunu karşıya bağladık bile... Sizin balkona da düğümlersek sokağa gerilmiş olacak...

– Lan salıncak kurucak başka balkon bulamadınız mı? Babam o iple sizin partinin ilçe örgütünü toptan asar... Demokrasi adına haneye tecavüz olur mu ööle... Gidip başka yere bağlayın, bizim ev olmaz...

– Sıdıka bi kere bee... Aç şu kapıyı... Bi kerecik.

– Aaa... Terbiyesiz!

– Hayır yani bi kere bağlıyım, soona beş yıl daha pankart felan bağlanmaz, taa önümüzdeki seçimlere kadar...

– Senin önümüzdeki seçimleri görebiliceen şüpheli Kenar... Kısa vadeli düşün... On onbeş dakka kadar... Hayır, birazdan abim işten gelicek, merdivende karşılaşıcaksınız da... Bence bir oy bir oydur... En azından partiniz için yaşa-

san iyi olur...

– Ööle diyosun ama iktidara gelince bizim borumuz ötücek Sıdıka... İstersen sana da veririm boruyu üflersin...

– Vay eşşek! Abi... Babaa... Annee... Polis... Şimdi canına okıycam lan senin...

* * *

– Oğlum bak doğru konuş adalete yardımcı ol... Bak görenler var, seni Sıdıka Zekeriya ve Samim Saka adlı şahıslar ayağından pankart halatıyla bağlamak suretiyle balkondan aşşa sarkıttılar mı? Şikayetçi misin?

– Şikayetçi diilim komserim... Bangi camping yapıyodum... Suç benim... Sayın Saka ailesinin olayda bir kabahati yok...

– Bak şikayetçi değilsen salacam hepsini...

– Amirim sadece Sıdıka'yla ikimizi salsanız...

– Lan get, divane midir nedir...

– Hay partiniz kafanıza çöksün... Yetti be; seçim otobüsleriyle tee orta kulağıma girdi manyaklar... Bangada bangada... Hasta mı var, çoluk çocuk mu uyuyo... Umurlarında, iplerinde değil... *Oparlörü insanın ırzına sokup "böğ böğ böğ" diye bağırıyorlar...* Şu seçim hayırlısıyla, ben sağır olmadan, kafayı yemeden bi bitsin; horoz kesicam horoz...

– Efendim anne, bişi mi dedin... *Siroz mu?* Hıı? Ay evlerden uzak... Abim iki bira içmeyle hemen siroz olmaz be, korkma sen...

– Ne sirozu kız? Sen de Hacivat Karagöz yapma anneye... Yanlış anlamanın da bi sınırı var... Horoz nerde, siroz kim... Salak... Zaten cinlerim tepemde... İki satır uyuyamadım şurda... *Geceleyin mahallenin gerzekleri her boka konvoy, dattiri dattiri dolanıyolar... Bi de sabahın köründe bu seçim otobüsleri geçiyo...* Uykusuzluktan elim ayağım titriyo vallahi... Dün gece yine konvoy vardı... Mahallenin oğlanları, zil zurna, arabalardan yarı bellerine kadar sarkmış, boru gibi sesleriyle hem korna öttürdüler, hem böğürdüler... Silah, torpil, gırla gitti... Az kaldı zeytinyağı kızdırıp dökücektim

balkondan aşağı...

– Kaşağı mı? Diildir herhalde... İnsan niye durduk yere "kaşağı" desin ki... Yok yok... Kesin, sen bişey söödedin, ben "kaşağı" şeklinde algıladım... İyisi mi şu kulağımdaki balmumu topaklarını çıkarayım, evet anne şimdi duyabilirim, enson ne dedin?...

– Vay cadı! Lan, madem kulağın tıkalı, niye iki saattir baattırıyosun anneyi? *Herhangi bir ses düzeni olmaksızın başçavuşun eşşeği mi yelleniyo burda?* Meğer karı kulağını tıkamışmış...

– Ay naapiim anne? *Genç bir kız olarak, kulak zarımı da korumak zorundayım...* Bu yaşta sağır kalmayı kim ister... Geceleri, niye bi araya geldiği anlaşılamayan, sarhoş magalak konvoyları, sabahları seçim otobüsleri... Östaki borumun içine parti amblemi yapıştırdı ayılar... Bu kadar gürültüye can mı dayanır... Allahtan dün yolda bi adam, seçim eşantiyonu olarak parti arması kulak tıkacı-balmumu topakları dağıtıyodu, iki tane kapıp, kulaklarıma tıktım... Bi güzel uyunuyo vallah!...

– Kız bana bak, bidaha duymıyım! İnsan, elin herifinin dağıttığı her şeyi alıp orasına burasına tıkmaz... Seçim ayağına ortalıkta tuhaf adamlar dolaşıyo zaten... *Hasan Celal Güzel* diye biri var mesela; yolda yakaladığını öpüyo adam... Dikkat etmek lazım... *"Altı milyon kişiyi öptüm"* diyo ağzıyla... Herife yakalanırsın, öpüşürken mahalleden birileri görür, baban parlamenter demokrasiyi 12 yerinden pıçaklar... Ona göre...

– Eh tabi... Henüz parlemanter demokrasiden bu kadar anlıyoruz zaten... Seçim konvoyları yanyana geçerken, birbirlerinin camlarını çerçevelerini indiriyo... Hiç bi halt edemeseler, aynı konvoyda arabalarını zincirleme tokuşturup, öfkeyle kafa göz yarıyolar... Gümrük Birliği'ne girme sevinciyle konvoy oluşturup, havai fişek atarken kendi kendini

yaralayabilen kaç insan oğlu vardır ki yerkürede... Ya İngiltere 96 kupa çekilişini biralı kafayla TRT-3'ten naklen izleyip, "şanslı kura" sevinciyle yollara dökülerek sarhoş nâra atan kaç canlı türü vardır kainatın galaksilerinde... Kavga gürültü, böğürme, haykırma... Panayır yerinde aklını başına alıp da kim kendisi ve ülkesi için "düşünerek" oy vericek şimdi?.. En iyisi bi süre sağır kalmak, bu gürültüde insan olan aklını da oynatır... Şu benim balmumlarını gördün mü anne? Hişt... Balmumlarını diyorum...

– Hı? Yol kumlarını mı? Faraş bul kendin şeet... Uşağın mı var...

– Anne... Benim balmumlarını dedim... Almışın galiba...

– Ney?

– Yaa onlar benim ama... Hadi sen başka bi tane bul... Hadi bi tanem...

– Habitat iki mi? Ne diyosun kız, duymuyorum.

– Aman cadı, kaptı tıkaçlarımı.

– Cadı deme anneye! Duydum işte cadı dedin.

Seçim Sonrası Şetaret Hala...

– Aloğ... Aloov... Kimlen görüşüyom ben şimdik?

– Alo, ben Sıdıka... Kız hala... Ay vallahi sensin... Şükürler olsun, sesini duyduk... Kız telefon direkleri yeşerdi be, kaç zamandır aramıyosun... Sinop'tan bu tarafa yaptığın ring seferlerine de ara verdin... Özledik valla... Eee nasısın bakalım Şetaret Hala?

– Aman be nası olyun... Ortamlaa kotü... Refah dışında bi Anayolsol formülü bulunmazsa nedecin bilmeyan...

– Ay hahaha... Kız, Güneri Civaoğlu'nun Sinop'a yerleşmiş hali gibi konuşma insanla... Sana ne kızım koalisyondan Refah'tan felan...

– Olu mu bee... Enişden, "Refah geldi gaari, Allah bir, garı dört... Üç dene daha gadın nikahlaycın, seni gapının önüne guyveycin" deya...

– Hihihi... Kız şaka takılıyodur sana eniştem... Yok ööle bişey, sen şeetme...

– Gız ööle deyan da... Bi lira kefen param yok... Enişten hakkaten gorsa gapının önüne, bu kocamış halimlen neederin ben? Altunları bilezikleri felan da oğlan aldıydı... Bi

tansiyon hapı yediyüz bin lira, nası alacın, çatlayıp da ölüveerün valla... Hep bu "duhon" seçim sistemi yüzünden... Ülke barajı ümüğüme çöktü... Yıkıldım ben gaari...

– Abarıyosun ama hala...

– Abaracın işte, içim daralya, ruhum sıkılya... Bu yaştan soora ortalaada galagaldım... Ben bir hiçyin... Hiç...

– Kız yeğenin ne güne duruyo, ben bakarım sana...

– Hakkat bakaa mısın... Öyleyse bi yardım dileycin... Enişdenden gizli onbeş dene gavak ağacım vaa... Onlara İstanbul'da müşteri buluvee...

– Kız onbeş tane ayı kadar kavak ağacını İstanbul'da nası satıcaz?..

– Neye, kerestacı felan yok mu oralada? Burda tanesine on milyon veriyo hızarcılar da enişten duyar, parayı elimden aluverür deye satameyan... Gizliden İstanbullu bi müşteri buluncak...

– Cık... Hihihi... Olmaz o iş...

– Peki, gavak işi olmeya deyelim... Yüskek Seçim Kurulu'na bir teklifim vaa... Çıkmayan seçim boyası keşfettim... Tee Hindistan'dan alcaklarına bandan alsınlaa, ucuza verirün, parasını bankaya goyarın... Ceviz vaa ya, ceviz ağacı... Tazesinin yaprağını, gabuğunu eline bi sür, yemyeşil oluyo, neylen yıkaasan yıka çıkmaya gaari... Bu fikre gaç para verirlee?

– Valla, piyasasını bilemiycam hala... Hem bi dahaki seçimlere epey var... O zamana kadar Tursil Persil felan yaş ceviz lekesini bi çırpıda çıkaran süper formüllü bi deterjan bulabilirler...

– Yırtıcı guş... Bizim bullâda çok vaa... Meraklısı çok para veriyamuş... Arap şeyhleri felan... Ben burdan tutsam, kartal, şahin, atmaca neyin sen müşteri bulabili müsün?

– Timsah var mı sizin oralarda? Derisini cüzdancılara satalım... Hihi...

– Yılan vaa yılan... Goynumuzda beslemişüz... İsmi Sıdıka... Halasıgil tee Sinop'laadan "kefen parası birüktürecem" deye yardım isteya, garı dalga geçya... Ölüsem cenazeme gelme gız...

– Dur hemen küsme hala yaa... Dur dur kapama telefonu... Özürürüm... Şaka takıldım bak, valla...

– Geriye bi tek alabalık işi galdı o vakit... Üretme çiftliğinden iki dene damızlık alabalık aldım... Enişdengil bulamasın deye taa bizim öbür yamaçtaki tarlaya havuz gazıp, içine attım... Yarın bugün yımırtlayıp, yavrularlaa... O vakıt bi sürü balık olur... Bari onlara müşteri bul, orda lokantalara felan... Ucuza verirün, parasını bankaya goyarın... İhi... Enişden gelyaa... Gapatacın telefonu... Sen soona ara da şu balık işini gonuşalım... Gapatıyan... Geldim beey... (clıck)

* * *

– Alo... Şetaret hala... Evet şimdi canlı telefon bağlantısıyla Sinop'tayız... Şetaret, beni duyuyo musun? Sinop'taki gergin bekleyiş yerini huzura bıraktı mı? İstanbullu bu sene ucuz alabalık yiyebilcek mi? Nooldu?

– Elinin körü oldu... Gokusunu mu aldı netti enişten... Dün damızlık balıkları buldu, ızgara yapıp rakıynan içmiş...

– Tüh... Olsun kız hala, sen yine ekonomik özgürlüğün için çarpışmaya devam et, yılma...

– Arı biriktiriyom şimdi... 128 dene oldu... Kavaklardan bi kaçını kestirip kovan yapıçam... Sen bala müşteri ara... "Hakiki Sinop Bali" dersin... Ucuza verirün, parasını bankaya göyarın... Kapatmak zorundayın, enişden çağuruyo... Hadi...

– Hişt Sıdıka, bak ne diycam. Gel şööle yamacıma... Kimseler yok dimi? Abin nerde?

– Bilmiyorum, iki gündür gözükmüyo ortalıkta... Habitat iki nedeniyle yetkililer kaldırım altına süpürmüş olabilirler. Tipi bozuk varoş çocuklarını ayakaltından kışkışlıyolarmış.

– Bak şimdi, cadının ettiği laſa bak... Abin tipsiz varoş çocuğu da sen, mermer döşeli dört köşeli konakta mı doğdun a şırfıntı. Sanki başka ana babadan olmuş cadı... Sanki, bunu cep telefonundan arayıp, "Limuzinin anahtarı sende kalsın evlat hah hah hahhaa" diyen başka bi babası var. Alırım ayağımın altına haa! Bi daha duymıycam abine ööle varoş dötoş ſelan dediğini. Hem yat kalk dua et, varoşu bulamayanda var. Ya iki ateş arası mezrâda otursaydık, terli terli cereyanda kalsaydık veya benzeri? Haa!

– Anne? İyi misin sen.

– Nevar be nevar iyiyim... Yok bişiyim... Acık sinirliyim, o kadar. Kimse yok dimi? Yaklaş... Ben bi bok yidim Sıdıka... Şeytana uydum... Bak. Bak ne aldım...

– Ehbn?!! Hii. Bu ne bu be? Bir hayret nidâsı çıkaracağım

ama... Dilim...

– Ne be, hiç mi televizyon görmedin hayatta?

– Ama bu bir televizyon diil. Televizyoonlaarrr! Sanayi tipi, 100 ekran felan mı? İçinde, halen, bizzat Japonlar çalışıyo galiba. Tahterevan da alsaydın kız anne, hacet gidermeye burdan kalkar, taa Taksim'deki "modern helaya" giderdik.

– Bi de sen dalga geçme kız, oldu bi kere... Sirkeci'ye, Doğubank'a şekilli patates kesme aleti almaya gittiydik Tomris teyzenle... Soona... Kendimi kaybetmişim... Bu televizyon ööle sinema gibi kocaman, açık duruyodu, pembe dizi oynuyodu. Bakakalmışım... Tezgahtar "kolay taksit yaparız abla" dedi. Sonrasını hatırlamıyorum, kendime geldiğimde bu... Bu televizyon evdeydi... Yıllardır babandan gizli biriktirdiğim dikiş paralarını, abinin düğünü için sakladığımız markları... Hepsini... Hepsini... Beööö. Ben bitmiş bi kadınım Sıdıka. Babana bu televizyonu nası açıklıycam. Beeööööuuuhüü?

– Nası dikiş parası yani anne? Bu televizyonun parası ööle elbise dikmekle felan denkleşmez. Bizden gizli sirk çadırı mı dikiyodun?

– Bak gördün mü seni bile inandıramıyorum. Sen artık öksüz bi kızsın Sıdıka, şimdiden kendini buna alıştır... Baban beni yaşatmaz, buna eminim. Ben iyi bir kadındım, iki çocuk annesiydim, orta derecede Türkçe biliyodum ve yayınlanmamış kırk adet yemek tarifim vardı.

– Panikten ne dediğini bilmiyorsun anne. Sakince düşünerek elbet bi çözüm buluruz. Sen şimdi derin bi nefes al bakiyim.

– Sen de ki... Babana de ki... "Ben bu televizyonu anneme anneler günü hediyesi aldım" de.

– Yani... Ehö... Senin için çiçek derer, sevgi dolu türkülerle yollarına sererim annecim... Ve fakat sanal sanal konuşuyosun. Gerçek hayatta, annesi delirip 100 ekran televiz-

yon satınaldı diye, suçu üstlenip kendisini babasına parçalattırıcak bi insan evladı bulunmaz. Az sakinle, daha rasyonel bi çözüm bulucam şimdi ben sana.

– Sensin salaksanal konuşan! Anneler, babaların elinden at yarışı, cigara, rakı parası kurtarır, baca deliklerinde, mutfak kavonozlarında, çekmece diplerinde gizlice biriktirip karagünler için şeederler... Fakat, anneler de insan tabi, nefislerine yenik düşüp, karagün paraların siyah ekrana gömebilirler. Oldu bi kere naapalım. Anayız diye, pörfekt kadı kızı diiliz heralde.

– "Anayız" dedin de... Buldum kız anne, yırtıcaz... Hem de muma çeviricez babamı.

* * *

– Çocuk mu kandırıyosunuz kız siz? Ne demek televizyonu "örtülü ödenekten" aldık.

– Ne demeki var mı baba, o demek işte... Örtülü ödenek... Devlet sırrı yani, fazla kurcalama. Vatan haini misin, dış mihrakların maşası, nifak odağı mısın nesin? Fazla konuşma işte, memleket menfaatleri mevzuubahis... Bu iş seni aşar yani. Hazroll! Tüfek ve kasatura numaranı sööle. Tören rahat!

– Ana kız manyak mısınız lan siz?

– Şööle sööliyim, annem bir nevi Matahari, ben de İngiliz Kemal'im... Yani demem o ki... Bu televizyon meselesi, memleketin güvenliğinden mâda gezegenin şeysi açısından da... Bi dakka baba yaa, gereksiz vuruyosun şimdi... Örtülü ödenekten... Biz açılan ihaleyi kazanıp, devletin ödeneğine annemle birlikte orlon örtü örmek suretiyle... Vazifeliydik yani biz... Bi dinle babacım yaa. Anne, sen de bi şeyler söölesene... Matahari bari... Bak, pişman olucaksın baba, gaflet ve delalet içindesin, hıyanet olayı yani... Trinitron... Teecee... Teve... Valla...

– Sıdıka, akşama babana takiyye yapıcam, sakın durumu açık etme. Acık yoluna gidivericem adamın, "kocacım kocacım" yapcam. Sen de alttan alıver biraz, işim var herifle. İzin koparabilirsem, İğneada'ya Şetaret halanların yazlığına gidiyim diyorum. Deniz havası tansiyonuma iyi gelir.

– Takiyye diil, vudu büyüsü yapsan yemez babam. Bugünlerde olan aksiliği üstünde. "Denize gidicem" lafını ister takiyye tekniğiyle, ister mürsel mecaz, lef-ü neşir, aliterasyon, teşhis ve intak laf sanatlarından biriyle sööle, havanı alırsın. Hayatta taviz vermez.

– Abini arabulucu tayin etsek. Babanla erkekerkeğe konuşup bizim için izin koparsa.

– Babamla abimin konuşması enterasan bir Fabl olabilir. Düşünsene iki hayvan dile gelmiş konuşuyolar. La Fontein kargayla tilki şeysi gibi. Yalnız bu sefer konuşan ayıyla ayı olucak.

– Babaya ayı, abiye ayıoğluayı denmez. Dilinde çıban biter, enfeksiyon olur!

– Aman şaka sööledik be. Onlar ailemizin erkekleri. Bir

kaç zekâ hücresi olan, bir kaç iyi adam.

– Dört beş terlik atıcam şimdi kafana ama. Bak hâlâ nasıl konuşuyo babayla abi hakkında. Çene yarıştırmayı bırak da bir iki fikir ver anneye, şu tatil işini kıvıralım. Seni de denize sokarım, güneşe felan çıkarırım sebeplenirsin.

– İyi tamam da. Abimi araya sokmak hoş bi fikir diil. Çünkü bu günlerde O da takiyye peşinde. Her yere babamın resmiyle bayrağımızı asıyo, eve güneş batmadan gelip babama mangal bakıyo. Elden düşme motosiklet için para istiycekmiş. Herifin hesabı ayrı, bizim tatil işini hayatta almaz araya. Tersine, kontrtakiyye çekip, bize karşı babamı destekleyebilir. Tanıdığım en oportinist (fırsatçı) abi o.

– İyi. Biz de oportinimini yapalım o zaman. Abinle asgari müşterekte buluşalım. Bu sene bizim tatil işi hallolsun, seneye O'na motosiklet, yelkenli, ne istiyosa işte artık, alınması için hep birlik olup, babana baskı yapalım.

– Ay, bu kadar ince hesabı da bünyesi kaldırmaz insanın. Milletçe ilkesizleştik, "takiyye tak tak, şırfıntı kaltak" tekerlemesine kapılmış, bir meçhule doğru tekerleniyoruz.

– Doğru konuş kız. Koca koca profesörlerden iyi mi biliyosun orta ikiden terk aklınla. O kadar okuyup yazmışlar, makina, ekonomi profesörü olmuşlar, memleketin başında onlar bile birbirleriynen takım takım takiyyeleşiyolar.

– İyi o zaman, önce senle ben uzlaşalım. Ben, iki sene süreyle "babam olmak" istiyorum. Destek çık, babam makamını bana terk etsin.

– Olur mu kız ööle şey? İki sene süreyle sen baban olursan, baban naapıcak o arada?

– Ne biliyim, Tebriz'e kadı olarak atanmasını sağlayabilirim belki. Ondan sonraki iki yılda da sen baba olursun. Dönüşümlü olarak idare ederiz. Böölece herhangi bir konuda gereksiz baba baskısına maruz kalma, izin alamama problemi ortadan kalkar.

– Abin noolucak bu arada?

– Yetmiş yıl boyunca dönüşümsüz bir biçimde ayı olarak kalsın. Zaten başka türlüsü teorik olarak mümkün diil. Eşyanın tabiyatına aykırı. Eşya dediğim de kazma...

– Ne diyosun kız sen, hiç bişey anlamadım? Konuştuğun lafları iki sene boyunca tahsil etmek lazım ki, bi bok anlaşılsın.

– Boş ver anlaman gerekmiyo. Sen günü kurtarmaya bak. Şimdi, İğneada'ya denize gitmek istiyosan, elini kaldırıp "kabul" de.

– Kabul de... Noolucak şimdi.

– İki sene süreyle babam oldum ben.

– Şimdi ben denize girebilicam mı yani?

– Höyt ne denizi be kadın? Nerden çıkardın, denizi kumu, kır dizini otur oturduğun yerde! Yürü git bi karpuz kes yiyelim. Bi daha deniz lafını açarsan, yırtarım ağzını.

– A aaa. Nooluyo ulan?

– Nooluyosu var mı, takiyye böle bişey işte. İş babam oluncaya kadardı.

– Bana bak bana, şu beşkardeşi ekleştirdim mi suratına, görürsün babanın şarap çanaanı, cadaloz.

– Hop hop babaya el kalkmaz. Boşarım valla, nafaka felan da vermem iki çocukla kalırsın ortada. Höyt, çek elini kadın. Kaşık düşmanı. Saçı uzun aklı kısa kaburga kemiği, bırakır mısın saçımı anne, ay, be kadın.

– Evde bi Tatemi Turnuvası yapalım mı Sıdıka. Ev tatemisi. Bi milyon lira ödül olsun. Bakalım kim kimi dövücek.

– Tate mi? O ne kız abi?

– Yaa var ya Atv'de be. Dövüş sanatları müsabakası eğlence programı. Dövelim, gülelim eğlenelim, hoşca vakit geçirelim hesabı.

– Dalga geçiyosun. Ööle program mı olur be. Sponsoru kim, kızılay kan bankası mı? Sütlüce Mezbahasının katkılarıyla mı gerçekleştiriliyo. Hey ya rabbül alemin, şu ahir ömrümüzde daha neler görücez bakalım. Eğlence olsun diye aslana adam parçalattırıcaklar o olucak. Aslında fena da olmaz hani. Reha Muhtar'ı timsahlara atsalar, şahsen ben seyrederim.

– Nesi varmış kız tateminin. Sana kalsa çıkıp gece gündüz Hatemiler tartışsın, uyuklaya uyuklaya seyredelim. Ruhsuz karı. Habire haberler olsun buna, politik sürtük. Cumartesi kızkardeşi. Hain. Şeytan diyo döv bunu, saçını başını yol, bütün mahalleden alkış al.

– Ay tamam anladık. Sana bir milyon lira lazım, ödüllü

tatemi turnuvası felan diye kaynak arıyosun kendine. Fakat ben harçlığımın dibine darı ekeli çok oluyo. Eğer saçımdan başımdan uzak durursan kaynak arama işinde sana fikir bazında yardımcı olabilirim.

– Ben bi kaynak buldum da annem vermez. Horozu düşündüm. Annem bi günlüğüne verse, bilardo salonunun önünde bahisli horoz döğüşü yaptırıcam.

– Lan annemin kümesine kadar dadanıcak yer bulamadın mı? Sansar Samim! Vermez tabi kadın hayvanını. Hem ikinci bir horozu nerden bulucan da horoz tatemisi düzenliycen.

– Tarafların ikisinin birden horoz olması gerekmiyo ki. Bizim horoz herşeyi dövebilir bence. Geçengün su sayacını okumaya gelen herifi yiyodu. Kafasına kafasına gaga attı. Belki de adam kafasına aldığı darbeler yüzünden hayatının sonuna kadar Muhammed Ali şeklinde tir tir parkinsonlu kalıcak.

– Annem terliğiyle kafana bi çalışırsa görürsün gününü deli şey. O zaman tam ev tatemisi olur işte. Horoz kaynağını unut sen. Boş bira şişeleri, eski gasteler, hurda demir, bu tip kaynakları şeedelim. Git bi kömürlüğü dolaş bakalım, neler var.

– Babamın eski define dedektörü duruyo kömürlükte. Unuttu nasolsa defineciliği felan. Onu götürüp bi hurdacıya satsam. Eski karyolanın pirinç başlıklarına da bi miktar nakit verirler... Karyola sarısı, define arama aleti derken, az biraz toplarım parayı.

– Ecelin gelmiş oolum senin. Saçma sütlaç konuşup duruyosun. O define arama şeysi babamın hayattaki tek mal varlığı. Ölür de vaz geçmez ondan. Şimdi sen bakma, hevesi geçmiş gibi, aleti bi kenara atmış, Esat Kıratlıoğlu muamelesi yapıyo ama, yarın harita felan bulur bi yerden, aklına yine definecilik düşer, yerinde bulamassa, sen, ardında yeri doldurulmaz bir boşluk bırakarak ebediyete intikal

edersin. Yanlış bi halt yeme.

– Ne yersen ye asit yapar ağzında... Hihohağ!

– Acayip espiri yapıyosun kız abi, Hisar'da sitandapa çıksana. Ziyan etme sermayeyi nakte çevir. Sende bu espiri kaabiliyeti varken, keş para akar alimaalah eve. Boşa milletin kümesine, kömürlüğüne dadanıyosun. Al şunu.

– Bu ne kız?

– Bir milyon Türk Lirası. Sen, üstündeki Atatürk Barajı-Şanlıurfa manzarasına dalıp, "bu ne" diye sorarak vakit kaybedersen alım gücü düşebilir tabi.

– Lan madem paran vardı badem, niye çetrefil çıkardın insana?

– Ay naapiim abi be. Otur otur evde, benim de başka eğlence kaynaam yok. Senin şu hallerin için para biriktiriyorum. Hakkat komik adamsın.

– Miki miyim lan ben sana komiklik yapıcak? Zekeriya Dizney mi babamın ismi?

– Özür dilerim kasayı kapattık, ödeme durdu, boşa espiri yapıyosunuz bay Samim Dizney. Post Modern Dümbüllü. Yırtık Rahip. Gereksiz yere saçımı çekiyosun abi. Tatemi konusunda anlaşmıştık sanıyorum. Bunda kızıcak bişey yok salak. "Kızlar kendilerini güldüren erkekleri severler" ama soonadan saçlarını çekmemen lazım, bilmem anlatabiliyor muyum?

– Önceeğ kuş olduuk, uçtuuk semaaya, sonraa vurulduuk, düştük sevdaaya tırınıım...

– Helal kız anne... Ne güzel söölüyosun, devam devam... Hadi şeyi de sööle... Aşk herşeyi afeder miy... İyyk...

– Ölürüm de söölemem... Ne o ööle kaltak marşı gibi... Sen git akşam kapı arasında bi herife ver, soona da kocana, "kusura bakma, düngece, seni ismi lazım diil bi adamla düdükledim" diye itiraf et... Şarkı diil kıyamet alameti... Çok merak ediyorum, direkman "ben horozpuyum" diye bi şarkı sözü ne vakit yazılıcak acaba...

– Hihihi... Canım, belki şarkıdaki kızın arkadaşı affedicek. Sana nooluyo bi dinleyici olarak. Cemiyet değişiyo artık anne... Mono ses düzeniyle beraber, Monogami de tarihe karışıyo.

– İyi... Baban gelinceye kadar ben bi koşu gidip, köşedeki benzinciden bi kamyon şöförüyle yatıp geliyim o zaman... Madem "değişim" oluyo... İyi ki ben menepoza girmeden değişim oldu şu memlekette... Ay hahaha... Kucaktan kucağa hoplıycim, günümü gün edicim... Çaav.

– Anne?

– Boşver... Bana Safiye de artık. Benli Safiye. Piyasa ismim bu olsun.

– Kız ömür karısın anne... Hihihihi... Hiç gülceem yoktu. Hohihihi... Ayh... Ay... Hihihi... Sen beni güldürdün Allah da seni güldürsün... Höhöhö... Benli Safiye haa...

– Kıçıma dövme yaptıriim diyorum...

– Kız yeter boğulucam... Hihihihoho...

– Gerçi bu işi zevk için yapıcam ama, bi de vesika alıyım diye düşünüyorum. İlk iş sokağın başındaki yorgancıyı götürücem. Eczacıyı geç, o herif dişlek. Gaste bayii, belli kuvvetli, ayı gibi... Onu da götürürüm... Nasolsa affeder baban, eşşek diil ya, toplum değişti artık...

– E tamam ama... Hihihi... Yeter! Babam duyarsa şakaydı bilmemneydi diyinceye kadar evi kan gölüne çevirir.

– Ne şakası be! Cinsî Hürriyet diye bişey var hayatta. Kaçıl aynanın önünden kirpiklerimi kıvırıcam. Çil yapsam gider mi acaba, yok ama, ben daha iyi. Şööle... Dudağımın üstüne...

– E, iyi o zaman... Ben de bi kaç oğlanın tadına bakiim bari... Hihi.

– Babanın anahtarı yoktur, birimiz evde kalsın. Ben makyajımı bitirinceye kadar sen çık istersen... Ay ama olmaz... Sen daha bakiresin, ilki uzun sürer... Önce ben çıkıyim.

– Auvvv... Ayıp oluyo artık, bu şaka felan olmaktan çıktı anne... Cinsel özgürlük bööle bişey diil.

– Ne be ne! Kenar mahallenin cam kenarından dooru, aşın ekmeğin kocadan babadan gelirken, nereye cinsi hürriyet... O bile parası olanlara var, fukaranınkinin adı orospuluk işte.

– Ay baarma anne, tamam... Söz bak bidaha usturuplu şarkılar sööliycam... Müzeyyen'den okıyını mi bi tane, konu daalsın... Öhö... "Gücendi biraz sözlerime, münfail ol-

dum" Nası bu şarkı...

– Hihihi... Hihohon.

– Nooldu?

– Hiç... Safiye Ayla'yı "Dün gece bi herife verdim kocacım" diye şarkı söölerken düşündüm. Fatma Türkan Yamacı, Nurten İnnap, Ülkü Beşgül... Yurttan sesler kadınlar korosu hep bir ağızdan: "Çok üzgünüüz biz sevgilimizi boynuzladık... Affeder amaaa" diye türkü söölüyorlar... Hihohaa... Erkekler korosu da, çok afedersin pezemenk olmuş. Şakir Öner, Tuğrul Şan, Turan Engin felan... "İyi yapmışın hayatım, nası bari memnun kaldın mı" diyerekten bi türküyle cevap veriyolar... Bi hayal etsene kız... Hoho...

– Ay hakkaten hahihihi.

– Tamam! Gülme kaltak gibi... Tadında kalsın. Gülüncek yerde beraber güldük, bitti... Kaçıl aynanın önünden, makyajımı silicem. Git çorbayı ısıt, salata felan yap. Bişey ör.

– Hüşş... Sıdkağ... Bi takma kiprik kaçi paradır kızs. Hıı?

– Hayırdır abi, neden takma kirpik, niye lazım? Ayılınca pişman olucaan bişey takma bi tarafına, soona bana kızarsın. Üç gündür Fenerbahçe şampiyonluk kutlamaları nedeniyle, sen ve ülkenin önemli bi kısmı sarhoş dolaşıyosunuz zaten. Hii aman Allahım, sen naapmışın suratına ööle her tarafın yanmış.

– İpss. Ondan laazım işte... Kirpik lazım. Bi yanma durumum oldu da... Yüzüm felanzzz... Meşaleyle zigaramı yakıyodum, dalmışım... Arkadaşlar söndürdü beni. Şu anda sönük müyüm?

– Sönüksün sönük. Azcık kaşın tütüyo ama... İstersen gel su çarpalım suratına, yangın bıyığına sıçramasın... İntahar edersin soona. Şuna bak, sarhoş kafayla resmen kendini yakmış herif. Abi, sen bi manyaksın, meczuplar cenneti ülkemizin en mümtaz simalarından birisin. Bu kafayla sana silah ruhsatı da verirler şimdi. Tam ruhsat alıcak kıvama gelmişin artık sen.

– Sus kızım yaa. Beynim köz halinde zaten. Bi de senin çenenle. Hiyps.

– Asıl sen sus, köz kafalı şey. Kendini yakarken sanki ba

na sordu salak.

– Beyn kendiiiğmi, ben kendimi. O kutsal renklear, o şanlı muzafferiyet tarihi, yağmur demeden, çamur demedeaan. Bu camiaa, bu cefakar taraftar. Ağlamak istiyorummm.

– Ağla lan, ağla yüzün söner.

– Sönmiycem işte. Bu şafaklarda ebediyyen sarı lacivert sarı lacivert dalgalanıcam. Yaaaşaaağğğğ, feneerrbaaçeee. Ali Baba buraya yumruk havayağ... Ali Baba burayaa yumruk havaya.

– Ah be, ah. Yurdum, Fenerin şampiyonluğu nedeniyle olağanüstü günler yaşamıycaktı ki... Ali Baba diil, normal babam içeri dalıp, seni bu sarhoş halinle buruşturucaktı. Ne çare, balık baştan alkol kokuyo. Ailemizin reisi de üç gündür zom. En son salı gecesi, seher vakti içeri dalıp, anneme *"Merhaba televole"* dedi. Sonra, sızış o sızış...

– Yer sarı... Gök mavi... Ve fakat ikisi de dönüyor Sıdka. Böğk...

– Du bi dakka leğen getiriyim abi.

– Şsss. Şuo... Şu eski cekedi veriim, leğenle birlikte 45 tane de mandallı verz. Hinihonohiihi. Eskiciee... Hişşş eskicimmm. Hohoho.

– Hii, Rabbım... Bi de espiri yapıyo bizimkisi... Şeytan diyo bırak ne hali varsa görsün. Halının en iri deseni üstüne kussun, annem de sabah kalkıp, soğuk tavuk eti gibi didsin bunun etlerini.

– Hiç de bile... Annem de Fenerbahçeli bi kişidir. Höyps! Yiimibeşş milyona yaklaşan taraftarıyla, Sayın Ali Şen'e yapılann... Haksıslıkları, sanki Fener bi Yunan takımıymış kibi, kurulan komplolololarığ, atılan çırkın itirağ ve tetikodularr... İlhan Cavcav ve çetesinin, haakeza Tirabzonlu bir kaç kendini bilmass yöneticinin. Leke sürme çabalarığ... Nooldu ama? Şiştiniss bugün... Aynen şiştinizs. Şnorkell. Hiyps.

– Tabi abicim tabi... Hadi küçük bi üçlü çekelim, balkondan bi kaç kere daha bağır, soona müsait bir yere sız. Rüyanda, Lefter Küçükandonyanis, Cemil Turan, Didi... Hepsi

seni bekliyo. Minyatür kale maç etceeniz.

– Didi dimi?

– Tabi tabi sen uyu. Didi kesin gelcek rüyana. Belki Pele bile gelir. Şimdi sen önden sızıp bi uyu... Bak bakalım rüyanda zemin futbola müsait mi?

– Dalga geçme abiyle... Kansıss! Uyumıycam işte. Kalk, tura çıkcaz.

– Sabah çıkarız be abicim. Hem bayraklarını felan yıkadım ben şimdi. Sabaha onları kılıç gibi ütülerim. Temiz temiz, mis gibi. Salladıkça Vernel, Yumoş felan kokar.

– Ne demek kız kılıç gibi felan. Sen nası konuşuyosun ööle.

– Sen iyice sarhoşsun ama abi. Normal şartlar da "Yumoş" lafına alınıp hır çıkarman gerekirdi. Bak, kılıç sözcüğüne alındın. Olağan ayı reflekslerini bile gösteremiyosun, alkol sinir sistemini göçertmiş. Bişeye sevinmek, eğlenmek felan... Bunlar bööle şeyler diil ki hayatta. Havaya kurşun saçmak, fitil gibi içmek... Yazık yani ne diyim. Şimdi, özür dileyerek, hem senin ferdii menfaatlerin, hem de cemiyet huzuru bakımından, bu şekilde dışarı çıkmaman için; annemin uyuşturan terliğiyle ufak bi darbe vurmak suretiyle... (Bammk!)...

* * *

– Kız Sıdıka, ben akşam nası geldim eve, kim getirdi. Böle yanık felan, kafam da şişmiş, bişeyle vurmuşlar sanki. Biraz alkol almıştım hatırlamıyorum biliyomusun. Film kopmuş bende.

– Seni bizzat Sayın Ali Şen ve bir gurup taraftar getirdi abicim. Fenerbahçe'nin başarısını çekemeyen bir kaç densizle tartışırken kafana terlik, pardon, sopa yemişsin... Soona hepsini dövmüşün ama. Ali Bey olayı kınadı, seni bizzat yatağına yatırdı, alnından öpüp, "kahraman" dedi, ailecek gururlandık. Ben ağladım şahsen...

– Ufak bi sorum olucak abi müsait misin?

– Buyur, hani kafamın bastığı bişeyse şeediyim. Ama şimdiden sööliyim, sabah sabah makara yapmak için bi acayiplik tezgahlıyosan; fena hırpalarım, kimse alamaz elimden. Senin gibi dünyaları bilen bi karı, durduk yere soru sormaz insana. Kesin bi uyuzluk yapıcan şimdi.

– Aaa ama!.. Paranoyak mısın kız sen abi? Arada bi gidip geliyolar galiba sana. Bööle deli manyaklar gibi herşeyden kuşkulanırsan işimiz var. Bayram tatilinde kaplıcalara falan git bari... İyi gelir... *Silivri'de şifalı diazem suyu kaynıyomuş, git içine atla,* dört bidon felan iç, ferahlarsın kuşkuların geçer. *Hatta bin varil, bin ton iç...* Altı üstü bi soru sorucaktık, cinayete kurban gidicem sanrısına kapıldı salak...

– Az bi sus kızım yaa! Hayret bi olaysın... Tamam sor sorunu... Olayla ilgim varsa cevaplıyım, bitsin bu aşkın ızdırabı. Hay ağzına tüküriyim, sabah sabah kim yazdı bu karıyı benim hayatıma yaa.

– Aaa deliye bak! Lan yapışık ikiz diiliz, bişiy diiliz... Bildiğin normal kardeşleriz... Kızkardeşine katlanamıyosan çe-

ker gidersin kaavene! Sırtına mı biniyom ben senin?.. Hıh, hayatına yazılmışmışız...

– Bi çarpıcam, duvarla yapışık kalcan şimdi!

– Tamam tamam vazgeçtim sormuyorum... Teşekkür ederim abi, bugünkü görüşmemiz bitmiştir. Hayırlı bayramlar! Esenlikler dilerim, güle güle...

– Sen kimsin kız, beni kovuyosun, *zilli yılan.* Çıngıraklı!

– Peki, daha fazla çıngırdamıyım, ben gidiyim o zaman.

– Dur şurda! Kırık çıkık işi çıkarma sabah sabah. Ne sorcaksan sor hadi...

– .....

– Hadi sor sor.

– Çayda kahvaltıda yenir.

– Lan!??

– Tamam tamam, refleks olarak şeetim. Çene kasım bilinçdışı tekerleme yaptı... Sen öfkelenme, gayet ciddi bi soru sorucam. Müsabaka adabıyla ilgili... Sen bu alemlerdeki bütün raconları bilirsin. Şimdi, bu *Kasparov'la bilgisayar, satranç maçı yapıyolar ya...* Diyelim ki olay İstanbul Haznedar'da geçiyo. Maçın en heyecanlı yerinde; küt, elektrikler gidiyo. Orda olmaz ama, İstanbul'da böle bişey dakka başı olabilir. Şimdi sorum şu: Elektirikler kesildiği zaman, bilgisayar durduğunda, alet hükmen mağlup mu sayılır? Kafama takıldı da...

– Şurasına mı takıldı kafanın! (küt!). Hani benle makara yapmıycaktın kız? Engerekli zilli çıngırak.

– Bilmiyorsan bilmiyorum de... Manyak, ne vuruyosun insanın en hayati yerlerine. Kendi beynin yok diye, elalemin kafasına vurunca acımıyo zannediyosun dimi? Normal insanlar kafalarına vurulunca acı çeker abi.

– Sen de bilebilicaam bi soru sor... Satranç maçı bilgisayar felan, nerden anlıyım... *Mekintoş veziri miyim ben.* Kasten soruyosun ki hır çıksın... Naapalım okuyamadık işte iş-

te, cahiliz var mı? Piton yılanı!

– Aman niye kompleks yapıyosun abi yaa? Sanki ben Masaçuset Teknoloji Enstitüsü mezunuyum. Öölesine sordum, sohbet olsun diye... Herkes herşeyi bilmek zorunda diil ki. Bunun okulla felan ne ilgisi var? Mevzuu nerden senin erkekliğine dokandıda, bana yumruk attın anlayabilmiş diilim. Bu kadar komplekslenme yazık sana... Valla, geyik çevirip gülücaz sanmıştım.

– Ben bu evin maymunu muyum lan? Gülücekmişmiş... Hadi gelsin de kurtarsın bakalım seni, Kasparovlan kompüteri... Gel kız kaçma daha fena döverim bak...

* * *

– Bana bak Sıdıka, babam yanağındaki morluğu sorarsa *"kapıya çarptım"* diyceksin.

– İyi! Sen de yanağındaki cırmıkları sorduklarında. *"Sırtlanla kavga ettim, yırtıcı kuş saldırdı"* felan de. Façalı surat delikanlı kısmının şanındandır. Yeter ki kızdan dayak yediğin belli olmasın.

– Bak hâlâ konuşuyo! Bana bak cadı, suratının öbür tarafına da çarpıverir soona o kapı... Demedi deme.

– İyi tamam tamam... Çok kapı var zaten bu canına yandığımın evinde. Dün gece anneme de *büyük kapı* çarpmış, mor mor dolaşıyo kadıncaaz.

Sıhhiye Onbaşısı Safiye...

– Hüyf... Kız anne, afakanlar basıyo. Hayatımızda değişik bişeyler olsa... Bi İngiliz, bi Fransız, bi laz, bi de biz uçağa felan binsek mesela.

– Beyim diye söölemiyorum, baban çok iyi uçaksavar kullanır... Otur oturduğun yerde, aklından çıkar uçağı bilmem-neyi deli karı.

– Zımzım çıkı çık, zım çıkıçık.

– Nooluyo kız?..

– Saniyenin bir bölü onu kadar kısa bi sürede ufak bi göbek attım. Enerjim boşalsın diye... Zım zım zıballl çıkıçıkıçı... Hadi kız anne, sen de... Altmış yetmiişşş...

– İç şunu iç. İç dedim iyi gelicek... Sinir hapı... Asabın bozulmuş senin.

– Asabiye mütehasısı Safiye Saka'nın kızı olduğumu bilmiyodum. Demek sen bir doktordun anne. Bu güne kadar niye benden gerçeği gizledin? Aslında öz kızına kafana göre bi takım haplar vermenden şüpheleniyodum. İnsan doktor olmasa niye bööle bişey yapsın ki?

– Dalga geçme... Şuncaaz haptan bişey olmaz insana.

Doktor bana yazdıydı sana da iyi gelir.

– Bu mantıktan yola çıkarak veterinerin kediye yazdığı şuruptan da içebilirim. Fransa'nın nükleer denemeleri seni de olumsuz yönde etkiliyo galiba anne... İyice manyaklaştın. Az kaldı, mutfakta narkoz pişiricek kadın yaa. Evde biri hapşırsa zorla hap tıkıyo ağzına... Seni uyarıyorum anne, şu kafana göre ilaç daatma işinden vazgeç, valla tabipler odasına odasına ihbar ederim.

– İspiyoncu kaltak! Şu yaşına geldin ne zararını gördün haplarımın? Ben seni o ilaçlarla büyüttüm! İçinin yazısını okuyoruz heralde, kafamıza göre vermiyoruz. Namkör kaltak! Bi gece dayanırsın yine kapıya dişim ağrıyo diye. Nah veririm sana ilaç milaç...

– Vermezsen verme... Sıhhıye onbaşısı Safiye, hihihi... Hihönök.

– En iyisi iki tane iç sen şu ilaçtan... Yine başladın deli bozuk konuşup gülmeye. Bi tanesi kesmez seni.

– Bak bi de dozu arttırdı... Ampul olarak kalçadan alıyım istersen... İğne de yaparsın şimdi sen.

– Acık uğraşsam öğrenirim... Sigorta hastanesindeki mavi gömlekli yarmalardan daha iyi beceririm heralde.

– Bak orası ööle şimdi. Sigorta hastaneleriyle aynı bilgi ve beceriye sahip olduğun bi gerçek. Allah ikinizin de eline düşürmesin.

– Nesi varmış kız elimin? Daha demin sterlize ettim.

– Bak seen, ameliyata mı gidiyosun?

– Hayır, Rebeka'nın yerine gidiciim. Hihihihi... Ahanhöhöhö...

– Anne?

– Bi ferahlık geldi içime ayol... Hahahahaaay. Üç günlük dünyada kafaya bişiy takmıycan esasen. Sanayii imparatoru da olsan ölüp gidiyosun işte. Akdeniiiz akşamlaarıaağğ... Tırınım... Bak ne diycam... Gel senle rastık çekelim kız.

– Rastık mı?

– Ay uyku bastırdı... Git, bi battaniye getir, şu köşeye kıvrılıyım. Tumba yatak. Yemek felen yapmıycam bugün. Baban boşanıp semerini yisin.

– Bana tıkmaya çalıştığın hapları yuttun dimi kız anne? Açık konuş.

– Kutusundan çıktı, hava aldı bozulur şimdi. Artık olmasın, ziyan etmiyelim diye yutuverdim. Sen de yut... Sen de yut. Hey garson bütün ilaçlar bendennn... İspanyolll... Eczanesindee biir şişee şuruup. Ahohhoho. Gülsene kız, espirik yaptım...

– Hihi... İyi bişiy tabi. Bişiy sorucam ama doğru cevap ver anne. Sana bu ilaçları doktor mu verdi komşudan felan mı duyup aldın.?

– Ziynet ablanın beyi getiriyo.

– Ecza deposunda felan mı çalışıyo bu adam.

– Bi gece kulübünde kahya mı badigard mı ne işte ööle bişiy. Eskiden pilav arabası vardı soona işte ööle bi iş bulmuş. Güzel hap ama... Nezleyi fribi kesiyo, ferahlık veriyo insana. Ay bee. Oh valla.

– Seni babama söölemek zorundayım anne. Korkarım narkotik bi durumla karşı karşıyayız. Bilmeden bi çetenin eline düşmüşsün.

– O adam senin baban diil Sıdıka...

– Nea?

– Hihihohahaağğ. Espirik yaptım... Huhihihihihiniiiğenk.

– Anne???

– Ay patlicaam. Ay huhuhuhu... Ahığ... Hihihi.

– Sıdıka, holdeki kanepede yatan kız kim kız? Sinop'taki akrabalardan biri mi geldi? Acık Zehra'ya benzettim, ama onun alnında et beni vardı... Aldırttı mıyki et benini?

– O kız et bensiz Zehra diil, başka birisi... Adını tam anlayamadım... Bana çelik tabanlı tencere satmaya çalışırken kapıda uyuyakaldı... Ben de kanepeye yatırıp üstünü örttüm...

– A aa... Manyak mı ne? Kız niye aldın elalemin tencereci kızını içeri? Hırlı mı hırsız mı? Kimin nesi kimin fesi... Başımızı belaya mı koycan deli... Lan, banabak doğru söole! Abinin bi halt yemesi değil di mi bu? Kızın tenceresine uyku ilacı atıp kirletmeye eve getirmedi inşallah...

– Kız anne senin kalbin fesat... Tencereci kızın, öz kızının ve oğlunun aynı anda günahını alıyosun... Zavallı kız... Belli ki üniversiteli... Harç parasına yetişebilmek için tencere satıp, kitap defter, kalıcak yer işini halletmeye çalışıyo... Çok var bunlardan sokakta... Geçende de Şadiyanım Teyzelerin orlon dükkanında anketör bi oğlan uyuyakalmış... Yumakların üstüne sızıvermiş... Beş saat uyandıramamışlar... Yorulu-

yo tabi insancıklar... Hem çalışıp, hem okumak zor iş...

– Ne mâlum yorgunluktan sızdığı... Ya heroinman falansa elin kızı?

– Hee... Çelik tencedede haşhaş kaynatıp birer tas içtik... Pek lezzetli olmuş, bi tabak da sana bıraktık... İçelim uçalım Safiye'cim... No fiyuçır! Bu tiksinç hayata başka türlü katlanılmaz... Let's go Safiye! Damarını uzat bana!... Ne alakası var anne yaa... Kızcağız "okuyup insan olucam" diye el kapılarında bitkin düşüp uyukluyo, sen kalkmış ne diyosun...

– Yalan mı, şimdiki gençlerin hepsi uyuşturuyo kendini... Alayı keş, müptelâ... Allahtan seni okutmadık da dimağın ve namusun temiz kaldı... Okusaydın eroin parası, esrar hap şeysi diye anneyi babayı doğrardın... Okulda bunları öğretiyolar insana zaar!

– Hıı tabi... Beslenme saatlerinde öğretmen zorla tiner koklatıyo... Kızılay kolları ekstazi hapları daatıyo... Senede bi kere de aşı olur gibi damardan eroin veriyorlar... Bu okullar, bu talebe milleti yok mu, ah yok mu? Teröristi, keşi hepsi bunlardan... Ah anne, ben sana ne diyim olayı nası bu şekil algılayabiliyosun, hayret yani. Hakemler bile İstanbulspor'a daha sıcak bakıyo... Utanmıyo musun?

– Aman be ne utanıcakmışım... Kapı kapı sürtüp kap kacak mı baldır bacak mı, artık herneyse o işi yapanlar utansın... Oronsbu olmuşsun, diploman olsa noolur...

– Hii... Çok ayıp anne çok... Bu kadarı da fazla...

– Sus kız, doçent orospu! Ev doçenti...

* * *

– Anne al şu kızını elimden... Parçalıycam ekmek çarpsın... Parçalıycam, çelik tencerelere koyup kaynatıcam, yamyam gibi yiycem o olucak!

– Kuzuların Sessizliği filmi gibi bağırma insana abi yaa... Yamyamlık sana ters gelir... Öz kardeşini yer mi delikanlı adam... Hem ne olmuş birikmiş paranla bi kaç tencere aldıysam... Çehizin olur...

– Bak hâlâ konuşuyo... Naapçam lan ben tencereyi hoşaf tasını bilmemneyi... O parayı bedelli askerlik için biriktiriyodum... Noolucak şimdi o içine zıçtımının tencereleri...

– Miğfer yaparsın... Ne biliim... Mayın felan pişirirsin... Van Gölü Canavarı'na yemek götürürsün... Meclis bile sahip çıktı hayvana...

– Lan bak hâlâ konuşuyo... Sen kalk, elin tencereci kızına acı, bizim parayı kap kacağa göm... Yufka yürekli, börek kalpli kaltak...

– Bi de şööle düşün abi, memleket sana minnettar. Sayende tencereci kız okuyup avukat olacak... Bu bakımdan sen beni doğrayıp katil olmadan önce bi süre daha bekle, iyi bi avukatla az ceza alırsın... Müebbedle yırtabilirsin... O tencereyi bırakır mısın abi... Eline hiç yakışmadı valla... Fırlatma... Lan iyi ki bıçak seti felan almadık... Abi, bak sana ne diyorum... Sevap müessesesi... "Allah'ın adıyla oku" buyrulmuştur... Oku, harcını öde! Naapsın şimdi yani kız... Eğitim sistemi bööle... Bi de ceza sistemi var tabi... Taammüden kız kardeş yaralamak... Asarlar... Bayrampaşa Cezaevi'nde ranzaya çivilerler... Hüşt... Alo? Kime diyoruz... Anne, abim kuduz oldu... Aneeeeeeee...

– Ne o kız, yine ne oldu da suratın sirke satıyo. Sana söölüyorum yavrucum. Sıdıka, ölü balık gibi bakma insanın suratına. Buzhane işi Norveç Uskumrusu bile, daha hayat dolu bakar annesine. Sonuç olarak ööle bakma anneye. Yüreğim kaldırmıyo. Bi problemin varsa sööle.

– Yok bişi.

– Pardon duymadım... En son ne dedin anneye?

– Bişeyim yok diyorum. İstikbalimi düşünüyordum. Gerçi, muhtaç olduğum kudret damarlarımdaki asil kanda mevcut ve fakat...

– Nooldu kız istikbaline. Bi halt mı karıştırdın açık konuş. Kanına naaptın, tahlilde niye kudret çıkıyo? Biz tanıyo muyuz? *Bulmaca Fakültesi gibi konuşma ebeveyninle, net ol!*

– Hürp... Tam da iki yaşına basmıştı. Maymun gözünü açıyodu, gözünün ortalık yerine patlatmacasına vurdu aadiler.

– Kim neye vurdu çocuğum. Dağbaşı mı burası, nerde hükümet nerde devlet?

– Bir *"Basın Tekeliyle"* karşıkarşıyayız anne. Mega medya

bir olup "ufaklıkların alayına el koydu." Şimdi isterse plazalar kızabilicek bizlere. Örneğin ben basma etekle yazıya çıkamıycam, abim yazı içinde sigara içemiycek. Sana da *"Bu kadın şişko, atıp yerine daha prezantabıl bi imaj bulalım"* diyebilirler.

– Ya baban?

– Hurda kâğıt olarak Seka'ya satabilirler... Dönüşüp tekrar odun olur.

– Şetaret Halan? Sinop'takileri de aldı mı o tekel... Oraya kaçarız kız.

– Şetaret Halam, enişte m, Kenar... Hepsini aldı sayılır. Canı istemezse dağıtmaz, hiç birimizi çıkarmaz okuyucunun önüne. Çünkü onlardan başka dergi ve gazete dağıtan kuruluş yok, kalmadı. *Diyelim ki canları istedi, senden 72 parça porselen tabak takımı ve bilmemkaçbin dolar bulmanı, kaf dağının ardındaki elmayı dilimleyip üstüne taze çekilmiş kahve serperek asansöre binmeden plazalarının en üst katına getirmeni arzulayabilirler.* Doğal olarak sen bunu yapamayınca da, okuyucunu sana bi daha göstermezler. Ya onların dediği gibi, ya hiç yani.

– Atıyosun kız. *Mandreke mi bu adamlar,* nası yapıyolarmış bakalım bu işleri. Hem niye ben hiç duymadım, neden gasteler yazmadı, televizyonlar söölemedi, gerçeklerin er meydanında cirit atan bi alay objektif, yiğit, temiz elli, gazeteci yok mu bunların alemlerinde.

– *Bi domates, teorik olarak kendini yiyemez anne.* Bu yüzden durum tehlikeli ya... Adı geçen televizyonların ve gazetelerin nerdeyse hepsi sözkonusu tek şirketin ortaklarına ait. Yani tutupta bütün televizyon ve gazetelerinde senin için *"Sıdıka'nın annesi Safiye Hanım insan felan diildir. Yirmiyedi metrelik toprakaltı elektirik kablosudur"* deseler, tersini anlatabileceğin hiç bi yer yok.

– Ben kimim o zaman kız?

– Valla bilemiycam. *"Sofi'nin Dünyası"* diye bi felsefe kitabı var, ona başla istersen. Herifler henüz kitap işine el atmamışken, bağımsız kalabilmiş bi kaç yayın okumakta fayda var. Yoksa onların şebekesinde bi kablo olarak kalıverir insan. Şebeke demişken, *"Beyin İğfal Şebekesi"* diye de bi kitap var. Ayrıntı Yayınları'ndan. Konusunu bilmiyorum ama, ismi "fiili duruma" uygun düşüyo.

– Ne be, ne kablosu? Kablo felan diilim ben. "Bütün kadınlar çiçektir" bi kere. Reklamlarda Cihan Ünal'la Tarık Tarcan aynen bööle söylüyo.

– Sana ne diyorum anne. *Cihan Ünal, Tarık Tarcan filan mühim diil artık. Dinç Bey, Aydın Bey bir olup sana "kablo" derlerse, işin biter.* Senin çıkıp da çiçeği böceği anlatabileceğin hiç bir yer neredeyse yok artık.

– Vay başımıza gelen. Hukuk şeysi felan kalmamış.

– Var ya. En basit mahkeme asırlar sürüyo. Vaktinde beni okutsaydınız avukat felan olurdum işte. Bizim çocuklar yazar çizer, ben mahkemelerde uğraşırdım.

– E noolucak peki şimdik?

– Hiç de bişey olmaz esasen. Bu yazar çizer kısmının hakkından gelebilen olmadı şimdiye kadar. Ne şer çeteleri, ne ibibik iktidar cüceleri, ne sultanlar, ne tiranlar, ne mafyalar susturamaz bunları. Ağaç kabuğu bulup yine çizerler karikatürlerini, yine yazarlar yazıcaklarını. Tekel neki? Çok elin sesi var bi kere. Dudaklarının kenarındaki gülücüğe göz dikenlere, o dudak sahiplerinin söyliycek bir kaç sözü vardır elbet. O dudaklar, şu ağızlar, sadece maç geyikleri için, torba dolsun muhabbetleri için, reklam sloganlarını tekrar edip, pop şarkılarını ezberden söölemek için diil heralde. Susmak için hiç diil. Çünkü, *"Susarsan sıra sana da gelecek"* Çünkü, *"her şeye rağmen gülmek, insan kalmaktır, direnmektir"* gülücüğüne sahip çık. Yalnız bırakma, yalnız kalma, insan kalalım...

Kara Mübarek

– Öncee kuş olduuk uçtuuk semaayaaa... Soonaa bakanlık münasip görmeedii indiik semaadaan. Semaayaa tüfeng atmaak suuretiyleee ecdadımızınnn... Hi o da ne?

– Ne, ne kız Sıdıka? Du, du bakiim. "Kara mübarek" çıkmış senin suratında. Kan çıbanı.

– Ay evet... Ben de onu gördüm demin. Daha doğrusu, çıbandan geriye kalan yerde yüzümün bi kısmını görebildim. Bu bir nedir yaa? Mayın çıkmış resmen suratımda. Gerçi kolay patlıycak gibi gözükmüyo ama.

– Elleme kız. Git açık arazide oyna çıbanınla.

– Kalk anne kalk. Hastaneye gidip bi cildiyeciye gösterelim şunu. Normal bişiy diil bu. Yüzünde bulunması için ruhsat felan alınması gerekiyodur belki. Ya da vergisi mergisi varsa, gidip birinci taksidini yatıralım hiç olmazsa.

– Kara mübarek beynine saldırdı galiba. Çocuk çocuk konuşma. Canına mı susadın sigorta hastanesine gidicen? Kolunu bacaanı koparırlar, içinde alet edevat, sedye, ambulans düdüğü felan unuturlar, ahirete kadar naanii naanii diye ötersin. Ben şimdi otoyol kenarındaki otlaklara çıkıp "Yılan

pancarı" toplarım sana. Akşam ısıtıp sararız üstüne. Sabaha iner gider.

– Tıp bilimi diye bişey var hayatta anne.

– Hadi yaa, o da ne? Bir sosis çeşidi mi? Hep duyuyoruz, şişman sosis, şirin sosis, öfkeli ve uykucu sosisler, bilgin sosis... Bu da ööle bi şey herhal. Hihihi...

– Makara yapma Sıdıka'ya... Ben gayet ciddiyim anne.

– İyi... Ciddiyeciye de gösterelim seni o vakıt... Hazır hastaneye gitmişken.

– Laf oyunu yapma Sıdıka'ya! Baksana bana, ıkınır sıkınır dört tane daha çıkarırım şu çıbanlardan, mahallede "Safiya-anım eve uzaylı alıyo" diye dedikodu çıkar valla.

– Gomgomgom... Hihihi.

– Gomgom denilmez kızına.

– Hey kurban olduğum Rabbım, sen ne büyüksün. Gün oldu, devran döndü, şu karı benim çeneme düştü ya, ölsem de gam yemem artık. Demek panikledin haa güzeel. Kara mübarek'e tıp ne yazsın. Hele sigorta hastanesi hiç çakmaz. Mecbursun ananın kocakarı ilaçlarına. Fazla hen hün edersen, tedavi etmem, kalırsın ööle bak.

– Niye kocakarılar "hipokrat yemini" etmiyo mu, mecbur diil misin? Biyere başvurur kocakarılık belgeni iptal ettiririm... Filan yani. Yaparım işte bişeyler. Hakkımı sonuna kadar ararım anlıycaan. Sen vatandaşı sahipsiz mi sanıyosun hanım. En azından sivil toplum örgütleri var memlekette. Habitat Kocakarılar Kozası gitmiş midir acaba?

– Çok konuşma da cevap ver. Gece "bubuk" diye bi ses duydun mu, baykuş ötüşü?

– Ne diyosun sen anne yaa? Abuk bubuk konuşma insanla.

– Asıl sen dambıl düdük konuşup durma annenle cimcoloz kaltak. Tedavinle yakından ilgili ki soruyoruz. Cevap ver, gece "bubuk" diye bi ses duydun mu?

– Hayır, duymadım. Hem baykuş nerden gelsin bu mahalleye. Serçeler bile gri gri, salak salak, "Cik" diycek mecalleri yok, bubuk ne ki?

– Hımm senin durumun psikolojik o zaman. Yılan turbuna felen da gerek yok. Al şu beşbin lirayı, çıbanın üstüne sür, camdan atarken, "Karıncanın yurdu yok, bende çiban derdi yok. Aynaşanın kaynaşanın yol üstünde oynaşanın, elek satan kör paşanın, cümle alemin gözüne tüh tüh" deyip savur yola. Sabaha bişey kalmaz...

* * *

– Öncee kuş olduuk, soona baykuş bubuk demek suuretiyleee... Hii, gözlerime inanamıyorum kız annem. Geçmiş resmen, izi bile yok.

– Ne zannettin yaprak?

– Bravo valla. Ben de tam seni "Söz Fato'da" programına şikayet etmeyi düşünüyodum. Şimdi, Reha Muhtar'ın tuhaf yetenekleri olan insanlar haber birimini arıyciiz mecburen. Kız anne hakkaten, nasıl geçti, bunun bilimsel bi açıklaması olmalı.

– Nası geçtiğini kimseler bilemez. Bana kalırsa korkudan geçiyo. Çünkü çulsuz sessiz insanlara hastane diye bişey yok artık. Gitse bile sağlam kolunu kanadını kırıp, böbreğini afirtiyolar. Korkunun kudretinden vücüt makinesi kendini tamir ediyo işte. Adrenalin şeysi. İlmen bööle izah edilebilir. Ne gülüyosun kız, ayı mı oynuyo. Dalga geçme anneyle. İki tane üfürürüm suratına, kurbağaya dönersin.

– Hey seni yerler yerler, seni ham yapar bu zilliler, çıtır çıtır.

– Hiaa! Naapıyosun kız Elifsu? Oğlan duyucak.

– Aman Sıdıka, duyarsa duysun. Karakola gidip "bu kızlar beni lafla taciz etti" diye şikayetçi olucak hali yok ya... Hem ööle olsa bile, aktüel cumartesi Sezuş'un son kasedindeki ilk parçayı mırıldanıyoduk deriz... Hişt lan, mırıl. Anlıyalım artık hop ustasen başımıza bela mısın, kanırt!

– Oha! "Kanırt" diye be bi şarkı sözü yoktur heralde artıkın.

– Du bakalım. Sezuş menapoza girmeden bu gibi kızışmış bi kaç şarkı sözü daha bulucak heralde. O zamana kadar ben kendi bulduklarımla idare edicem. Hişt hişt hişt... Yavrum baban nereli, nereden bu kaşın gözün temeli seni çıtır çıtır yemeli. Boyuna da posuna da maşallah, aman bize nasip olur inişallahhhh!

– Banabak Elifsu, senin bu çıtır kız ayaklarına, elin herifllerine laf atarken, başımızı belaya koyup, karakollara düşücez, babam beni kıtır kıtır kesicek "kıtır kız" olucam.

– Umurumda değil vallahi. Ölümüm bööle bi hadiseden olsun. Yatır yatır dolaşıp "koca için" adaklar adarken "yatır kız" olucaama, oğlan peşinde koşarken babama kesilip "kıtır kız" olurum daha iyi. Hadi acık sen de aktif ol biraz. En azından bana vokal yap.

– Ne vokali kız. Bi de koro halinde mi bulaşıcaz oğlana. Bence namusunu korumak için kaçar çocuk. Bi düşünsene "Yurttan sesler azgın karılar korosu" bi herifi önüne katmış kovalıyo.

– Hüooo... Kedi kibi yerlere sürtünüyom layyn!...

– Hiii! Başımızda gelen. Kız, bari yatıp yere sürtünme. Bi gören olucak bu sıcaktaki bi de yünden dokunmuş deli gömleği giydiricekler.

– Aman sen de vizyonu dar tırsak karı. Dedik ya be, bunlar şarkı sözü... Diyelim ki bu sözlere klip çekildi... Nası olucak zannediyosun. Aynen bööle...

– Kalksana kızım yerden.

– Dur kalkıcam bi de popomla Hülya Avşar figürü yapıyım.

– Ay burnuma taze alçı kokuyo. Babamgile enselenicez. Her tarafımız kırıklar içinde alçılara bulanmış, diil dört oynatma figürü yapmak, kemikler kaynasın diye aylarca hiç bi tarafımızı oynatamıycaz.

– Benim hiç bi tarafım oynamasa bile "bir yanım her duruma müsait."

– Senin bünyen bu tip şarkı sözlerini kaldırmıyo. Elifsu. Bi tuhaf oluyosun. Nası desem... Şu anda bi nevi bizim Salak Kenar'ın dişi olanısın. Bunlar eğlencelik olsun diye yazılıyo anacım, hakikat bööle bişiy diil. Onbir yaşında oğlan çocukları onbeş yaşındaki ablalarını köy meydanında namus için vururken, Kumkapı'da şehrin göbeğinde "lafta taciz" bıçaklanmaları olurken, senin çıtırlığın şarkı sözleriyle parlak dergi sayfalarından başka nereye düşüyo şu hayatta.

Kenar Mahalle Madonnası diye bişey var mı?

– Kıpırdama kız, yerde sürünürken lenslerimi düşürdüm. Oynama yerinden, üstüne basarsın. Huysuz karı... Şurda iki dakka sokağa çıkıp gönlümüzce bi dolanıp eğlenelim dedik bi araba laf sööledin. Biz de biliyoz hayatı senin kadar kızım, ama bazı şeyler değişiyo, niu eyç kuşağı tabuları yıkıyo, ergenler cinsellikle ortaokulda tanışıyo, konuşup anlaşıyo bazı şeyleri aşıyo. Bak, boşa konuştun, çocuğa iki laf ettim yanımıza geliyo. Gayet medeni bişiy, hepimizin hormonları var. Fakat lenslerim yok, aksi gibi oğlan da yaklaştı.

– Elifsu, yürü çabuk, kaçalım.

– Aaa ama. İyice manyaksın kız sen Sıdıka. Kendini yaşamaktan nereye kadar kaçılır ki. Ah, siz de mi geldiniz... Ben de tam arkadaşım Sıdıka'ya artık bazı şeyleri aştığımızı anlatıyodum. Neyse tanışalım. Miribaağ, Elifsu ben.

– Hayır Elifsu, hayır, kaç. Kaç çabuuk.

* * *

– Sööledim ama sana Elifsu, kaç dedim. Lenslerin yoktu yaklaşan çocuğun abin olduğunu göremedin. Amaan naapalım oldu bi kere. Alçıların alınsın yine çıkarız sokağa dolaşmaya. Dedim sana. Çıtır kızlar şarkılarda. Boş yere Sezuş'un gazına geldin. Biz Ünzile'lerin semtinde oturuyoruz kızım. Hani vardı ya Sezuş'un eski şarkısı, "Yağmuru kim döküyor, Ünzile kaç koyun ediyor, dayaktan usılanalı hiçbir şey sormuyor... "Diğer sözler, başka semtlerdeki kızları bilmem ama bize, aç tavuklara darı ambarı düşleri.

– İmdat fil saldırısı. Meydey, meydey anne baba, komşular, polis imdat, Fato... Ciyaak, yetişin. Evli fil basmış. Meydey aney!

– Kız bağırıp durma kör karanlıkta, fil nerden çıktı. Benim ben, annen.

– Ay ne biliyim, karanlıkta ööle şişko şişko iri bişey yatağıma oturup beni yalayınca; mütacaviz bir filden başka birşeye benzetemedim açıkçası. Uykuyla uyanıklık arası, insan şeedemiyo tam olarak. Gündüz gözüyle olsa sana elbetteki fil muamelesi yapmazdım. Üstüne alınıp, komplekslenme sakın anne. Samimiyim bak.

– "Fil" deyiver anneye, ne çıkar. Olşun varsın, siz yeter ki sağ olun selamette olun, gerekirse fil de olurum ben.

– Hayırdır anne, sabah saat sıfır dört otuz itibarıyla? Klasik bi uyku kaçması mı, yoksa post modern bi arayış içinde misin. Ya da darbe felan mı oldu?

– Yok kız, öölesine işte. İçimden geldi, demincek de gidip abini sevdim, mışıl mışıl uyurken pek sevimliydi sıpa.

– Abim için bişiy diyemiycem. Kabul etmek gerekir ki

kendisi yırtıcı bir hayvan. O yüzden, uyuşuk bir haldeyken sevilmesinde fayda olabilir. Fakat beni, gündüz vakti de gelip istediğin zaman sevebilirsin. Hatta ben de seni sever, şişkoluklarından gıdıklarım, bööle bööle. Hanimiş de hanimiş kızının dombayı, tombul düve senii.

– İhi. Kız dur ihihihi. Kız dur, yapma bak. Morarır da kalıveririm ha. İhihihihhi. Ehinyehihö. Çatlarım kız.

– Bi şeycik olmaz sana. Eee anlat bakalım, nooldu bööle sabaha karşı? Ak sakallı bir dede rüyana girip, "permatik getir yaa Safiye, traş olacaam, bu sıcakta sakal çekilmiyor" diye kötü bir espiriyle uykunu allak bullak mı etti?

– Anca senin rüyana girer ööle komikçi şeyler. Hay deli kız hay. Sabahın köründe bile cins cins konuşmadan duramıyo. Ne diyim, Allah her anneye evladının şakımasını duya duya yaşamayı kısmet etsin. Kimseyi ahir ömründe yavrularından ayrı koymasın.

– E, amin, tabi de nooluyoruz bööle? Şol sabahın vaktinde, niye bööle acıklı acıklı konuşuyosun. Birer çimdik alır mıyız, kendimize gelelim. Belki rüyadayızdır. Hatta sizinki bi buçuk olsun, yok yok duble olsun, iki kere çimdiriyim.

– Ah! Ay! At at, çimdik at anneye. Korkma bişey demem. Yeter ki şööle hep gözümün önünde olun.

– Çoğul konuşmasan diycem ki, bana görücü geliyo, annemi kız verme sitresi tuttu. Fakat anladığım kadarıyla işin içinde abim de var. Aynı anda hem bana görücü hem abime askerlik şubesinden celp kâğıdı felan gelmiş olmalı ki, böle hasretengiz bi durum ortaya çıksın. A aa. Safiye Sultan? Sen ağlıyosun bi de... Anacım bu sıcakta, bööle hüngür hüngür sıvı kaybedilmez ki. İdareli ağla bari. Bak, ikaz ediyorum, abimi de kaldırırım ikimiz birden gıdıklarız.

– Hörf... Dokunma çocuğa uyusun.

– Ben lafın gelişi söyledim zaten. Abimi uyandırabilmek için askeri bir manevra gerekir. "Samim Saka'yı Uyandırma

Harp Oyunları 96" filan gibi bişey düzenlemek lazım. Bir iki kişinin gücü yetmez ööle herifi yataktan kaldırmaya. Her sabah uyandırıp işe yetiştiricez diye neler çekiyoruz. İstikbal yaylı kanepelerinin ağzı dili olsa da konuşsa. Aaa ama, o kadar mikilik yaptım hâlâ suratın sirke satıyo. Teorik olarak ağlayınca açılman lazım. Hadi, sööle bakalım neye efkarlandın sen bööle?

– Kâbus gördüm. Abinle ikiniz kaybolmuşsunuz. Ne gören var ne bilen. Benim diyorum, Sıdıkayla Samim diye iki evladım vardı diyorum, biz hiç görmedik diyolar. Sanki hiç yaşamamışsınız. Kimsenin bilesi yok. "Şööle patates burnu bööle koca dötü, nokta nokta çilleri vardı, hep cıvıl cıvıl konuşurdu hiç susmazdı" diyorum. "İyi de hanım, bize ne?" diyolar. "Ya kaybolan sizin çocuğunuz olsa, elinizi yüreğinizin üstüne koyun, bu gün bana yarın size" diyorum, "git işine kadın, fazla konuşma, görürsün gününü" diye azarlıyolar. Sonra işte, rüya ya bu, Haydar diye biri geliyo, her yer kararıyo. Hiç ışık yokmuş.

– İyi ya işte rüyaymış. Bütün bunlar hiç gerçek olur mu kız? Şu hayatta eninde sonunda herkes bi anadan doğmuşken, "Cennet anaların ayağı altındayken" madem herşey "adil" yani adaletli olacakken ve adalet bi gün herkese gerekliyken, bu olup bitenler hiç "gerçek" olur mu? Olsa olsa rüyadır. Bi daha da ööle cumartesi günleri, haberleri seyredip de uyuma bakalım. Soona tuhaf tuhaf rüyalar görüp sabaha karşı hortluyosun.

– Acık öteye git kız. Yanına kıvrılıyım. Bi daha görürsem o rüyalardan uyanıp uyanıp sana sarılıyım. Sen de bana bi sarıl hele... "Annecim" de anneye.

– Annecim. Annelerim.

Delirmeler Ülkesi

– Bu programın yapımcılığı, beni sinir sahibi etti Müfit. Bi sürü katılmak isteyen var. "Beni de programa çıkar abi, acayip marifetlerim var, fena adam döver, seyirciye zevkli dakikalar yaşatırım" diyen önüme fırlayıp kafamı ütülüyo. Bişii diil ev telefonumu da ele geçirmişler. Geçen geceyarısı Üçkuyular İsibi Jutsaki Dövüş Sanatları Salonu'ndan bi herif arayıp, "birazdan konsantre olup hiç acı çekmeden ahizeyi yutucam abi" dedi. "Beni programa çıkar gösteri yapıyim" diye tutturdu. Sinirlenip telefonu adamın suratına, pardon, midesine kapadım.

– Valla ne diyim, haklısın Salman Abi. Fakat, insan kolay kolay bişey de diyemiyo, hepsi tehlikeli adamlar. Geçen bi tanesini getirdiler, şööle ufak bi kuş kafesine koymuşlar. Allah etmesin, görsem adamı, kendini hızara kaptırıp parçalanmış sanarsın, bitek yumruk kalmış herif. Ööle yumruk şeklinde sıkılmış bi el düşün, duruyo işte kafesin içinde. Bunun dövemediği adam yokmuş. Bak, ne diyim sana. Bu ölen kumarhane mafyasının patronu Lütfi Bey var ya. Sağlığında kendini koruyabilmek için bu adama, yani bizim

yumruğa, yirmi trilyon teklif edip, "Gel seni Pastör Hastanesine götürüp kendime diktirtiyim, benim yumruğum ol" demişmiş.

– Sen gitte bi tomografi çektir Müfit, geçen programın çekimlerinde kazaen kafana aldığın yumruklardan soona tuhaf tuhaf konuşmaya başladın.

– Sen inanmıyosun ama, getiricem ben o yumruk adamı sana Salman Abi... Biyerden mantar kapmış parmakları, iyileşsin, ilk işim o yumruğu programa çıkarmak olucak.

– Bak hala nası konuşuyo. Şu set ekibinde bi tane akıllı adam yok lan! Alayınız manyaksınız. En başta da şu kendine "Sensei" dedirten cins. Dövebilsem, dövücem herifi de korkuyorum. Program tutuldu diye, yapmadık şımarıklık bırakmıyo. Kendime "Gece Kuşu"ndaki Janset'ten bi özel program hostesi istiyorum. "Ahahaheey" gibi bana da bi çığlık metni yazılsın. Özel telefon hattım olsun. "Yırtıcı Gece Kuşu Senseisi"'olucam diye tutturdu.

– Orası ööle bak Salman. Abi. Bu Sensei işi yaş olmaya başladı. Herif gereksiz yere ilgiyi kendi üstüne topluyo. Tam 854 kişi sadece Sensei olmak için baş vurmuş. Ayrıca bu Sensei olucak herif de durumun farkında. Fırsattan istifade edip dört kişiye bayiilik vermiş. Halk da anlamıyo bu senseilik müessesini, sensei kimdir, nasıl olunur, ayda kaç para maaş alır, senseiler götürü usulde vergiye mi tabidirler. Bu gibi sorular izleyicinin kafasını karıştırıyor. Bence, o herifi programdan atıp, yerine daha silik birisini bulalım. Benim bi dayım var mesela içince yengemi dövüyo...

– Git set ekibini çağır Müfit, kayda girsinler. Seni dörtbin dolarlık dövücem. Hastane Sapığı set doktoruyla imamı da alarma geçir, kanınla reyting raporu yazıcam şu aleme... Arıza mısın lan sen insanın başına, ruh hastası geveze.

– Aşkol Salman Abi. Şu program, dövüşsever halkımızın gönlünde taht kurup bir nebze başarı kaydettiyse eğer, bunu

ikimizin televizyonculuk dehasına borçluyuz. Şimdi hazır para sağarken birbirimize düşmeyelim. Ben seni abim kadar sevdiğim için, başka kanalların "Dövüşelim Eğlenelim" program tekliflerini kabul etmiyorum. Bi çocuk programı teklifi var mesela, "Benim babam seninkini döver" konulu. "Trink 250.000 doları yatıralım bankaya" dediler, reddettim.

– Şov tivinin "Hanımlar Yoluşuyor" adlı, 1000 dolar ödüllü, karı dövüştürmece programı teklifini de ben reddettim ona bakarsan. Piyasa bu mevzuuya aç, ama biz bir aileyiz. Dağılmayı ben de istemem Müfidim. Rot Balans işinden televizyon programı yapımcılığına az zor günler geçirmedik birlikte. Ama sen de manyak manyak konuşup adamın asabını bozmaktan vaz geç. Neyse... Hadi listeyi getir de bu programa katılıcak dövüşçüleri seçelim.

– Okey. Adıyaman'dan bi adam var. Çıkıp kendikendini dövücekmiş.

– Boğaz Köprüsü mü lan burası? Ööle kendini öldürmek, dövmek felan isteyen adamları yarışmaya katarsak iş alırız başımıza.

– "İbrahim Tatlıses'in Yeğenleri" grup halinde katılmak istiyolar.

– Nazikçe reddet, hır çıkmasın. Erbakan'ın "Sakarya Grubu" korumalarıyla İbo'nun yeğenleri, bi de Denizli Dövüş Horozları, tehlikeli şeyler bunlar, arkanda bi tabur Sas komandosu olmadan bulaşmıycan.

– Bi de Zülfü Livaneli aradı.

– Hön? Nası yani!

– Programa katılan bütün döğüşçüleri ikna edicekmiş. Boşa "kafa göz patlamasın" yayından kaldıralım diyo. Hihohaaha... Şaka be şaka. Mizah yaptım Salman Abi.

– Öldün sen Müfit.

– Peki abi. Faullü vurmayalım, Sensei bozuk atar... Yalnız, döversem alırım bin dolarını ona göre...

– Ooo günaydın Zihşan Bey. Üç bıçıh seat gecikmeynen de olsa sizi gomisyon doplantımızda görmek, büyük şeref. Olmuyor ama Zinşan'cım, sizin partinin milletvekilleri doplantiya heb geç kaliyör. Dört aydır bi arpa boyu yol alamadık. Siz accık erken galkıp gomisyona bi omuz atsanız memleketi en aşşa on yıl ileri götürecez.

– Çok konuşmayın Gidali Bey. Biz sizin partililer gibi işe gelirken vatandaşın bindiği uçağın rotasını zorla değiştirip, hava korsanlığı yapamadığımızdan geç kalıyoruz.

– Şu pırlanta gagmalı şövalye yüzüğümnen suratının ortasına bi gorsam görürsün bizim partililere gorsan demeyi.

– Yalan mı konuşuyorum şerefsiz, geçen hafta bakanınız Türk Hava Yollarının tarifeli uçağını yolcularıyla beraber gaspedip kendi işi için kullanmadı mı? Bi bakan olmaynan memleket babanızın malı oluyo sanki. Yolun, yırtın yutun anasını satiim. Haftaya da Kilyos'a sayfiyeye gidicez diye devletin denizaltısını da kaçırırsınız siz. Zihniyet belli; devletin denizaltısı deniz, yemeyen, dinen yenmesi caiz olmayan bir hayvan...

– Hahay... Devletin kozalaklarını toplayıp şöminemde ya-

kan benim sanki. Yalan mı? Milletvekili Lojmanlarının önündeki çamlarda bi dene gozalak bırakmadı senin o cadaloz garın. Tüyü bitmemiş yetimin kozalakları onlar.

– Açtıracan ama şimdi ağzımı. İçip içip geceyarıları bana ordan biri telefonda "Gözleri fettan güzel" adlı türküyü söölesin diye devletin radyosunu arayan kim. Senin yüzünden radyoda türkücülere gece nöbeti konmuş. Tüyü bitmemiş anteni çıkmamış sabilerin türkücüleri onlar.

– Yalaan! Bin kerre yalan, yüzbin kerre yalan. Selçuk Parsadan benim adımı vermek suretiyle telefon ederek devletin bir türküsünü fütursuzca iç etmiştir. Hadise yargıya intikal etmiştir, hakikat er ya da geç ortaya çıkacaktır. Yüce Türk Milleti, suçlulardan tarih önünde hesab soracaktır. Bir dakka... Bi dakka ben sizin sözünüzü kesmedim ama Zilşan Bey... Ben yine şu lojman meselesine dönmek isdiyörüm. Gürültüsünü işidiyorum, zatıalinizin lojmanı her gün darbeli matgap altında inliyör. Bi duvar o gadar çiviyi galdırmaz, ne çakıyörsünüz anladıysam Türk Arap Kalgınma Bankası'na müdür olayım. Neticede matgapla delip, dübel gakmak suretiyle adeta teleme peynirine çevirdiginiz o duvarlar devlet malıdır.

– Senin karın da Atatürk Orman Çiftliği'nden 750 tane arı alıp, devletin arılarına kendi balkonuna kurduğu kovanda bal yaptırtmadı mı?

– Ulan o arılardan sadece onbir tanesi devletin. Bi dene graaliçe arıyı damızlık aldık, öbürküleri "vıızz" diyin peşine dakılıp yanında geldi. Onun da parasını verdik. Buyrun, makbuzu yanımdadır, işte şu da cevabi dilekçe. Aynen okuyorum, dikkat buyrunuz: İlgi, damızlık arı hakkında... Evrak nu. Doksanaltı tire yedmişdokuz tire altıyüz onbir. Eki, kraliçe arı bir adet. Yazıyla ve rakkamla belirtilmiş. Diyor ki... Aynen şööle diyor dikkat buyrunuz...

– E yeter ama... Anladık... Neticede bir milletvekili olmamız itibarıyla şu kafa da tüyü bitmemiş yetimin sayılır. Lafı

uzatıp da devletin kafasını ütülemeyin.

– Ba ba bak, edepsiz şerefsize bak. Sen hem benim izzet-i nefsime dil uzat, hem de cevap hakkı doğunca, lafı gargaraya getir. Şahsım üzerinde devletin arı böcüğünü zimmetime geçirmiş gibi bir şaibe yarattın, o vakit oturup cevabımı dinleyeceksin. Tarafıma gönderilen cevabi yazıda aynen şöyle deniliyor, dikkat buyrunuz. "Çiftliğimiiz yönetimiine... Çiftliğimiz yönetimine" dinle burayı. "Çiftliğimiz yönetiminee, balkonunuzda bal üretmek maksadıylaa, bir adet kraliçe arı tahsisi için göndetdiğiniz 456-984 nulu dilekçe, incelenmiiş."

– Demogoji yapma, sadete gel be adam. Şerefsiz Muhteris.

– Kime dedin lan sen onu nası gonuşuyosun lan. Şeytan diyo galdır vur gafasına devletin kültablasını.

– Hele bi vur. Bi dakka yaa. Bırakın ayırmayın... Vursun bakalım vurabiliyo mu? Sanki bizim elimiz Mıstaabey Armudu topluyo, ben de vururum. Aha, gördünüz devletin 543/45 demirbaş nulu kültabağını yere çalmak suretiyle kırarak... Zabıt tutalım... Derhal zabıt tutalım, şahitsiniz.

* * *

– Banabak Zihşan, bu işin cılkı çıktı artık. Gomisyondaki diğger üyeler mahsusuçuktan kapışıp işi ağırlaştırdığımızı anlıycak. Her seferinde gıldan tüyden meselelerde gavga çıkarıp aylardır yasanın çıkmasını engelliyok ama, biri uyanıcak başımıza iş alıcaz.

– Valla orası ööle. Ufaktan huzursuzlanıyolar. "Gidaliyle Zihşan kamyoncu lobisinin adamı, trafik yasasına taş koyuyolar" diye laf çıkmış bile. Bence bu gün son kavgamızı edelim soona başka bi yöntem düşünürüz. Sen kibrit kutusunda getirdiğin arıyı sal, ben de "arı beni soktu" diye tantana çıkarıyım. Az bi yumruklaşalım, mevzuu dağılsın...

– Yavrum Şahika, programın montajı bitti. Sonunda az bi anonsun var. "Bu haftalık da ruhlar ve bilinmeyenler dünyasından bu kadar, haftaya görüşmek umuduyla" diyeceksin. Arkasından "Bu program, Javel Tuz Ruhu firmasının katkılarıyla hazırlanmıştır" slaytını giricez, sonra yallah yayına gidicek... Hadi uzatmada gir şu stüdyoya...

– Hayatta olmaz Nedim Abi. Billahi girmem. Tekinsiz o stüdyo, perili... 1941'de yapılan bi açıkoturumun ruhları dolaşıyo içerde. Çocuklar olayı araştırmışlar... O yıl, Amerika'nın Milvaki Eyaletinde bi yerel televizyonda ırkçılık üzerine tartışılırken Ku Kluks Klan örgütü stüdyoyu ateşe vermiş, bütün davetliler ölmüş. O gün bu gündür bunların ruhu boş stüdyolarda açıkoturuma devam ederlermiş. Tedirgin eder o bedensiz varlıklar beni orda şimdi...

– Şahika'cım yapma güzelim yaa. Sana kaç kere kaptırma kendini şu programa dedik. Geçen stüdyo çekiminde de "sırtımı vampir yalıyo" diye tutturup seti birbirine kattın, yaka mikrofonunun kablosu sütyeninin kopçasına sıkışmış ya meğersem. Hem çocuğum burası Müslüman Stüdyosu

Milvakili Zombiler niye buraya musallat olsun.

– Öööle diyosunda Nedim Abi, benim programın havasına girdiğim felan yok. Sade bizim programda ilgili diil ki. Yemin ediyo çocuklar Zombi'nin biri Mikrofona "merhabağ televola" diye bağırıp kaçmış. Bunlar bilimsel şeyler yani... Batıda üniversitede okutuluyor. Ama bizde maalesef tabii ki. Dayımın kızı geçen sene Amerika'da Yengeç Burcu fakültesini bitirdi, ikizlerden de yükselenini yaptı. Esasen kendisi tipik balık ama sırf bilim için yani...

– Sen beyinsiz bi varlıksın Şahika...

– Olabilir, sen de bedensizsin ama. Şu programın üç tane reytingi varsa benim balık eti bedenimle "Seks" diye çığlık atan bakışlarının hatrına... Çok biliyosan kendi keltoş bedeninle sun şu programı, bak bakalım kaç kişi seyrediyo. Valla carttadanak geçiveririm öbür kanala.

– Peki peki. Hemen sinirlenme Şahika'cım. Şaka takılıyorum. Stüdyo işini boşverelim şimdilik, bi kaç dış çekim var onları halledelim. Önce Zara'da bi köye gidilicek. Köylülerin iddiasına göre köydeki bir yatır yüzünden hiç yoğurt mayalanamıyomuş. 78 yıldan beri hiç bi süt maya tutmamış.

– Aman ben o köyü biliyorum, daha önce de çağırdılar... "Yatır var, mezarına para koyuyosun, kabrinde ışıklar yanıyo, sana sakız veriyo" diye. Gidip araştırdık. Kamyoncu Baba Yatırı diyolar. Yıllar önce yabancı plakalı bi tır kamyonu devrilmiş bunların köyde. Arayan soran olmayınca olduğu gibi oraya gömmüşler. Tır sakız otomatı yüklüymüş. Köyün veletleri kurcalarken otomatı çalıştırmışlar, para atıyosun sakız veriyo. Kendileri de biliyolar bunun böle olduğunu ya... İşin aslı başka. Köyün imamı televizyonda izlerken kafayı bana takmış. Daha gider gitmez annesini gönderip istetti. Mikrofonla dövüyodum oğlanı... Bidaha geliyim diye olmadık hikayeler uyduruyolar şimdi.

– Peki. O ööle kalsın o zaman. Şimdiki dayısının önceki yaşamında kendisi olduğunu iddia eden kadın... Geç bunu, karışık. Şeye nedersin... Kocasının, üstüne uzaylı kuma getirdiğini ileri süren, bi başka kadın var. Ses etmesin diye uçan daireyi de ilk karısının üstüne yaptırmış adam...

– Bu olaya söz Fato'da programı baksın, bizim elimizde daha önemli şeyler var. Karı koca arasına girmeyelim şimdi. Beni de bi kuyumcu aradı, birinden aldığı lanetli mücevher yüzünden, dükkanında tuhaf şeyler oluyomuş. Önce çay markaları birer ikişer eksilmeye başlamış, sonra dükkanı kalörifer böcekleri basmış... Öğlen sıkışmış, dükkanı çırağa bırakıp caminin tuvaletine çişe gitmiş, cep telefonunu ayıptır söölemesi kubura düşürmüş. Tuhaf dimi. Lanet olayı... Fakat o elindeki bıçak nedir Nedim Abi... Oh ama neden?

– Kanal yönetimi böyle istedi Şahika, seni bıçaklıycam. Ana haber, rialiti felan derken en az beş programlık malzeme çıkar senden. Soona ruhun bu programa gelip bize öte alem röportajları yapıcak. Anladın? Hadi problem çıkarma da öl şimdi, yayına geç kalıcaz.

– Sen ne biçim refakatçisin Fuat yaa, lan şurda bizi kesseler ruhun duymıycak. Suç bende, "hastahaneler sakat yerler, yanımızda güçlü kuvvetli bi adam olsun" diye tutup sen gibi ayıyı yanımıza refakatçi çağırdık... Yine, koridorda, personelle avuç kızartmaca oynuyodun dimi?

– Ne münasebet Firuz abi, karpuzcu gelmiş katları dolaşıyodu, sana bi karpuz seçtim, kafayı yersin, kankırmızı çıktı, çekirdeği de yok, bi baksana şuna.

– Nası bakıyım ulan, koridorda organ çetesine beynini mi çaldırdın salak. Gözümden ameliyatlıyım ben, hiç bişey göremiyorum, bunu sen de biliyosun.

– Geçmiş olsun abim, iç çamaşırı olarak bi isteğimiz var mıydı? Çok güzel penyelerim var, yapıyım sana bi takım, hesaplı veririm.

– Hii, sen, sen Fuat diilsin. Burda benim kardeşim olucaktı, şööle iri yarı.

– Elinde karpuz olan abi gitti biraz önce, karpuz soğusun diye hastanenin morguna koyucakmış. Pardon abim yaa, senin ameliyat gözden galiba pek görmüyosun heralde. Bak

ne diycem, sana bi köpek yavrusu veriyim abi, kutusunda daha, sıfır, annesi bizim, acayip laf anlıyo bunlar, hani ameliyat başarısız geçtiyse, bidaha göremezsen felan, eğitirsin sana yol arkadaşı olur.

– Deli misin adam sen? Moral bozucu ibibik. Çık lan dışarı, yastığının altında tabanca var bak. Kurşun saçarım şerefsizim. Çık dedim laaaan.

– Olmuyo ama Muhsin Bey, olmuyo. Bağırıp diğer hastaları rahatsız ediyosunuz.

– Benim adım Muhsin diil hanfendi, siz kimsiniz, penye ve köpek satan adam nerde, Fuat morgtan döndü mü?

– Adınız Muhsin, hasta kartında ööle yazıyo, hatta siz ölmüşsünüz. Pardon bu önceki hastanın kartıymış. Naapalım hasta odalarındaki ampulleri çalıyo eşşoğleşşekler, karanlıkta hasta kartındaki yazıları anca bu kadar okuyabildim. İsmin her neyse bi daha bağırdığını işitmiycam.

– Peki. Öh. Bana yardımcı olsanız, kardeşim Fuat var, morgta.

– Vah yazık, demek kaybettiniz. Ne diyim, Allah geride kalanlara sabır versın. Hepimizin sonu o, vadesi dolan gidiyo işte. Ama sen gene de bağırma kör bey. Tepemi attırırsın, kardeşinin yanına morga gidersin soona. Badem gözlü olursun anlatabiliyo muyum?

– Banabak hemşire, şu hastanede sabahı bi çıkarıyim, ilk işim seni Başhekime şikayet etmek olucak. Seni apar topar süründürme servisine yatırıcaklar, arızanın kralını çıkarıcam başına.

– Birincisi ben hemşire diilim. Bu serviste ablamgilin gözünden retina, ağ ve kornea tabakalarını komple çaldılar, hırsızlara pusu kurmak için burda bulunuyorum. İkincisi, sen görmüyo olabilirsin ama, elimde bıçak var! Bidaha bana bağırırsan serumunun hortumunu keserim. Anlaşıldığı di mi potansiyel badem gözlü bey...

* * *

– Yaa demek ööle, Firuz Bey. Demek, sabaha karşı birisi odanıza dalıp size penyeden yapılmış yavru köpek satmaya kalkıştı. O sırada refakatçiniz morgta karpuz soğutuyodu. Daha sonra, içeri ablasının retina tabakası çalınan manyak bi kadın girpi sizi bıçakla tehtid etti. Ardından, hastane imamı olduğunu söyleyen bir şahıs, sizi uyandırıp, "Sabaha çıkmaz dedikleri hasta sen misin" diye sordu, tartıştınız, giderken refakatçinizin size aldığı karpuzu ve nikah alyansınızla, 20 adet kullanılmamış sinek kovma tabletinizi götürdü. Sonra, odaya dalan bir başka kişi, kadındoğum servisinden çaldığı bebeği iki saat süreyle sizin yorganınızın altına sakladı.

– Şu penye köpek kısmı hariç, hepsi aynen oldu başhekim bey. O adam çamaşır satıyodu, köpek işini soonadan açtı.

– Bu penye köpek pilli miydi? Kalem yahut yassı, nası bi pille çalışıyodu.

– Köpek pilli filan diildi. Penye işini de üçüncü keredir anlatıyorum.

– Ya adam? O'nun pili var mıydı?

– Niye böole acaip şeyler soruyosunuz doktor bey?

– Sen niye böole acayip şeyler anlatıp da başına iş arıyosun? Yirmi sinek kovma tabletiyle bi karpuz için tantana edip, hastanemin adını çıkarıyosun. Laf aramızda morg nası soğuk biyer biliyo musun? Hemen yanında da asabiye servisi var, böole ısrarla penye köpek görmeye devam edersen... Anlatabiliyo muyum? Demem o ki, bu anlattıkların asit yapar ağzında. Bak, duvarda sus yapan hemşire resmi var görüyo musun?

– Öh, görüyorum görüyorum.

– Afferin, gözlerin de iyileşmiş bak senin.

– O ne lan ööle sünnet çocuğu kılığında... O şapka ne, niye omzuna simli fiyonklar taktın oğlum? Bak hele bak, bi de pelerini var. Nüzhet yiğenim, kafayı mı yedin sen.

– Öyle diyosun da Şatır Abi, şindik üniformalı mafya olayı gündemde. Daha tırsınç oluyorlar. Bizim mafyanın imajı bakımından, yazlık ve kışlık olmak üzere birer bakım üniforma dikinelim dediydim. Nası bu kılık?.

– De get lan belediye bandosu gibi. Ortamlara rezil edicen bizi çıkar şu üstündekileri. Şuna bak aynalı düğmeleri var bi de. Gözümü alıyo lan. Çıkar da yırtmıyım üstünü başını...

– Yok abi be, yakıştı vallahi. Tahsilata felan böle gidiyim ben. Hem diğer mafyalardan ayrılmış oluruz. Geçen ihale mafyasından bi herif beni kendi tetikçileri zannetti. Dedim ne diyon usta, ben başka mafyadanım. Diycaam bütün mafyaların ayrı kılığı üniforması felan olsa kimin noolduğu bilinir. Alattin Abi'nin adamları kiremit kırmızısı ceketin altına laci pantolon giyip kalpak takınsalar. İdris Abininkiler mavi üstüne beyaz pötikareli ceketle tüylü miğferler giyseler. Beyzbolcu şapkası da olabilir.

– Şimdi sıkıcam beynine iki tane, bitiricem olayını... Çıkar şunları ibibik. Adam gibi bi şey giy üstüne tahsilata göndericem. Bi ağaçtan kedi alınacak.

– Şifreli mi gonuşuyoruz Şatır Abi. Aramız da körşebek mi var. Nası yani ben tahsilata gidicem, ağaçtan kedi alıcam?

– Samiye diye bi kadın telefon etti... Kedisi ağaca çıkmış inemiyomuş.

– Giderken "naa nii, naa nii" diye siren sesi de çıkarıyım mi? İtfaiye miyim ben abi, şunun şurasında mafyayız, vatandaşın ağaçta mahsur kalan kedisinden bize ne?

– Maalesef bu işler artık bööle Nüzhet. Vatandaş her şeyi mafyadan bekliyo. Ortamlar bu şekil. Allah seni inandırsın, demincek bi vatandaş gelip çocuğuna çiçek aşısı yapmamı istedi. "Hastanelere güven olayım kalmadı sakat bırakıyolar" dedi. Naapıcaamı bilemedim, asabım bozuldu, kendimi helaya kapatıp susturucuyla sessizce ateş ettim.

– Orası ööle tabi Şatır Abi. Herşey bizim elimize bakıyo artık. Ben bile kendimi tutamayıp Merter çıkışında üç saat trafiği yönettim.

– Sen miydin lan orayı kitleyen salak. Beklerken sinirden kanat çıkardım. Az kaldı uçarak terkedicektim trafik ortamlarını...

– E abi ilk bakışta biraz acemilik çekiyo tabi insan. Ama şimdi var ya, oniki kavşaktan yüzbin araba gelsin, bi tanesi öbürünün yolunu çalabilirse gel yüzüme küfür. De ki, Nüzhet de, sen eşşeksin de. Su gibi akıtırım trafiği.

– Böyle gitmeezzz Nüzhet. Ufak tefek mafyalık yapmaktan büyük iş çeviremez olduk. Al şu kedi işi... Yaşlı kadına olayını çözdüğümüz için en fazla ellibin lira haraç tahakkuk ettirebiliriz. Sermayeyi kediye yüklüyoruz. Oysa bizim deve yüküyle para kaldıracak işler yapmamız lazı'm, ki mafyanın kirası çıksın.

– Ben sana hep diyorum abi, az büyük işlere girelim diye. Ööle otopark mafyalığıynan filan olmuyo artık. Uçaklara el atsak. Sen "he" de ben bugün gidip, çocuklarla pistin başını tutıyım, kuleye de koruz adamımızı inen kalkan uçak bizden sorulur. Alanlarda kimin eli kimin cebinde belli diil zaten, bi düzen tesis ederiz. Zamanla kendi uçağımız da olur, indirir kaldırırız. İki üç uçuş koridoru tutarız, bi rota çizeriz kendimize, hariçten uçak sokmayız. He?

* * *

– Ne demek lan "Nüzhet şeftali püresi yapıyo" dalga mı geçiyosunuz insanla? Öğleden önce bi döviz büfecisi kurşunlanıcak, kamyona mal zulası için oyuk açılıcak, bi sürü iş var, herif şeftali püresi peşindeymiş. Başta Nüzhet salağı olmak üzere alayınızı oyarım şerefsizim, oyun mu oynuyoruz burda?

– Kızına Şatır Abi, Nüzhet püreyi getirsin, bebeği doyurup gazını çıkaralım, hemen girişicez işlere.

– Ne bebeği lan. Yine mi bebek bıraktılar kapının önüne. Alayı üşüttü, hepten şaşırdı millet yaa. Bu kaçıncı oluyo... Eskiden cami avlusuna karakol önüne filan bırakırlardı, şimdi bebeğini kapan, bi mektup yazıp, mafya kapısına bırakıyo.

– İşin kötüsü dişi abi. Büyütüp tetikçi yapsak o da olmaz... Bak kızım "baba" de amcaya, "mafya babası" de. Aggucuk.

– Götür şunu başka mafyanın önüne bırak.

– Bi Nüzhet'e sorsaydık be abi. Çok alıştı çocuğa... Baksana, bize diktirdiği üniformalardan, şuncaaza da bi zıbın yaptırmış. Habersiz götürürsek çok üzülür valla...

Tekil Delirmeler

– Mars'ta hayat var diyolar Bühtan Abi... Sen ne diyon bu işe?

– Karışdırma gafanı, o eyle senin benim gibi büyük hayat diil. İfak... O kadar hayat askerde benim barnaklarımın arasında da çıktıydı. Mantar kibin bişey işte, mikrostopol canlilar. Taburun sıhhiyecisi melhem verdi, sürdüm, bitti hayat.

– Vay be... Peki, ya biz de birinin parmakları arasındaki bi uygarlıksak, herif üstümüze melhemi çaldığı gibi alayımızı bitirirse. Bi düşünsene Bühtan Abi...

– Lan Zeki! Fazla düşünme lan, gafan çatlar.

– Geçengün kendime, "Ben kimim" diye sordum Bühtan Abi... Neyim ben? Nasılım? Kaçım?

– İki oldun... Bizim işlerde bi herif daha yidi bööle gafayı.

– Biz ne iş yapıyoruz ki Bühtan Abi?

– Çok konuşma da birisi görmeden göm lan şu herifi kavat. Gidince söölıycem şefe alsınlar seni benim ekipten. Ters bi tarafıma gelicen sıkıp iki tane beynine seni de kaybedicem o olucak.

– Biz Sadunlan ayrıldık Murat. Üstümde hegamonya kurmak istedi. "Ben bireyim ama annem" dedim ona. Ay çok pardon siz Murat diilsiniz. Demin O oturuyodu sanki burda. Demek Murat'la da ayrıldık. Ama belliydi zaten. Sadun'un hayaleti dolaşıyodu aramızda. Murat bitmiş bi ilişkiyi kıskanıyodu. Herneyse, meriba, Gizem ben...

– Saçmalıyosun ama Gizem. Bardan bira almaya iki dakkalığına aramıza bi çocuk girdi, beş dakkada selam sabah, hayatımızı anlattın herife.

– Bar diye toplama kampına mı geldik nazi şey. Hemen de hegamonya... Ben senin malın diilim Murat. Canım bi çocuğa selam vermek istiyosa veririm. Bireyim ben.

– İyi güzel bireysin... Bi de bana bak bakalım, kaç görüyosun. Sen sarhoş bi bireysin Gizem.

– Sana ne istediğim kadar içerim, bi de içki yasağı koysaydın bari... Dördüncü Murat.

– Bak işte ağzınla söödedin, benden önce üç Murat daha vardı dimi. Sadunlar kaç taneydi peki? Hiç Feridun biriktirdin mi?

– Oo ha, manyak... Yok artık, tamam! Bu ilişki burda biter.

– Burda bitmesin, taksi durağına kadar devam edelim istersen. Oraya kadar tek başına yürüycek gibi gözükmüyosun. Orda bitsin.

– Sen niye beni yanında taşımak zorunda hissediyosun. Ben senin bond çantan mıyım, ben bi bireyim. Bunu daha önce söölemiş miydim?

– Her gelişimizde söölüyosun. Bu bardakiler bize "Birey Kızla Kıskanç Oğlan" diye isim takmışlar. Veya kısaca Sado-Mazo diyolar.

– Sen de bana sahip olmaya kalkışma o zaman.

– Ha haay güliyim baari... Sana sahip olmak isteyen kim?

Köpek çiftliği sahibi olurum, sırtlan yetiştiririm daha iyi.

– Sen harbiden delisin Murat.

– Sen bireysin ama dimi?

– Hıı.

– Çok iyi yaa.

Toplu Delirmeler

– Yunan Basını bizim basına "Küstah Guguşlar!" diye başlık atmış Kamuran Abi. Kışkırıcam da bi çeviri hatası olabilir diye sabrediyorum.

– Sen merak etme Fettah, ööle bi birinci sayfa yaptım ki yaparken kendim kışkırdım. Resmen havaya girmişim. Bi ara şöförümü eve yollayıp ortaokuldaki anı defterimi istettim... Kumkapı'dan Rum okul arkadaşım Niko'nun defterime yazdığı sayfayı parça parça ettim. Arada Sosyal ööretmenimiz Meliha Hanımın sayfası da gitmiş... Kendimi kaybetmişim. Şöförümü yollayıp Meliha Hanımın mezarına çiçek koydurttum. Sen düşün yani, ben kendi yazıma bu kadar havaya girdiğime göre, okuyucu noolur?

– İyi de Kamuran Abi, karşılıklı olarak biraz aşırıya gitmiyo muyuz?

– Nea? Sen de bana barış plağı çalma şimdi Fettah. Hain misin nesin? Rum kuklası. Açık konuş kaç drahmi para aldın? Bi dakka dışarı çıkma esirimsin, güvenlik şunu sandalyeye bağlayın.

– Ama Kamuran Abi, ben sadece... Yani biz gasteciyiz. Sadece haber olayı. Soona iki tarafın fanatikleri de kışkırıyo, yok yere savaş isteyen süper karanlık güçlere alet olmay...

– Sus... Sadece gasteciymiş. Ben ööle diilim ama. Gerekirse şöförümü gözümü kırpmadan cepheye yollarım. Kıpraşma, esir parçası. Güvenlik şunun saçlarını kesin, bitlenmesin...

Sağlam Kafa

Yazan: Baturalp Dinçdarı
Dövüş Sanatçısı - Yüksek Ninja

Ders 1:

Komple fazilete gönül vermiş, dövüş sanatının inceliklerini zinde bir bünyede ön plana çıkamış, artı, ruh ve vücudunu tabiatin armonisiyle terbiye etme olayına alaka duyan *Skoshi kan* talebesi! Aklından dünyevi meseleleri sil, kendini yemyeşil dingin bir ovanın üstünde süzülen, yırtıcı kuş sürüsünün reisiymiş gibi hisset ve içinden sürekli olarak "fazilet" kelimesini tekrarla. *Sen gergin bir yay, kaynayan bir çaydanlık, tedirgin bir vaşak, dibine kadar kurulu bir zemberek, açılmayı bekleyen çalkalanmış kutu kolasın.* Konsantre oldun şimdi sen. Birazdan ders olayını ön plana çıkarıcaz, artı, içindeki hayvanı, dövüş sanatının engin bozkırlarında gezintiye bırakıcaz.

Otur Aşşaa Palikarya, Yersin Tokadı.!

Değinme olayına girmeden yapamıycam... Yunan Palikaryasının dayak isteyen yerleri kaşınıyo yine. Olayın diplomatik ortamları beni ilgilendirmediğinden, direkman dövüş sanatları mevzuundan giricam.

Kısa konuşıyım, tek giderim oralara, sadece ben yeterim.

Üstelik yanıma *nunchaku, kabuto-warı, keıbo* (Ninja silahları) falan da almam. Sağ elimin kenarına yoğunlaşır, giderim. Bugün dünya dövüş alemlerine geçmiş *"Ottoman Kizami"* mi (Osmanlı tokadı) şaklatır, alayını deviririm. Bilgi olsun diye anlattım. Sen anla işte. Anlayamazsan da fazla kafanı yorma, bazı mevzuular vardır ki şövalye bunları ısınmadan anlayamaz. Isınma ninja kişinin bünyesinde bir antifiriz görevi yapar, dimağa da vücuda da muazzam faydaları vardır, ki, saysam ders kaynar, para veriyosun, tedirgin olursun sen... Bi Skoshi kan şövalyesi nasıl ısınır? Misal verip anlatıcam, sabret acık. Sabır faziletin ikiz kardeşidir, ruhun vitamini, üç kap sıcak yemeği, enerji kaynağı zerdali kurusudur.

Şövalye Kalöriferi Naapsın?

Sana bi hadise anlatıcam, konsantre olayına gir, dinle, dersini al. Talebeleri toplamış, *Suki Ashi Kizami Ura-Mawashi* atmayı öğretiyorum *(tekme),* kapı çalındı, apartman yöneticisi gelmiş kalörifer parası istiyo. Siporcu kişi kaloriferle mi ısınır be Allahın adamı? Ben kalörifer peteklerini söküp halter olarak kullanalı yıl oluyor. Yakmadığım kalöriferin parasını verme olayına giremem, artı, bu haraç mıdır, bir nedir yani? Bu tip şeyler şövalye olsun ninja olsun her dövüş sanatkarının kanına dokunur, ilke dediğimiz olay... Lafı uzatmayalım, apartman yöneticisi ve bazı kat maliklerini fazilet yoluna davet için, ushuro uswi-Tori kizami kombine tekme takımıyla tesirsiz hale getirdim. İşin felsefesini aldılar, artı, ruhları olgunlaştı. Bi daha da kapıyı çalan eden olmadı. Gevşe şimdi, otur bunu bi düşün, iç dünyanda yolculuğa çık, bir dahaki derse dön!..

Ders 2:

İyi günler Skoshi kan dövüş sanatçısı... Her nerede yaşanıyor ya da yaşatılıyorsan...

Döverek insan nefsinin terbiyesine inanmış, non stop fazilet, sipor ve sanat içün yaşayan, komple kamil insan, Skoshi kan şövalye adayı; derse başlıyoruz. Hocana selamını ver, gardını al, geç sessizce mindere otur, kırmıyım kafanı. Senle bu hafta dövüş felsefesinin geniş caddelerinde bir kaç cüce adımı daha atıcaaz. Unutma, dövüş sanatı bir okyanussa sen içinde bir damlasın, artı, istediğin kadar bu sanatı öğren, herkesi birden dövemezsin. Yani, büyüklük olayında fil, deveden ön plana çıkabilir. Sen şimdi gevşe, boşalt kafanı, konsantre olayına giricaz. Sana gevşe dedik, yavşa diil, gidip mindere yattı salak. Yunan burnumuzun dibine bayrak dikiyo, sen devirdin kâseyi (rai-staewee) yatıyosun mindere. Komple ibibik, artı, müzmin badem seni, kalk ayağa binbeşyüz kere "fazilet" diye bağır.

Teori Olmadan Pratik Olmaz

Şimdi sen zannediyosun ki, biz bi cins ayıyız. Vur kır olaylarına girmişiz, kafayı kiremite, mermere korken yemişiz. Yanlış konuşuyosun, hatalı düşünüyosun. Bi *Skoshi kan Şövalyesi* kafa kırmasını da gönül almasını da bilir, kitap felan da okuma durumu olur. Kara cahil diiliz yani, ayrıyetten okusam büyük adam olurdum ben. Şimdi şövalye ortamlarına girdik, Ninja olduk o da başka bi mevzuu tabi. Memnunuz, *Tempra* arabaya girdim, iki senedim kaldı, nisanda teslim. Dükkan da tıkır tıkır çalışıyo. Allaama bin şükür. Bi sürü üniversite mezunlarının açlıktan nefesi kokuyo. Neyse, mevzuu dağıldı artı, ders kaynıyo. Esasen, ben sana bazı özlü sözler sööliyecektim, beğenirsen kitabı var bunun bende, satarım... Çok yazı yok içinde, resim de var bakarsın. Koy, kütüphanende dursun, kavga çıkar, felsefe lazım olur, açar bi şekilde faydalanırsın. Dinle şimdi ver kulağını buraya.

* Ruhun üç fazilet penceresi vardır. Bunlar, *osibo* (sadakat), *mikuki* (tevazu), *tutkuku* (orana burana sahip ol).

* Kuvvetin, sacta dağlanan bir yürek, şuurun dövüşte törpülenen bir şiş olsun.

* Bazı ustalar vardır ki, onları *"yendim, işini bitirdim"* sanmak, *söndü zannedip güneşe ampul takmaya benzer.* Fena yanarsın şerefsizim.

* Tüm sanatlar gibi dövüş sanatı da evrenseldir. Burnuna uçan tekme yiyen insan; ekvatorda, kutup dairesinde veya *Malatya'nın Arapkir beldesinde* aynı acıyı hisseder.

* Memleketinin okul parasını efendisinden kaçıran yengeç, zehirli bir akreptir, kendini sokar o.

Nası beğendin mi, bi sürü var bunlardan bende. Gördün dimi fazileti, arkadaşlarına falan da anlat. Sen müşteri getir, ben senin kurs taksidini ona göre ayarlarım.

Bu ders olayın teorisine daldık, ruhu ısındırdık. Bi sonrakinde pratik olaylara girip dövüş sanatlarının hakiki çevresini ön plana çıkarıcak kelimeler sööliycem. Benden ayrılmayın.

Ders: 3

İlim ve Sanat Öğreniyosun Sen, Ver Parasını

Artı, sipor yapıyosun sen. Madem Baturalp Hocandan ders alıyosun, ödiycen tabi kurs parasını. Bizim de ona göre masrafımız var. Buraya minder alınıyo, kiremittir, mermerdir, poşet çaydır. Gazozkapağıyla vermiyolar bunları adama... Şunun için söölüyorum; gençsin, toysun, tutar oyuna gelirsin. Bu üniversite talebeleri gibi, galeyan olaylarında ön plana çıkıp, kurs parasını fazla bulduğunu ileri sürersin. Bitiririm olayını bak. Malboroya atmışbeşbin lira verirken sesin çıkmıyo ama. *Philip Morrison* isteyince iyi, *Baturalp Hoca* isteyince mırın kırın. *Malboro dükü olmıcan oğlum sen, Skoshi kan şövalyesi yapıcaz seni.* Dövüş sanatı öğren-

cen, artı, fazilet olayı. Çıkışta kurs parasını öde, al makbuzunu, git evine. Masum talebe hareketleri falan demem, korum kafayı. (Sbushi-kwea).

Ruhunun Yularını Eline Al!

Şimdi maddiyatı bi kenara bırakıp, dersimize başlayalım. Geç otur şööle mindere, ruhunun pencerelerini fazilete aç, kulağına yoğunlaş, dinle... Göz çukurunda gazoz açan adam gördün mü sen hiç? Hem de kirpiğine bile zarar gelmeden. Gülme lan, sirk mi burası, palyanço mu oynuyo! Ciddi bişey anlatıyoruz şurda. Evet, gözüyle gazoz açan adam gördün mü? İftardan sonra gel bak göstericam ben sana. Şimdiden açarsam gazı kaçar, ziyan olur. Peki nasıl yapıyorum ben bunu? Cevap: konsantre oluyorum, yoğunlaşma ortamlarına giriyorum. Çünkü, ruhumun yuları benim elimde... Sen de ruhunun yularını (ip) tutup onu terbiye etmeyi becerdin mi, yapamayacağın şey kalmaz. Gözünle gazoz açarsın, oranla ceviz de kırarsın. Kurs parasını helal et, kır cevizini. Nası yapıcaksın, şimdi oraya gelicez.

Ninjasın Sen Ninja Kal.!

Ben şimdi seni yetiştirip dövüş sanatkarı bi Ninja yapıcam, sen işin tekniğini kapıp, artı, ilmini alıcaksın. Ama seni ertesi gün, bar kapısında badigart durmuş, içkinin fuhuş ve uyuşturucunun bekçisi olarak görücam. Dövüş sanatkarları başka iş bulamıyo, ekmek olayı, anlarım, tamam, ama sen sade kapıda dur. Geleni gideni döv, işini yap paranı kap gerisine bulaşma. *Çünkü Ninja adamı üç şey bozar: karı-kız, içki, kumar...* Bak şimdi söölemiş olayım. Ertesi gün ters bi olayını görürsem, bi korum, ahirete kadar uyuşursun. Gazoz diil başka inbelikler içiceksen, boşyere gözünle gazoz açmayı öğretmiş olmıyım.

Gözle Gazoz Açma Alıştırması

Kirpikler dik, yoğunlaş şimdi sen, gözünü tank paleti gibi hisset, kendini ulvi imbikten geçir. Şimdi, gazozu kapağıyla birlikte göz çukuruna yerleştir. Kapağın ucu tam kafatasındaki göz boşluğuna gelsin. Açma, bekle. Gözbebeğine doğru Nepal Aslanı gibi köpürmüş gelen gazoz kabarcığını hissedebiliyor musun? Köpürüyor, gözünden saçtığın fazilete kapılmış, yaralı bir ceylan gibi debeleniyor. Koparıyosun... Hisset. Dur bidakka, nooluyo orda? Ne demek,lensim kırıldı. *Ninja adam lens takınır mı be?* Trabzon burma bilezik de takınsaydın bari. Burası kütüphane mi lan, dövüş etmeye geliyosun, lensini takınmadan gelseydin. Hiç heves etmeyin, dövüş sanatı esnasında kırılan, kol bacak ve lensten müessesemiz sorumlu diildir. Sen bu kafayla Ninja felan olamazsın, git burdan!

Ders 4:

Kendini bir lotus çiçeği gibi hisset. Soru sorma sadece hisset. Ne demek, "Ben hayatımda o çiçekten görmedim, bilmeden kendimi nası ööle hissedicem, ya yanlış bi şey hissedersem?", laf mı şimdi bu? Bi çiçek işte, ismi mühim diil. Hanımeli, kadife, küpe felan, hangi çiçeği biliyosan... Maksat bi bitki olsun. Kitapta lotus yazıyo ben ondan ööle dedim. Lafı tabiatın armonisine getiricem. Evet tabi sardunya da olur, madem hanımeli hissetme olayı alışkanlık yapma bakımından ortama karşı ayıp olur diyosun... Peki ulan nane de olur, deve dikeni de. Ruhen deliricem şimdi o olucak. Bu memlekette bundan Şaolin Rahibi, Skoshi kan şövalyesi, ninja felan yetişmiyo işte. Herif aklını teferruata bozmuş. Jan Klod Van Dam da vakti gelince kendini çiçek gibi hissedip tabiat ortamlarında meditasyon alemlerine dalıyo, sonra çıkıyo, mermerini de kırıyo, efendime sööliyim

tekmesini de atıyo, hanım arkadaşıyla münasebetinde de bulunuyo... Adam iki dakka çiçek olmaynan çok afedersin ebediyyen hipnetor olucak diye bişey yok. Yok oğlum siz ninja felan olamazsınız, paranıza yazık, sittirin gidin. Saygısız veletler. Biz dövüş sanatını öğrenirken ustamıza bööle çiğlikler yapmadık, "rüzgar ol" dendi, o dakka rüzgar olduk, "ejderha ol" dendi saniyesinde olduk... Sensei oluncaya kadar, lotus da oldum, kasımpatı da oldum ben. Alkışı duydum, ihaneti de, sesim de oldu sessizliğim de benim. Ekmeğini böldümde yedim, mermerimi kırdımda attım.. Hep söölerim, ruhum olgunlaşsın, bedenim acıya alışsın diye 77-83 yılları arasında bilfiil çişimi tuttum ben. Bu budur.

Yaa, bak bi çiçek olayından nerelere geldik. Faziletli ruhun kulakları duydu beni, diğerlerine davul zurna az. Sinirlerim yatışsın diye az mevzuuyu dağıtcam şimdi. Yoksa keskin sirke küpünü deler atar. Şövalye bünyesi de bi yere kadar.

İletişim

Ninjalıkta arkadaşlık son derece önemlidir. Yardımlaşırsın, ne biliim, *birlikte birini döversiniz, sinemaya gidersiniz* (Jan Klod Vandam şövalye efendi hazretlerinin, Ani Ölüm filmine git sen. Stil gör, artı, fazilet ve mısır patlağı al. Filim sırasında mısır torbasını hışırdatan olursa uç, vur tekmeni, sükunu temin et.) Diycaam, arkadaşlık ortamları hakkaten faydalı bi olay işte, bu bakımdan kursumuz bünyesinde, şuraya bi haberleşme şeysi şeetme pozisyonu oldu. Maksat Ninjaları bir çatı altında toplamak. İlerde işi büyütüp dövüş sanatçıları için *Çasot, Soder* gibi bi dernek açmayı düşünüyorum. Aklınızda bulunsun, siz mekan bakın, ööle çok geniş olmasın cadde üstü biyer işte. Herneyse, dernek işi ilerde, sen şimdilik şu ilanlarla tanı birbirini.

* *Kardeş dövüş salonu.* Ankara Keçiören'de açılan Dragon Kültür ve Dövüş Evi öğrencileri sizden yardım bekliyor.

Kullanılmış Ninja yıldızları, nunchakularınız, zincir ve topuzlarınızı bize yollayın.

* Şaolin Rahibinden, *acısız dayakla,* garantili sigara bıraktırma ve zayıflama seansları.

* *Haznedar Ninja Kahvehanesi.* Büyük ekran televizyon, Cine-5 Decoder, Amarikan Bilardo, Adaçayı, tarçın ve diğer meşrubat çeşitleri. Sahura kadar hizmetinizdeyiz.

Sanat Dünyasından Haberler...

* *Kwai hodo hön* dövüş sanatçısı *Ejder Havandam* AKM büyük salonunda konsantre çığlığı resitali verdi. Sanatçının çeneye indirekt vuruş öncesi attığı *"haiiii-kınnnn"* şeklindeki çığlık dövüş sanatseverleri tarafından dakikalarca ayakta alkışlandı. Resital sonunda Zagor Tenay'dan alınma klasik hır çıkarma narası "Ahyaaaak"ı yeni yorumuyla sunan Ejder Havandam; dövüşe sipora ve sanata gönül vermiş hayranlarına unutulmaz dakikalar yaşattı.

* *Abdisupaşalı Ninja gençler* semtlerindeki huzurevi yararına dövüş turnuvası düzenlediler. Turnuvadan elde edilen gelirle toplam 75 yaşlının kaldığı huzurevinin damına kırılmaz kiremit alınacak. Huzurevinin damından çıkan eski kiremitler ise Ninja gençler tarafından huzurevi sakinlerine yapılacak bir gösteriye, kafa atılarak kırılacak.

* *Tsohu Kubuku-Aek* dövüş sanatının ülkemizdeki öncülerinden Haydar Kabuk laboratuar koşullarında geliştirip, "Saida-Boron" (Dikenli topuz) adını verdiği uçan tekmesini basına tanıttı. Ancak Haydar'ın tekmesini görev yaparken sık sık yiyip tekmeyi iyice tanıyan basın mensupları, tanıtıma pek ilgi göstermediler. Olaya sinirlenen Haydar "Basının ilgisini çekmek için ille bacağımızı mı açalım. Bu ülkede gerçek dövüş sanatına ve sanatçıya değer verilmiyor" dedi.

Git şimdi sen. Ders bitti. Fazilet- lotus bitkisi olayını aklından çıkarma.

Ders 5:

Küttedenek... Uyudun sen bak, artı, gafil avlanma olayına kurban gidim durumu oldu. Sen, "ders başladı, Baturalp Hoca nerde kaldı, bugün hangi konuları (tekme tokat artı fazilet) işliycaz" diye dalmış düşünürken, arkandan *sinsi bir ejdeha (dragon) sessizliğiyle* yanaşıp, kodum tekmeyi. Bugünkü dersin buydu işte... Demekki neymiş: asla daldırmııcan sen, arkanda kurnaz bünyeli bir ejdeha olabilir. Dayak ye diye gelmiyosun bu kursa. Dikkat ol!

Pratiği yedin kafana, gelelim işin teorik kısmına. Ertesi gün minderde sınav olurken sen, sırf tekme problemi diil, metin de sorucam. Problemleri yaparım, metinlere dokunmam dersen arzun bilir. Hayatta bitmez kursun, kum torbasının yanına asarım seni, edebiyete kadar aksesuar olarak sallanırsın.

"Büyük Yemin" Nedir? Hangi Hallerde Bozulur?

Her skoshi kan şövalyesinin gençlik düşü olan ustalık payesi "büyük yeminle" beraber verilir. Yemin etmeden diil usta olmak, fiske vuracak bir kasımpaşa dilberi bile olamazsın. Bak, judodur karatedir önemli şeyler bunlar. Amerika'da işe başvururken judo diploması da istiyolar... Çok çalış, efendi ol, yeminini et. Şimdi bi sor bakalım neden yemin ediyorum ben diye. Söölim sana hemen, *"önemli bişey olmazsa dövüş sanatları kullanmıycam"* diye yemin ediyosun. Peki nedir o önemli şeyler? Tutup sana yeminini bozdurur, çileden çıkartır. Onlar şunlardır.

- Manitayla dolaşırken en az üç, en çok altı kişi sataşıp yengeye iş atar, seni guguklukla itham ederse... (Yedi kişiyi dövmek yemin diil teknik ister, onu sen yapamazsın.)
- Ana babaya laf gelirse, amcaoğluna, kankana, ters olursa, mahallenin, tribünün, şereflleri, ayaklar altına serilmiş ve ter-

sanelerin bilfiil işgal edilmişse, hepsinden daha vahim olmak üzere, mekanın birlik ve bütünlüğüne yamuk yapılıyosa.

- Seyir esnasında, arkadan ısrarla sellektör yapıldığında.
- Vazife başında (zabıta yahut badigard olayıysan sen) rakip emanet çekmeye yeltenirse. Antalyalı Şerın gibi bi karın ve veya Reha Muhtar gibi zırt pırt sözünü kesen bi kayınçon varsa. Kulüp başkanının varlığını yıkmaya yönelik, kıskanç terbiyesizliklerde bulunuluyosa.

Unutulmaz Efsaneler, Kalbimizin Altın Anahtarları

Buruçlii: onun için öldü derler ama ben geçen Hasköy'de semt pazarında gördüm. Çok büyüktü toprağı bol olsun. İyi bir öğreticiydi, her sabah gölge boksu yaptığı gölgesini bile turuncu kuşağa taşımıştı. Elleriyle mermi tutup, bakışlarıyla nazara kurşun dökerdi. FBI öldürdü diyolar, doğrudur. Buruçlii federalleri hiç sevmez, ortaksız, yalnız çalışmayı severdi. Evli ve bir çocuk babası (Brendınlii) olan Buruç iyi derecede karate orta derecede de (derdini anlatıcak kadar) yağlı güleş biliyordu.

Wang Çuu: 40 dakikalıkken dövüş narası attı, 40 günlükken, isabetle yıldız fırlatabiliyor, yedi takla açabiliyordu ve belediyeden büfe ruhsatı alabilecek zeka yaşına sahipti. Hayatı zorluklarla geçti. Sosyete çocuklarına dövüş sanatı dersleri vermek zorunda kaldı. Derslerden kazandığı parayla gelir vergisi üçüncü taksidinin son gününü kaçırdığı ve evindeki elektirik saatine mıknatıs takarak "ödeme kaydedici cihazlarda usulsüzlük yaptığı için" tutuklanıp hapse kondu. Cezaevindeyken tam konsantre olmadan kafasıyla kiremit kırmaya çalışırken beyin kanaması geçirerek, ebedi ringe göçtü. Wang bekardı, öldüğünde ardında bir yavru timsah ve dört ton kadar kırık kiremit bıraktı.

İyice öğren bunları. Bu dövüş sanatı neliklerle bu güne geldi, alsın bunu kafan. Önümüz bayram diye, dersi sohbet

şeklinde yapım bu hafta. Arada dokuz günlük tatil var, bünyen hamlamasın senin. *Hamlamış bünye, havlayan köpek gibidir. Isırmaz.* Rakibini dövemezsin yani. Antrenman yap, ısındır bünyeyi. Isınan bünye ısırır, uçar, tekme mahiyetinde yumruk atar, karşısındakine fazilet dersi ve hastane faturası verir. Bu arada bayramda semtteki evleri dolaşıcam. Adettir, semtin bekçisine postacısına felan, bahşiş verme olayları olur. *Ninja da bi nevi semt bekçisidir,* içeri yabancı sokmaz, damsız almaz. Anladın dimi sen şimdi. Tamam o zaman, üçyüz kere "fazilet" de, sonra sağdan uç.

Ders 6:

Tatil olayı bitti, ortamlara geri geldin sen. Dingin bi turp gibisin şimdi. Bak bu lafa dikkat et, işin felsefesi bu. Dinginlik dimağını, turp da tabiyatı temsil ediyo burda. Yoğun yoğurt... Aynı şey... Dinçdarı... Bu da benim soyadım. Şövalye zilinde şık dursun, durumu açıklasın diye kendim taktım.

Kaşınma! Yedin tabi bayramda çukulata, şeker, baklava bilmemne, hâlâ toparlayamadı bünyen kendini. Hatır hatır kaşınıyosun. O kadar karate filmi gösteriliyo, uyuz gibi kaşınan Ninja gördün mü hiç? Şimdi gevşe... Bi lotus çiçeği düşün, yaprakları rüzgarda usul usul sallanıyor... Uzaklarda şırıl şırıl akan bi derenin sesini duyuyosun. Tabiatın ritmini hisset. Bak, uyudu salak... Kalk hemşerim, ağaç gölgesi mi, kaplıca mı burası, bir ninja ticarethanesinde bulunuyosun. Dövüş sanatları ortamına girmişsin, haysiyetini takın. Zaten, uyuz uyuz kaşınıyosun. *"Baturalp Hoca'nın Fullkontak Ninja kursunda bit salgını var"* diye laf çıkıcak, ben de o boynunu çevirip kırıvericem (Chewa - Keai) ebedi uykuya dalıcan o vakit. Şimdi otur dersini dinle.

Direksiyonda Dövüş Sanatı

Diyelim, arabayla giderken kaldırımdan bi bayan arkadaş alma durumu oldu. Fiyatta anlaşamadınız veya sakallı felan çıktı, terbiyesizlik olayına girdi, ortam sertleşti. Senin elin direksiyonda gözün yolda. Saldırgan (faziletsiz) kişi her an alet çekebilir. Naapıcan?...

Vites düşürüp, ufak ufak sağ şeride geç. Sol el direksiyonda, sağ kolla bi dirsek patlat (kunuckhi). İki el direksiyonda, ara gaz ver, bi kafa koy (cukumba) Frene aban, kazıkla... Fren nedeniyle dengesini kaybeden saldırgana kombine yumruk takımını indir, sağ kapıdan son bir tekmeyle fırlat (ejder ejekti).

Şimdi diyeceksin ki, Ninja adam harama uçkur çözmez, kaldırımda ne işi var? Yani ama bi şekilde olucak bu işler, Ninja oldun diye, top olmadın ki sen. Tabi en iyisi, evlen, bir an evvel kur yuvanı, düzenli bi hayat olayına gir. Paran da cebinde kalır. Neyse, haftaya dövüş sanatının başka inceliklerine giricez, antreman olayına devam. Hadi şimdi ufaktan boşaltın ortamları. Sen, kaşınan arkadaşım! Bi beş dakkanı ayır bana. Felsefe konuşcaz senle, değişik bi takım teknikler öğreticem.

Baturalp - Bilgisayar Karşılaşması

Beyazlar; IBM Deep Blue
Siyah kuşak; Baturalp Dinçdarı...
Beyaz: e4-e5 (İskoç açılışı)
Siyah: Skua-kwea theee (ters salto tekme)
Beyaz parçalanır, terkeder.

Yukarda görüldüğü gibi, geçen gün bi aletli kavgaya karışıp tek hamlede hasma dersini verdim. Ööole alet edevat sökmez Ninja adama. Ortamlara ders olsun.

Menekşe İstasyonu

Beşyol Kuşçusu

Kara Faik, tanıdığı başka kuşları düşünüyordu... Yoktu ööle bişey. O'nun hayatında birinci dereceden bir kuş asla olmamıştı. Köyde, annesigilin, kurusun diye balkona astığı sucukları kaçıran harami kargalar, evin az ilerisindeki üç top ağaca giden sığırcık sürüleri... Bunlar işte... Bir keresinde de kırlangıçlar. Ahırın düz duvarına yuva yaparken seyretmişti onları. Ama, isim taktığı, eliyle yem verdiği bir kuşu olmamıştı hiç...

İlk papağanı askerde görmüştü. İzmir'de, çarşı izninde, bir fotoğrafçının önünde. Rengarenk ve büyüktü. Bölükten üç asker öölece durup baktılar. Adıyamanlı, kuşa doğru eğilip, "Yakup, Yakup" dedi... "Konuşur bunlar, isimleri Yakup olur." Adıyamanlı on kez felan "Yakup" dedi, kuş konuşmadı... Sonraları, tek başına çarşı iznine çıktığı bir gün, Faik papağana yine gitmişti. Kimsenin görmediğinden emin olduğu sırada, kuşa yaklaşıp sadece bir kez "Yakup" demişti... Eğer kuş cevap verseydi, onunla resim çektirip memleketine yollayacaktı...

Sonra Mahir... İstanbul'da... Mahir, konuşan kuş felan de-

ğil, düpedüz insandı. Ama, kuş gibi ötüyor, hatta makara çekiyordu. Kara Faik, O'nu İstiklal Caddesi'nin ortasında, adam kılığında, cıvıl cıvıl öterken görünce çok şaşırmıştı. Uzun süre karşısında dikildikten sonra, Mahir, ağzından, dişlerinin arasından, düdük gibi bir şey çıkarıp "yüzbin lira hemşo" dedi. "Ben sana beş dakkada ötmeyi de öğretirim." Ardından, hem ötüp, hem yürümeye başladı. Arada Faik'le konuşuyordu. "Alıcıysan gel benimle, burda duramam şimdi, zabıta geliyo." Kara Faik, kuş avazlı adamın büyüsüne kapılmış peşinden koşuyor; sonraları onlarcasına katılacağı zabıta kovalamacalarının ilkini yaşarken kendisini sazlıklardan havalanan tedirgin bir üveyik gibi hissediyordu. Beyoğlu'nun bilinmez sokaklarına daldılar. Mahir'le Kara Faik önde zabıta arkada koşuştular. Mahir, kuş dilinde zabıtaya sövdü, zabıta "Sensin, sensin o dediğinden" diye bağırıp, söyleneni anlamış gibi dellendi... Sonunda kuş avazlı adam, şişman zabıtayı Tophane'nin merdivenli sokaklarına ordan yokuşlara sürüp, şişirerek ekti.

Mahir, nefesnefese yığıldığı merdiven başında, her soluk verdiğinde, ağzındaki düdükten süzülen havayla tuhaf sesler çıkarırken, gözucuyla yanındaki kara kuru adama bakıyordu. Faik'in hikayesini hemen çözmüştü... Durduk yere peşine takılıp koşan bu herife kanı ısındı. Belliydi işte, yakalıycak bir vapuru, yetişicek bir treni, işi gücü yoktu. Ya dün, ya bugün düşmüştü buralara. "Memleket nere hemşo" cümlesiyle başlattığı konuşma, Kara Faik'in bildik hikayesiyle sürdü. O günün akşamı Mahir, Faik'i hemşehrilerinin kaldığı bekar odalarına götürdü. Tarlabaşı'nda; Sıvaslılar, Vanlılar, Artvinliler, Doğubeyazıt'tan gelenler... Siboplu çakmakçılar, midye dolmacılar, inşaat ameleleri, tablacılar, mantara, balona tüfek attıranlar... Faik'e idareten döşek bulundu. Çay demlendi, domates ekmek yendi, ölügözü sarı bir ışığın altında muhabbetlerin en koyusu döndü. Biri bağ-

lama çaldı, birbaşkası uzunhava okudu, ısrar üzerine Mahir bülbül ötüşlü kanarya gibi makara çekti.

Hemşehriler, Kara Faik'e "Hemen tablalı işe girme" dediler... "Yol, iz bilmezsin, elinde tablayla kaçamazsın, zabıta tutar ziyan edersin..." Faik, önden vergi iade zarfı satıp sokaklara ısındı... Sonra, kışa doğru, ayakkabıların altına soğuk almasın diye konulan keçe parçalarını "Ayaklara soba" naralarıyla sattı. Takla atan pilli arabalar (Kara Şimşek), tesbih ipi, şöfor terletmeyen koltuk minderi, bayraklı plaka çıkartması, bi yüzü süngerli cam silme lastiği işlerine girdi... Trenlerde, iki fonksiyonu eksik çok fonksiyonlu çakı sattı. (Tribüşonuyla yıldız tornavidası eksik olan bu çakılardan epey alan olmuştu.)

Zaman, işporta işi telmaşa bir saatten hızla akıp geçti. Kara Faik, üç beş para bulunca daha az kişinin yattığı bir odadan döşek tuttu. Yirmibir tane Cumhuriyet Altını biriktirdi, marangoza seyyar pilav arabası ısmarlayıp, kapora verdi. O günlere denk düşen kurban bayramında, yıllar sonra, kendisine ilk arka çıkan adamım, Mahir Abi'sinin elini öpmeye gidecekti. İki fonksiyonu eksik çok fonksiyonlu çakılardan birini, hediyelik yaldızlı kâğıda sarıp cebine koydu...

"Asmış kendini" dediler. Son zamanlarında keyifsizmiş zaten... Bir iki "cik" dediği oluyormuş ama, hiç ööle makara felan çekmiyomuş. Cumartesiymiş, savcı gelinceye kadar dokunamamışlar, altı yedi saat öölece kalmış ipte... "Bööle yaşamaktansa" demiş... "Maddi durumumuz hep kısıt" demiş. İkinci köprünün arka ayağının ordaki bayırlara ev yapmak istemişmiş. Cebinden kazınmamış "kazı kazan" çıkmış, cesaret edip kazıyamamışlar. İlkten kimseler ağlamamış... Şaşkınlıktanmış... Ama sonra...

Mahir'in ölümü Kara Faik'e fena vurdu... Dönüşünde, pek sık duyduğu "Simit satsan geçinirsin" lafının, felekle arası iyi kavatlar tarafından uydurulduğunu düşündü... Ma-

hir'in köydeki ailesine gönderilen paraya, üç altın kattığı için, pilav arabasını sonbahara doğru usulca iteledi. Marangozdaki kaporanın üstüne bi bardak su içti. O gece, yorganların altında görünmeyen bir kuyuya atladı... Rüyasında hiç bir şey görmedi.

Pilav arabası gelinceye kadar, yine parça seyyarlığa devam edecekti Faik. Yol kavşaklarında, yavaşlayan trafikte, arabalara lokma takımları, çeşit çeşit tornavidalarla dolu alet çantaları sattı bir süre. Sonra, seyyar satıcılara mal veren "Çilli" adındaki toptancı, piyasaya kuş sürmeye başladı... Kuşları nerden buldu, nasıl tuttu, bilen yoktu. "Firari bunlar" deniliyordu. "Afrika'dan mal getiren şilepten mi kaçmışlar, bunları taşıyan tren mi devrilmiş" Rivayet muhteliftı. Kısa zamanda, İstanbul'un tüm kavşakları "komple iki milyona" papağan kafesi sallayan seyyarlarla doldu.

Kara Faik, sekiz gündür "satlık kuşuyla" Beşyol Kavşağına mevzilenmişti. Dürup, tanıdığı başka kuşları düşünüyor, içini tarifsiz kederler kaplıyordu. Kuş da, O da konuşmuyorlar, gelip geçen arabalara bakarak çekirdek yiyorlardı. Dün, ilk kez kuşu eline almıştı Faik, "Arabaların kaldırdığı tozdan grileşti, rengi soldu hayvanın" diye düşünüp musluğun altında yıkamıştı. Sonra da "sersemledi hayvan, ya üşüyüp ölürse" korkusuna kapılarak koynunda berbere götürmüş, 20.000 liraya kuşa sıcak fön çektirmişti. Berber "Yakup lan, Yakup" diyerek kuşu makinayla kuruturken, Faik kuş için dua etmiş, çıkarken de berbere "Bunun ismi Yakup değil, Mahir" demeyi ihmal etmemişti.

Kara Faik, çalan kornayla ayılıp, kırmızı ışıkta bekleyen arabayı gördü. Sürücü "en son kaça veriyosun hayvanı" diye bağırdı... Faik, hiç düşünmeden "Satlık diil hocam" dedi. "Şahsi kuşum, hava alsın diye çıkardım... İsmi Mahir'dir..." Sarı yanar yanmaz araba kayboldu. Faik, nasıl ol-

duğunu anlayamadan, durduk yere nüfusuna geçirdiği bu "fonksiyonsuz" kuşa bakarak, "Azat buzat beni cennet kapısında gözet" tekerlemesini hatırlamaya çalışıyordu... Kuş, kafasını kaldırıp, "Yakup, lan, Yakup" dedi. Ya da Faik'e öö-le geldi... Sonra, beraberce kuruyemişçiye gidip elli liralık japon çekirdeği aldılar.

"Abaa abaa, sen hem babamsın, hem anam abaa!"

Büyük dayım, arabasını demir kapının önüne çeker, "abasına" yani anneanneme, hıçkırıklarla kesilen tuhaf naralar atarak evin merdivenlerini tırmanmaya çalışırdı. Anneannem, "hay gurtlaa yisin abanı" diye homurdana homurdana sarhoş kardeşini sırtlanmak üzere bahçe kapısına inerken, ben saatlerce uykusuz kalıp büyük dayımı beklemenin ödülünü alırdım. Çünkü, o sarı şevrolenin "lambalarını kapatmayı" benden başkası bilemezdi. Dayımın, yine bir sabaha karşı bize gelip, arabasından iner inmez kapıya "yıkıldığı" ve anneannemin "ceryanı tükenmesin" diye arabanın "düdüğünü öttürdüğü, silgilerini gıpırdattığı", gelgelelim "lambalarını bir türlü örtemediği" o günden sonra, söz konusu görev benim olmuştu. Ben, beş yaşımda çok iyi araba farı kapatırdım.

Dayım, sabahları, yüzünde "dün gece kopardığı filmin" utangaçlığı, saçlarını ıslatıp geriye doğru taramış, ağzında henüz yaktığı "uçlu" Yeni Harman sigarası, evden kimselere görünmeden tüymeye çalışırken arabasının içinde beni bu-

lurdu. "Nettin bakalım dayısının?" Direksiyon başındaki halime ilişmeyip, yanımdaki koltuğa oturur, arabanın vanilyalı kokusuna, sürdüğü limon kolonyasınınki karışırdı. Pikap çalardık sonra. Başka plağı mı yoktu, o şarkının anısı mı vardı, hep aynı plağı sürerdi arabanın pikabına. "Kara kaş, gözlerin elmas, bu güzellik sana kalmaz, anana bak gör halini..."

Giderken, utangaçlığı şevroleye de yansırdı sanki. Araba, geceki gibi tuhaf motor sesleri çıkarmadan, usulca gözden kaybolurdu. Arkalarından bakarken, dayımın o sarhoş haliyle arabasını nasıl sürdüğünü, evin yolunu nasıl bulabildiğini düşünürdüm. Bir sorduğumda "Sen meraklanma, bu araba yolu biliyo" demişti. Gerçekten de araba yolu bilebilir miydi? Ben inanmıştım ama. Sabahları herkesten önce kalkıp arabanın içine kurulduğumda, gözlerimi kapayıp arabanın beni İstanbul'a, babamın yanına götürmesini isterdim. "Araba araba, beni İstanbul'a götür." Başka bir yerini çalıştırmayı bilemediğimden onlarca kez farlarını açıp kapatır, tekrarlardım: Araba, beni İstanbul'a götür. Sonraları, sarı şevrolenin İstanbul yollarını bilmediğine karar verdim. Yani, koca dayım yalan söölemiyordu elbette, araba Karabük'ün içindeki yolları, Safranbolu'yu, Amasra'yı biliyor olabilirdi tabi, ama İstanbul'unkini bilmiyordu işte. Açıkçası, sarı şevroleye Karabük içinde bir rota verip arabanın bööle bir yeteneği olup olmadığını sınamak aklıma gelmiyordu. Çünkü, İstanbul dışındaki herhangi bir güzergah beni en ufak bir şekilde ilgilendirmiyordu ve dayımın beni asla kandırmayacağına ilişkin tuhaf bir inancım vardı. Bana kalırsa O, çok iyi yürekliydi, ööle olmasa "abasını" çok sevmezdi, ben de şu hayatta en çok ama en anneannemi, "Ayşeciği" seviyordum. Gelgelelim, İstanbul'daki anne ve babamı da fena halde özlüyordum.

Sonraları bir kırmızı şevrole impala düştü aklıma. Sık sık

gittiğimiz Kılavuzlar Köyü'nde gördüm onu. Normal bir araba olsa, dayımınkine ihanet edip kırmızı şevroleyi düşlerimin baş köşesine oturtmazdım. Ama, kırmızıya "Filiz Akın'ın arabası" diyorlardı. Gerçekten Filiz Akın'ın eski arabası mıydı, yoksa bir filimde bindiği arabaya benzediği için mi öyle söylüyorlardı, pek anlamıyordum. Fakat eğer gerçekten eskiden O'nun arabasıysa kesinlikle İstanbul'un yolunu biliyor olmalıydı. Çünkü, Filiz Akın İstanbul'da yaşayan bir kimseydi. Benim yaşlarımda bir oğlu vardı, biz O'na kısaca Sezercik diyorduk. Anneannemi günlerce canından bezdirip bi şekilde o arabaya binmeyi başardım. Kadıncağız, arabanın sahibine "Şuncaazı bi bindürüvee arabana, yazık, çocuktur pek heves edyaa abisi" dediğinde eğer reddedilseydik, büyüyünce Danyal Topatan veya Kenan Pars olup adamın karşısına dikilmeyi planlıyordum. Ama bindik. Hem, ben ön tarafa, şöförün yanına oturdum. İlk iş, "Kara kaş, gözlerin elmas var mı bu arabada" diye sordum. Yokmuş. "Olmaz tabi" diye düşünüp aptallığıma yandım. Çünkü Filiz Akın sarışın birisiydi. Gözlerimi kapadım sonra. "Araba araba beni İstanbul'a götür" Değildi işte! Kesinlikle olamazdı. Bu araba Filiz Akın'ın değildi. Kendimce çok önemli bir deneyle saptadığım bu gerçeği sürücüye söylemedim. Ne olsa, adam bizi arabasına bindirip iyilik etmişti. Fakat, yalancı bir kişiydi. Sonraları, Kılavuzlar Köyü'ne gittiğimizde, arabanın her geçişinde peşine takılan çocukların arasında asla yer almadım. Yaşama dair çok önemlli bir sırrı çözmüş bilgelerin ağırlıyla kenarda durup diğerlerini izlemekle yetindim.

Beynimin içinde canavar düdükleri yankılanıyor. Arka camına "Ne Mutlu Türküm Diyene" çıkartması yapıştırılmış, hemen altında da başka bir karakterle "Best of the rest" yazan şizofren tempra arayı açmış. Halbuki, biraz önce tampon tamponaydık, hemen önümdeydi. Akşam trafi-

ğinde santim hesabı giderken hep böyle oluyor; dalıyorum... Ben toparlanıncaya kadar arkamdaki araba kornaya abanınaktan vazgeçip, motorunu öttürerek sağıma girdi, camını açtı, bana bişeyler bağırıyor... Duymuyorum, şişmiş boyun damarlarını görüyorum, aynasına astığı CD'yi ani bir hareketle söküp, söz konusu damarlarını CD kenarıyla doğruyomuş gibi yapıyor. Beni mi kesmek istiyor, kendisi mi hayattan bezmiş anlayamıyorum. Sol elim direksiyonda, sağ elimi göğsümün üstüne koyarak, O'na "kabulümdür" anlamında hafifçe boynumu kırıyorum. O öfkesine yaraşır bir hızla kayboluyor. Ben, birinci viteste usul usul ilerliyorum, bu kez gözlerim fal taşı gibi açık, asla kapamadan, çocukluğumun kendimce tılsımlı sözlerini mırıldanıyorum, "araba araba, götür beni buralardan..."

Sağa çek... Seni anlatıcam.

Bir süre öylece durdu kapının önünde. Yalnızca, babam iş dönüşü kapısını açıp şöför mahalline kuruluyor, babasının yeni arabasında vakit geçiren, çatal sesli, iri burunlu ergen çocuklar gibi, saatlerce içinde oturuyordu... Naylon muhafazası henüz yırtılmamış koltuklardaki bu uzun oturma seansları boyunca arabanın "kitapçığını" okuyor, camına su fışkırtıp sileceklerini çalıştırıyor, hava kararınca da kısa ve uzun hüzmeli farlarla evin duvarında ışık gösterileri yapıyordu. Annem, Nuri Dedem ve ben de camdan nöbetleşe arabanın içindeki babamı izliyorduk. Şeytana uyup arabayı çalıştırması, sürmeye kalkışması; borcu bitmemiş kıymetli arabamızı bahçenin duvarına çakmasıyla sonuçlanabilirdi. Çünkü onun arabası vardı ama henüz ehliyeti yoktu.

O sıralardaki bir çok asker ailesi gibi biz de Oyak kredisiyle bir Renault 12'ye "girmiştik" Mahallede ardışık plakalı bir kaç Reno daha vardı, onlar da babamın görev yaptığı filodan arkadaşlarına aitti. Diğerleri yeni arabalarını vızır vızır sürüyorlardı, babam ise işin henüz teori kısmında,

arabanın kitapçığını bir hafız edasıyla yutuyor, ehliyet sınavı için aldığı günün gelmesini bekliyordu. Bu süre içerisinde, yani babam arabayı henüz kullanamıyorken, "arabanın aküsü boşalmasın, motoru devir daim etsin" diye arada bir mahallenin kasabı, çalıştırıp bulunduğu yerde ileri geri yapıyordu. Kasap, bizim araba için, kaza belaya karşı, tampon önünde horoz boğazladığı günden beri; acemi babama şöförlük ve bakım bilgileri veriyor, hatta kendine iş edinip babam görevdeyken arabayı çıraklarıyla beraber bir temiz yıkıyordu. Bir haftasonu "arabanın motoru açılsın" diye beraberce Tekirdağa mandraya gidip; arabaya kasabın dükkanı için, henüz kesilmiş dört koyun gövdesi yükleyip geri döndüler. Babam koltuk naylonlarını açmaya bile kıyamadığı arabasına kasabın ketenperesine gelip nasıl da taze kesilmiş koyun doldurmuştu... Bu işe en çok kapı komşumuz Mahmut Amca gülüyor, "kumandan, sat sen şu arabayı, kullanıp etmeyi bilmiyorsun, öölece naylonuyla duruyo kasaba mezbaha kamyonluğu da etmese evin önünde çürüyüp gidicek" diyerek dalga geçiyordu. Babam bu işe ses etmese bile, ben için için Mahmut Amca'ya çok bozuluyordum. Ne yani bizim arabamız olamaz mıydı? Hem kendisi de bir senedir, Almanya'dan getirttiği siyah beyaz televizyonunu ekranın üzerindeki fabrika ambalaj çıkartmasıyla izlemiyor muydu? Onun yüzünden Uzay Yolu'nun, Kaçak'ın en heyecanlı bölümlerini, ekranın sağ üst köşesinde, "Achtung" diye başlayıp süren bi takım Almanca yazılarla birlikte izliyorduk. Hal böyleyken, bizim arabanın koltuk naylonundan ona neydi, o kendi televizyonundan, kıyıp korkup sökemediği ambalaj çıkartmasına baksındı...

Günler ara gaz vermeden dörde takmış ilerlerken, karlı bir kış sabahı babamı arabasının başında, gözlüğünü çıkarmış, kimselere gösterınemeye çalışarak ağlarken buldum... Kalkmış, arabanın üstündeki karları temizliyormuş, ilkten

kılıfın üstündeki karları atmış süpürgeyle... Bagaj kapağının orayı kılıfın üstünden doğru süpürürken, bir de bakmış süpürge içeri batıyor, altı boş. Alçak hırsız arabanın bagaj kapağını söktükten sonra dikkat çekmesin diye bir de kılıfı üstüne örtüp, koca kapakla ortadan kaybolmuş. Baktım, gerçekten çocuk gibi ağlıyordu. Ben "büyük" oldum o zaman. "Yaa noolucak boş ver, bunda üzülücek bişey yok baba be" gibisinden bişeyler söyledim... "Altı üstü bi kapak" Kafasını kapaksız bagajın içine daldırıp, bişeyler arıyomuş gibi yaparak boğuk bir sesle, "Sen hayatında kendi kazandığın parayla bişey al da o zaman konuş keranacı" dedi. Kafasını bagajdan çıkarıp rahat rahat ağlasın diye, sırtımı dönüp kös kös okula gittim.

Babam, ehliyetini alıp, ufak ufak arabayı kapının önünden kaçırmaya başladığında, hem "iyi iyi, alışsın azcık" diye seviniyor, hem de başına bi iş açmasından korkup camın önünde saatlerce arabayla dönüşünü gözetliyorduk. Bir keresinde tekerlerlekleri öttürerek tuhaf manevralarla geri geri evin önüne girdiğinde Nuri Dedem'den fırça yedi. Böylelikle, kırk yaşlarındaki babam, arabayla evin önünde –belki de istemeden, acemiliğinden– tuhaf numaralar yaptığı için babasından azar işitmiş oluyordu. İlerleyen hastalığı nedeniyle İstanbul'a gelip yanımızda kalan dedem, hastahaneye her gidişinde babamın "arabayla götürüveriyim istersen baba" teklifine, "Soona binerin soona, hele sen bi adam gibi sürmeyi öğren" diyerek tersleniyordu. Bi keresinde babam iyice içerleyip bize, kendisinin görev yaptığı füze üssünde bimemkaç bin dolarlık elektronik cihazları ustalıkla kullanmayı bildiğini, hatta konuyla ilgili insanlar yetiştirdiğini, boktan bi arabayı herhalde sürebileceğini söyledi. Hemen daha o gün, Cennet Mahallesi'ndeki Tanzim satışın önünde, park halinde duran bir başka renoya arkadan bindirdi...

Her acemi sürücüde olduğu gibi ilk kazasından sonra

arabasından soğuyan babam, bir süre direksiyona elini sürmedi. Anca karşı tarafın arabasını yaptırabilecek parası olduğundan, bizim araba çarpık haliyle uzun süre kapının önünde "yattı" Arabanın kaputunun üstüne mahalleli haylaz çocukların çiviyle iki harfli ayıpçı bir sözcük yazmaları o günlere rastlar. Babama kalsa, araba kaputunda o lafla ve çarpık halîyle öylece durabilirdi. Ama annem konu komşuya karşı ayıp olduğunu ve arabanın artık toplanması gerektiğini söylerken, pedagojik ve sosyolojik açıdan son derece bilimsel bir saptamayla babamı ikna etti. "Duvarda araba üstünde her nerede olursa olsun, o iki harfli ayıpçı laf bir kere yazıldı mı, bir süre sonra bir başka çocuk cevaben üç harfli diğer ayıpçı lafı yazmadan duramaz" Öğretmenlik yaptığı okullardaki hela duvarları ve sıra üstleri nedeniyle derin bir deneyime sahip eşine kulak vermek zorunda kalan babam, arabasını ilk günkü gibi gıcır gıcır boyatıp yine kapının önüne koydu. Tamamdı işte... Oysa boyayı izleyen bir kaç haftadan sonra, fırtınalı bir gecede öndeki apartmanın terasındaki su deposunun demir doğrama kapağı yedi kat yükseklikten uçup arabamıza baklava biçiminde saplanacaktı...

Ardından, benim arabanın içinde oturup uzun uzun teyp dinleme, yerli yersiz kaporta yıkama, dikiz aynasında yeni çıkan bıyıklarıma ve sivilcelerime bakma yaşım geldi. 34 TN 405, bir çok kez darmadağın oldu, evin içinde defalarca "cana geliceene mala gelsin" geyikleri döndü. Ama emektar, "tık bile demeden" beni de büyüttü. Aradan geçen yıllar içinde, 34 TN 405'in en hüzünlü yolcusu Nuri Dedem olmuştu. Sağlığında binemediği araba, İstanbul'daki hastanenin morgundan aldığı kurşun tabutunu üstüne yerleşterilen bir bagajla Karabük'e, köyün mezarlığına taşıdı.

Bu sabah baktım, yine cillop gibi yıkanıp cilalanmış kapının önünde duruyor. Babam da içinde, torpidoyu siliyor.

Geçirdiği kalp krizinden sonra, doktor bir süre araba kullanmasını yasakladı. Ama o hergün arabasını özenle silip durduğu yerde çalıştırıyor... Yanından geçip kendi arabama doğru ilerlerken, kaputa bi yumruk indirip babama" kaya gibisiniz maşallah" dedim. Sesim çatallandı galiba, ya da gözlerimden okudu... Camını açtı, gözlüklerini eliyle iterek alnına otturdu. "Ohoo" dedi, "merak etme sen" Sonra camdan uzattığı eliyle arabanın tavan bagajını işaret ederek "benim arabanın burasına binmeme daha çook var" dedi. Sırtımı dönüp yürürken "helal sanaaa!" diye bağırdım. Bir süre, kafamı kendi arabamın bagajına daldırıp bişeyler arıyomuş gibi yaptım. Kapının önünden yola doğru çıkarken kornalarla vedalaştık...

34 TN 405 devam et...

Susmayı önce hangimiz başlattı, hatırlamıyorum. Ama, sustuk işte. Şahsen ben güzel susarım. O da fena susmuyor. Oysa söylenecek epey şey var. Yani, "artık konuşulacak bişeyimiz kalmadı "zamanımızda diiliz. Ama, ben sözcüklerimi tamire verdim. İçleri boşalmış, anlamları kırılmış, üzerlerine frekans kirliliğinin isi sinmiş. Öölesine, boş boş uçuşuyorlar havada. İçlerinden bir kaç tanesini yakalayıp Ona söylesem... *"Saatlerimiz şu anda onaltı kırkikiyi gösteriyor, dışarıda kırkikindi yağmurları yağıyor. Ve vee ben sizi çok seviyorum..."* Ha sittiriyim ordan yaa. İnsan, çok değil, bir tanecik sevgi sözcüğü söylemeye kalksa, salak bir program sunucusunun frekansına giriyor.

Ya boş bulunup, O benden önce söölerse. Hafif ööle bi hale de var sanki. demin gözlerini kısıp, burnunu kırıştırarak bişey sööliycekmiş gibi yaptı. Sakın kızım, sakın ha!... Ne güzel susuyoruz şunun şurasında. Hem o mimiği de yapma. Hülya Avşar mimiği o. Aslında farkındayım, arada bir ben de, şarkıcı Rafet El Roman"ın *"Sorına nedenn"* dediği andaki mimikten yapıyorum. Belki de önceden benim

mimiğimdi o. Sonra iş yerinden bi teyze, "ayy tıpkı ööle yapıyosun" dedi. Hıyar teyze. Tabi yaa, mimikler de gitti elden. Ama bunun sonu yok, belki de bu bir paranoyadır. Ne yani uzaylılar gelip, gizlice yüz sinirlerimizi ve beynimizin konuşma merkezini ele mi geçirdi şimdi? Hayır. Peki bu bir nedir? Bilmiyorum, sadece içimden konuşmak gelmiyor. Şu anda konuşursak kirlenicez sanki. Yer yer mora dönmüş, sarılı yeşilli yapışkan bir şey saçıcaz ortalığa... "Yok canım, selpak almak istemiyorum, almıyım ben o kâğıt mendilden." Git hadi çocuk. Ya da gitme... Ablanla geyik çevir, üç saattir konuşmuyoruz, daral gelmiştir kıza. Sana, adını, memleketini felan sorsun. Şimdi anlatamıycam ama, ben konuşursam yapışkan birşey sarıcak ortalığı, kâğıt mendil felan çıkarmaz onu...

"Noolur kâğıtmendil al abi"ci çocuk, "ablasıyla" konuşamadan, çay bahçesinin garsonu tarafından okkalı bir küfür eşliğinde uzaklaştırıldı. Ben de içimden garsona sövdüm. Aslında, yalnızca sevgi sözcükleri değil, arada bir küfür de anlamını yitiriyor. Ne ki şimdi yani. Oysa ben eskiden, gizli ya da açıktan küfür edince belli belirsiz bir rahatlama hissederdim. Galiba önce askerde anlamsızlaştı... Erat gazinosunun sota muhabbetlerinde, eğitimde, ranza geyiklerinde, heryerde öyle çok küfürleşiliyordu ki, ama içinde hiç bir hınç yoktu. Çok doğalmış gibiydi. *"Napıyon, bilmemneyine bilmemnaapiim?"* Yanıt da aynı doğallıkta, *"Hiç işte bilmemneyine bilmemnaapiim."* Ama bi dakika. Doğrusu, küfür erbabı, *"Sevgi işine girmiş"* salak gazeteci ve televizyoncular-dan daha yaratıcıdır. Örneğin, *"Konuşma lan bi tarafımın anteni, kurmakolu vb."* gibi küfürlerde eni konu bir incelik, alttanalta tuhaf bir düş gücü var. Birinin ağzının tavanına salıncak kurup sallana sallana abdes bozmayı kim nasıl düşlemiştir acaba? Yok ama yok, küfürün bile daha içten sahici bitarafı var gerçekten. Ama bunun şu anki susukun-

luğumuzla bir ilgisi yok elbette. Yani, ben O'na sevgimi, duyumsadıklarımı D.J terminolojisinin dışında anlatabilmek için, kalkıp sunturlu bi küfür etmiycem heralde. *"Kalbimin anteni, yürreğimin kurına kolu."* bööle laflar da olmaz.

Gülmüşüm... Düşündüklerimden olmalı. *"Niye güldün"* diye sordu. Ya da ona benzer bişey söyledi. Dedim ya, o çay bahçesinde sözcük bulunmuyordu, örtünün üstündekiler, bardak kenarında yapışıp kalmış olanlar... Başkalarınındı, önemli diildi, ben onları duymuyordum. Ama, şimdi, yani, deminden beridir ööle güzel susuyordu ki. Biraz önce kurduğu ufacık cümle, artık her neyse o, işte o bile suskunluğunun güzelliğini bozamazdı. İnsana bööle güzel susmayı *Psikolog Dr: Acar, Zuhal Baltaş* çiftinin *"Vücut Dili"* kurslarında, *"Sevgilinizi avcunuzun içine alın"* konulu telefon hatlarında, hiç ama hiç bir yerde öğretemezlerdi. Susuyordu işte be, ilahe gibi susuyordu kız. Hiç bi yerlerden bakmadan, kendikendine susuyordu. Ardından yine "Nooldu nevar" gibisinden gülümseyerek kafasını iki yana salladı. İçimden birşey kurtuldu sonra. Neydi bilemedim, dilimin ucuna doğru, yaka yıka ilerlerken, içimin biyerlerinde yetişip, tutamadım. Kulağım, ağzımdan çıkacak şeye dikkat kesildi. O'na *"Fintasfenkinör"* diye bişey söööledim. Bişey işte. Ööle yani, ne biliyim.

Ağzımdan çıkanı kulağım duyduğunda, ben, kendimce ne demek istediğimi anlamıştım. Peki ya O? Anladı lan, vallahi anladı. Rengini çözemediğim gözlerinden tuhaf bir ışık gelip geçti, gülümseyerek başıyla onaylarken *"Fintasfenkinör"* dedi. Sonra... Sonra yine sustuk.

"Bilir misiniz, üniversiteyi bitirdiğimiz zaman, hepimiz nasıl saçlı sakallı kocaman bebeklerdik. Bilemezsiniz. Anlatınca olmaz. Yaşamak diye bir problem yoktu bizim için. Böyle bir problem çözmedi asistanlar tatbikatlarda. Sonunda hepimizi kurtlar kaptı tabii. İnsan taklidi yaptığımız için, kurtlar bizi adam sandı..."

Oğuz Atay - Tutunamayanlar

Ne ſena.. Kadir İnanır olucam şimdi. Filmlerdeki gibi, okulu asan toy delikanlıya, kaşlarımı çatıp, enn baba halimle bakarak, "Layn!" diycem... "Senin okumaktan başka şansın yok... Aklını başına topla, hayat paralar adamı, vazgeç bu yollardan, dersine çalış!"

Bu, taa uzaklardan, köyümden doğru bana biçilen tuhaf, acıklı bir rol. ÖYS, her yıl bizim oralardan bi kaç kişiyi yollar buraya. Gözlerinde taşranın sinikliği, oniki vesikalık fotoğrafları, sarı büyük zarfa konmuş lise diplomaları, zulalarında anacıklarının bi kavanoz kuşburnu marmeladı, fanila-

larındaki yeşil pazen kaplı nazar muskalarıyla, götürüp onları üniversiteye kaydettiririm. Defterleri, kitapları, yurtları... İlk vizeleri, ilk notları... Sonra kaybolurlar...

Kantin geyikleri, Ortaköy çaybahçelerine sıçrar, ordan king partilerine, yamultulmuş bira kutularına, sarsıntılı aşklara kapılırlar. Arada bi yerlerde karşılaşırız. İlk yıllarda benim için kullandıkları "abi" takısı, yerini direk adıma bırakır, gözlerindeki taşralılık kurnaz İstanbullu pırıltısı ve biranın verdiği kızıl şehlâlıkla yer değişir. Küpeleri gözüksün diye uzun saçlarını toplayanlar, manitasıyla sarmaşık, İstiklal Caddesi'ndeki resmi geçide katılanlar olur... İçten içe severim onları ama karşılaştığımızda asla belli etmem. Çünkü son perdedeki rol sıramın eninde sonunda gelmesinden korkarım...

Onların İstanbul'daki beşinci yılında felan, köyden haber gelir: "Mıstafa, okuyyon deye serseri oldu. Okulu bu sene de bitiremeyamuş, garnesi bilmemnesi de yok, cahil aklımızla anleyemeyoz... Parasına puluna, harcına kitabına gücümüz de yetmeya gaari. Atila Ağbiysi Mıstafa'ya bi gozüküveesin, O'nu diğner..."

Peki, niye ben? Ben yırttım ya bikere. Çalışa çalışa okudum, mühendis oldum. Hem İstanbul çocuğuyum, feleğin binbir çemberinden geçmişim, "Şeytanın yattığı yeri bilirim" şu alemlerde. Bizim köyün toy oğlanlarıyla kızları beni kandıramazlar. Atıcağım fırça istikbal kurtarır. Sevabı da büyüktür hani.

Bu rolü üstümden alan olsun diye çok bakındım. Bizim oralardan Mehmet, Ortaköy'de bar açtığında çok sevinmiştim. Benden daha Kadir İnanır bi pozisyonu vardı. İstanbul geyiğine kaptırıp okulu tepetaklak eden hemşehrilerim, ışığa giden pervaneler gibi Mehmet'in mekânına gidicekler, "abi"lerinden gerekli fırçayı akabinde yiyeceklerdi. Gerçekten de ööle oldu... Mehmet en efe haliyle bir kaç tanesine

"Lan oğlum, sen bize emanetsin İstanbul'da... Önce okulunu oku, bu alemlerde fazla dolanma, kırarım bacaklarını" dedi... Ama sonra iş tersine döndü. Mehmet, onların yolsuz hallerine kıyamayıp ceplerine para koydu, kimilerine barında ufak tefek işler verdi... Sonra birgün, sesine şivesini yapıştırıp, "Sıçacın topunun ağzına, burası bizimköylüler kahvehanesine döndü" diyip, kapıdaki elemana "Hiçbirini içeri guyma" talimatını verdi... Yorulmuştu...

Aslında, ben de bu rolden çok yoruldum... Öyle ki, artık repliklerimi bile karıştırıyorum. Son kez, üç yıldır gemi inşaat'ın ikinci sınıfında okuyan Uğur'a girişmiştim... "Lan, sen bir garip çingenesin, elalemi üzüp, gurbette baba parasıyla ibibiklik etmeye ne hakkın var. Baban 65 yaşında göt kadar bakkal dükkanında peynir tenekeleri sırtlarken hiç mi yüreğin sızlamıyo!" diye bağırdım... Kısa bir sessizlik oldu. Uğur, babasının on yıl önce öldüğünü ve hayatta bakkallık yapmadığını söyledi. Bizim köyden bir başkasıyla karıştırmıştım. Başıma boş peynir tenekesi geçirip, üstüne davul tokmağıyla vuruyolarmış gibi oldum... Ama toparlanmam kısa sürdü. "Daha fena ya" dedim, "hayatta tüm umudunu sana bağlamış, bi tek anan var. O'nun yüreğini incitmeyi nerene sığdırıyosun? Geber! Geber ama o okulu sadece anan için bitir!" O ağladı, ben, Kadir İnanır gibi tavizsiz, acımasız durup, dünyaları içtim.

Şimdi... Şimdi Mustafa... Beşinci yıl... Yurttan çıkarıldı... Anketörlük, tencere pazarlamacılığı felan... Ağzıyla, "uzatıcam" diyo zaten. "Nereye kadar uzatıcaksın peki" diyip repliğime başlıycam... Ama, başlıyamıyorum. Dedim ya sıkıldım bu rolden. Hem benim kerametim nereden geliyor? Hayatı, neye göre Mustafa'dan iyi biliyorum. Niye mühendisim... Kendimi gebertip o okulu bitirdim diye çok mu mutlu oldum? Bitirip de bi bok olmayınca az mı acı çektim sanki. Trenlerde uyuyakalıp, işyerinde patrondan gizli ders

çalışırken, gözlerim pörtlemiş, bir tortu gibi işten okula sürüklenirken, en güzel yıllarımı Doğramacı'ya armağan ederken, nooldu peki? Uyukladığım trenler, hiç bir istasyonda durmayıp, otuz yaşıma nasıl da getirdi beni... Elimde, konuşamadığımı, yaşayamadığımı, hayatın bir tarafını fena halde kaçırdığımı, açıkça, çoğu şeyi hiç bilmediğimi kanıtlayan bir kağıtla; henüz kendime sorduğum soruları yanıtlayamazken, şimdi, Mustafa'ya, nasıl...

Mustafa, kafasını "manitasının" uzun sarı saçlarına gömmüş öölece duruyor. Ne kadar da sevimliler. Kız, bıcır bıcır sinema günlerinden bir filmi anlatıyor... Gülüşüyorlar, gülüyorum... Dinlediğim söylenemez, ben görünmeyen trenlere bakıyorum. Sonra, Mustafa "Sahi, sen ne sööliycektin bana abi" diyor. "Hiç" diyorum, "öölesine işte..."

Vasıfsız Tavşan

Tavşan besleyen, uzaktan ve sessizce kargışlanmaya da hazırlıklı olmalıdır –arada, gözlerinin içine– garip bir biçimde anlayarak, bilerek– bakıldığını kurmaya da...

Oruç Aruoba - Tavşan Besleyene Kılavuz

Şirket ve şahsa hizmet bazında parti animasyonları, "catering" servisleri (açılış kokteyl ve partilere yiyecek içecek servisi) Türkiye için yeni sayılırdı. Parti Kampani bu anlamda hizmet veren kuruluşların en başarılılarından biriydi. Geçen yıl yapılan şirket içi Brayn Sitorming (Beyin bombardımanı) sırasında Oytun ve eks görlfrendi İdil'in bastırmasıyla, Parti Kampani, yeni hizmet grupları oluşturup iş alanını genişletme kararı almıştı. Doğumgünü partileri için eve servis veren palyaçolardan oluşan animatör grubu, yıldönümü kutlanan kişinin adına yapılmış özel afişleri bilboardlara yapıştıran ekip, gardın partilerde eski panayır ambiansı yaratan cambaz, şerbetçi, macuncu, kokoreççi, simitçi gibi seyyar satıcıların katıldığı davetler, medyada yankı bul-

muş, Parti Kampani, Oytun'un önerisiyle girişti̇ği bu organizasyonlarla kendi yarattığı kulvarın tartışmasız lideri olmuştu. Esasen Oytun, Parti Kampani'de hissedarlığa doğru emin adımlarla ilerliyor, "ayın personeli" geyikleri, üç maaş ikramiyeli "bonus" lütuflarıyla kendisini daha fazla oyalayamayacaklarını, bunu yönetimin de bildiğini düşünüyordu. Tüm EQ ve IQ'suyla kendisini vakfettiği bu işten daha fazlasını beklemek hakkıydı. Son hazırladığı işle, herkesi adeta hipnotize edicek, sonra da masaya yumruğunu vuracaktı. Herru ve merru dan başka alternatif yoktu.

İdil aslında iyi bir kızdı. IQ olarak tamam da. EQ olarak anlaşamıyorlardı. Birlikte son hazırlanan kır partisinin "çek listini" gözden geçirirlerken, İdil'in fosforlu sarı flomaster tutan eli, kazaen eline değince, tüm bedeni tuhaf bir elektrikle sarsıldı, ama, toparlanması kısa sürdü. "Çiganlar çıngar çıkarıyo" dedi İdil'e. "Bu partide Çigan Grubu'nun gösterisi olmasın. Panayır ambiansı için ille de çingene çalgıcılar olması şart diil, konservatuar keman'dan dört çocuk bulup roman kostümü giydiririz, darbuka felan işte..." İdil, "iyi de abi" dedi, "o geçen partiye gelen çalgıcı ekibi, atmosferi sahici kılan en sıkı takımdı. Tamam, arıza bi tarafları var, fakat, olay da o yani. Davetliye, bu herif cüzdanını yürütür mü, bir şeyden huysuzlanıp bana sustalı çeker mi sertliğini yaşatıyo, anlatabiliyo muyum?" Anlaştılar sonra. Yalnız, geçen gardın partide sarhoş olup panç kâsesine izmarit alan bakla falı bakıcısı kadının yerine yenisi bulunacaktı. İdil, konuyu kırmızı renkli ufak bir post-it'e not edip çek list kâğıdına yapıştırdı. Şerbetçinin takma bıyığı sakil duruyordu, seyyar pilav arabasının piknik tüpünden yapılma lüks ışığıyla aydınlatılması daha gerçekçiydi, geçenyılki pilli ışıldak saçma olmuştu... Arnavutköy Akıntıburnu'nda köfte minübüsü işleten Gökşen'e haber salınacaktı. Közde mısırcı aynı adam olsundu. Yalnız, düğüne gelir gibi takı-

melbise giymemesi konusunda uyarılacak, biyerden beyaz satıcı önlüğü tedarik etmesi istenicekti. Alev yutan adamın ücretine "benzin parası" dahildi... Macuncu, horoz şekerci tamamdı. Peki ya, tavşana niyet çektiren ak sakallı amca? Geçen partide en çok o niyetçi amca ilgi görmüştü. Oytun, tavşanın İdil'le kendisi için çektiği niyet kâğıdını düşündü. O zaman, daha yeni "çıkmaya başlamışlardı" Oysa, tavşan önünde dizili yüze yakın kâğıt parçasının arasında kendileri için ayrılık yazanını çekmişti. Kâğıttaki mani, "Menekşe gözler yalan bakar/Manası yoktur, hakikati saklar/Sonu yok bu riyanın/Cümle yollar ayrılığa çıkar" diyordu. Oytun, bu kısa süreli "fleşbekten" aklına gelen bir yaratıcı düşünceyle sıyrıldı. *Ciklet reklamı. Aksakallı nur yüzlü niyetçi bir amca var... Tavşanın niyet çektiği tablada "Falım" sakızları doludur. Tavşan bir sakız çeker. Amca gülümseyip beyaz dişlerini göstererek sakızı tabla başında duran tiineyç çifte uzatır. Delikanlı ve kız sakızın içinden çıkan falı okurlar, mutlu bir şekilde sarılarak yürürler. Tekrar amcayı görürüz, üstüne cikletin logosu biner...* Oytun, bu kısa cümleleri hızla bir kâğıda yazıp, fikri araklanmasın diye, İdil'e göstermeden cebine attı.

"Niyetçinin tavşanı ölmüş gelemiyomuş" Oytun, ofisteki akrobat lambaya tutturulmuş bu postiti görünce, hiç duraksamadan bir ofisboy bulup, Mısır Çarşısı'ndan "sıfır tavşan" aldırtmayı düşündü. Önümüzdeki gardın parti, niyet çekmeyi henüz öğrenememiş "vasıfsız bir tavşanla" geçiştirebilirdi. Ama ek iş olarak ciklet reklamını kabul ettirebilirse, bu süre içinde, tavşan terbiyecisi niyetçi dede, hayvanı eğitirdi. Okeydi.

Niyetçi dede, "Nuh" deyip "Peygamber" dememe konusunda kararlılık gösteriyor, "vasıfsız tavşanı" eğittiğini, fakat, gardın partiye asla gelmeyeceğini, isterlerse tavşanlarını geri alabileceklerini söylüyordu. İdil telefonda "yapma amca yaa, başkası olmaz biz senin yüzünü istiyoruz" dedi, dede

"La havle" çekti. Konuşma uzadı. Derken, Oytun İdil'e "dede mi yok lan" dedi. Cast ajansından "nur imajı dede" istendi. Peki, bizim dede aksesuar olarak kullanılmak üzere niyet tablasıyla manilerini verebilir miydi? Hayır.

O gün öğleden sonraya kadar Oytun'la İdil gülüşerek, parti için bir sürü mani metni yazıp minik rulolar yaptılar. Öğleden sonra da dedeye uğrayıp, "feys tu feys" son bir ikna geyiği çevirdiler. İhtiyarın gönlünü edemeyeceklerini anlayınca, eğitilmiş tavşanlarını geri alıp ofise dönmeye karar vermişlerdi ki, dede ağzındaki baklayı çıkardı... "Tavşan tabladan boş kâğıdı çekti" dedi. "Her niyet tablasında bir boş kâğıt olur. Milyon kere çektirsen tavşan ona dokunmaz. Ama çekerse, yedi vakit geçer, ölüm gelir. Bana gelirse evimde bulsun" Oytun, bu olup biteni "Emeyzing sitoriez" (Alacakaranlık Kuşağı Öyküleri) için "hoş bir türük" olarak, İdil'e göstermeden gizlice not defterine kaydetti. Bir kaç tane daha bulup, yeni sezon için televizyona verebilirdi.

Kır partisinin ortasına aniden indiren yaz yağmuru, konuklara eğlenceli dakikalar yaşattı. Tüm davetliler, çil yavrusu gibi ağaçların altına kaçıştılar. Medya sırılsıklam olan ünlülere ardı arkasına flaşlar patlatıyor, kendiliğinden çılgınlaşan atmosfer, çok konuşulacak enstantaneler yaratıyordu. Oytun, sığındığı karaağacın altında tanımsız bir mutlulukla olanları izlerken, gözünü kör eden bir flaşın patladığını sandı. Son sandığı şey oldu. İlkten partidekiler de "leyzır animasyonu" yapılıyor diye düşündüler. Oysa ilk kez yıldırım çarpan bir insanın ölümüne tanık olmuşlardı. O kır partisi, haftalarca konuşuldu.

Tanıdım seni şişko. Evet evet sensin, sensin O. Hiç değişmemişsin. Aynı ablak surat, aynı sadist ifade. İyi, sen de bak bakalım bana, belki yüzüm aklına gelir. Yaa işte bööle kaçırırsın gözlerini, yemedi vicdanın di mi? Yıllar sonra Merter MMM Migrosta karşılaşıcağımız hiç aklına gelir miydi? Ya yine minibüste karşılaşsaydık, o zaman hemen hatırlardın kan çanağı gözlerimi, fena dokunurdum sana... Şimdi sen bi süre dolaş bakalım bulgurların arasında, fiyonk makarnalara felan bakın... Vicdanından kaçamazsın ama... Az sonra, deterjan reyonunun önünde, yine gözlerimi dikicem gözlerine.

Dr. Ziya Özel'in, bilimselliği şüpheli kanser ilacı Zakkum Ekstresini keşfini saymazsak, memleketimizin ilim ve fen hayatındaki gol kısırlığı bin yıldır felan sürüyor herhalde. Bendeniz, Yök'ün icad olunduğu ve fakat fotokopi makinasının yeterince yaygınlaşmadığı günlerde "üniversite talebelerinin" çok daha "meşakkatli bir tahsil hayatı" yaşadıklarının bizzat şahidiyim. Çünkü Yök'ün dayattığı, tektip, beyni giderilmiş, ezberci öğrenci tipi için en gerekli bilimsel ede-

vat fotokopi makinasıdır. Aslında sadece öğrenciler için değil, bilimsel araştırmaları, yabancı literatürden arak, çoğu öğretim üyeleri için de aynı derecede vazgeçilmezdir.

Ben, "Fotokopinin akademik yaşamımızdaki yeri" konulu sosyolojik bir saptamaya girişmişken, O hâlâ makarnaların önünde. Durum buğdayları durumu değiştirmiycek ama. İzlemeyi sürdürüyorum, her hareketi kontrolüm altında. Hele bi deterjanların oraya gelsin, aniden önüne fırlayıp, ööle bi bakıcam ki...

Belleğimde bile tutmak istemediğim fotokopisiz günlerde, yaklaşan her sınav dönemi verilen her proje benim gibi çalışarak okuyan öğrenciler için bir eziyetti. Eksik ders notlarının tamamlanması, söz konusu notlar bi şekilde tedarik edilse bile, konunun japoncaymış gibi gelen mealinin anlaşılması insanlık ötesi bir çaba gerektiriyordu. Derslere girmiş, "konuya hakim" arkadaşlar ediniliyor, bunların türlü çeşitli kaprislerine katlanılıyor, yolları gözleniliyor, defterlerini namusları gibi koruyan bu arkadaşlara ilaçlı gazoz içirilmediği kalıyordu. Fekat, benimle bu türden ilişkilere girip, zamanla bana alışmış, "nasılolsa günün birinde kapıya dayanıp ders notu istiycek" düşüncesiyle karbon kâğıdı edinip, çift nüsha defter tutmaya başlamış iyi kalpli arkadaşlarım birer ikişer mezun olup gittiler. Yüzlerce kişilik anfilerde tanımadığım bi takım kimselerden ders notu istemek iyiden iyiye zoruma gitmeye başladı. Tüm gücümü toplamaya karar verdim. Son projeyle ilgili kimseden ders notu felan dilenmiyecek, zaten dört saate indirdiğim uykumdan iki saat daha çalıp, dersleri sektirmiycektim. Netice itibarıyla ben ölürdüm, ama o okul biterdi.

Sen bunların hiç birini bilmiyorsun tabi. Hem, bilsen bu neyi değiştirir ki. Makarnanın yanına bi de yoğurt al bakalım. Ben, herşeyi bütün detaylarıyla hatırlıyorum. O gün de Migros torbası vardı elinde. Naylonun içinden, aldığın kirpi

süzgeci görmüştüm. O zamanlar pek modaydı onlar, demliğin ucuna takılıp, çay yapraklarını ayıklıyodu. Sonra "kirpi süzgeçler kanser yapıyo" dedikodusu çıktı. Maşallah senin sağlığın yerinde ama. Kilo bile almışsın. O parmaklar daha bir dolmalaşmış. Ah o senin dolma gibi parmakların. Sanki sıktıkları benim gırtlağımdı. Nefessiz kalıp öleceğimi sanmıştım. Şimdi... Sana naapmalı bilmem ki?

Rapido kalem, aydınger kâğıdı üzerinde gönyeye yaslanmış, bir doğru boyunca ilerliyor. Her şey yolunda. Şu nalet projeye başladım ya bir kere. Başlamak bitirmenin yarısıdır. Geçen senenin ders notlarından, daha önceki projelerden falan bakıp, uydur kaydır yapıyorum işte bişeyler. Ama, galiba çok paraladım kendimi. Bu kadar uykusuzluğu kaldıramıyorum sanki. Çünkü, kâğıdın üstünde bi takım hayaller görmeye başladım. Ara sıra benim kâğıdın üstüne koymadığım bazı noktalar beliriyor. Sonra, söz konusu siyah noktalar, yer değiştiriyor. Ya da bana ööle geliyor. Hatta birisi zıplayıp burnuma tünedi. "Uyumam gerekiyor" diye düşündüm, yoksa noktalarla ilgili daha başka şeyler ileri sürmeye başlıyacaktım. Anlatılmaz bir kaşıntıyla uyandım. Pire... O siyah noktalar... Pire onlar... Paytak... Kedimiz... Hayvan tuhaf sesler çıkararak kendini pençeliyor. Sırası mı lan Paytak! Tam da eve pire getiricek zamanı buldun.

Pireyle mücadele ayrı bir konu. İnanılmaz sinir yıpratan, çok detaylı stratejiler gerektiren bir savaş çeşidi. Şu kadarını sööliyim, o minnacık yaratık bi insanın istikbaliyle ciddi oynayabilir. Proje yetiştirmek için evde kampa girdiğim ve asla dışarıya çıkacak zamanımın olmadığı o dört günü, projenin üstünde, beynimde ve her yerimde zıplayan yüzlerce pireyle geçirdim. Proje bittiğinde, uykusuzluktan düz birer çizgi haline gelmiş gözlerim, bir seri el kol hareketinden ibaret yaklaşık on adet tikim, iyiden iyiye gelişmiş kendikendime konuşma huyum ve her an artık önüne geçeme-

mekten korktuğum, herşeyi birden yakma isteğim vardı.

Proje hesap ve detay çizimlerinin gösterildiği aydınger kâğıdını, yaklaşık birbuçuk metre boyunda bir rulo yapıp, okula doğru yola koyuldum. Taksim-Sarıyer minibüsü kalkmak üzereydi. Bir tek, minibüsün kapısının ordaki üçlü koltuğun kapıya bakan tarafında yer vardı. Elimde proje rulosuyla kapının yanına oturup, uykuya karşı direnmek için hocanın proje teslimine sorabileceği bir kaç sorunun cevaplarını ardarda tekrar ediyordum. Proje rulosunu nazikçe avuçlamış, kapıdan tarafta, bir ucu minibüsün tabanında diğeri tavanına yaklaşmış dik bir şekilde tutuyordum. Derken, Kışlaönü Durağı'nda minibüsün hidrolik kapısı "foss" diye açıldı. Ve O şişman kadın... Binmek için minibüsün merdivenine bir ayağını attı. Daha sonra elini uzatıp, o dolma gibi parmaklarıyla benim proje rulomu kavradı. "Naapıyosun teyze, o tutunma direği diil" diyebildim.

Ama O çoktan, aydıngeri buruşturmuş ısrarla kendine doğru çekip, binmek için destek almaya çalışıyordu. İki saniye içinde, aydınger rulosu, benim ve şişman teyzenin ellerimizin arasında bir çok noktadan "burulma momentine maruz kalarak" yamrı yumru oldu. Gözümün önünde binlerce dijital rakam, rapido uçları, ders notu dilendiğim insan suretleri, yanağımı gömüp yatmak istediğim serin yüzlü yastıklar ve pireler, pireler uçuştu. "Neden ama yaa, neden?" dedim. Kadın, korkup, ruloyu bıraktı... Minibüse binmekten vazgeçti. Hidrolik kapı, "foss" diye kapandı.

Gözlerimi, gülmekle ağlamak arası doldurmuş, anlamsız anlamsız, kırmızı mercimek ve baldo pirinçleriyle dolu bir rafa bakıyorum. Teyze, kasanın oralarda biyerlerde, gitmek üzere biliyorum. O'na yıllar sonra kendimi hatırlatmaktan vazgeçtim. Yalnız, torbasına gizlice, düşten pire yumurtalarıyla, yaşanamamış günler güncesinden dört yaprağın fotokopisini attım...

"Ben bilirim o bakışı" dedi. *"Sen, hala O'nu düşünüyorsun..."* Bakışlarımı bozmadan, fırlayıp tuvalete gitsem. Aynanın karşısına geçsem, nasılmış anlasam. Sonra bir daha bakmasam öyle... İki parmağımı çatal yapıp karete filmlerindeki gibi gözlerime bandırdım. *"Uyduruyorsun, öyle baktığım yok..."*

Konuyu O başlattı. Birbirimize eski aşklarımızı anlatıyorduk. Ben saf saf olup biteni şakıyordum. *"Ne güzel"* diyordu,. *"Yazık ama sana nasıl da sevmişsin.."* Aslında ben "komiklik olsun" diye anlatıyordum. En çok da "Eğer beni harbiden seviyosa" diye başlatıp baktığım saçma fallara güldü.

Eminönü B-1 Basınköy otobüsü, ilk gelen beş otobüsün içinde olursa, O da bana âşık... Beş az ama, on olsun... İlkgençliğim, elinde mavikart, kartın "naylon mahfazası" içinde zulalanmış bir çift mavi göz resmi, geçip giden otobüslere bakıyoruz... *"Kaçıncıydı peki"* diye sordu, *"Basınköy Otobüsü ne zaman gelmişti?"* Gerçekten merak ediyormuş gibi bakıyor. "Yirmiyediye kadar çıktım... Sonra Sirkeci'ye inip trenle gitmeye karar verdim." Gülerek saçlarımla oynadı.

Yine aynı şeyi söyledi: Yazık sanaa. *"Sonra tren biletime baktım tabi. Hani var ya, ADYÖMERSİ falı var. Âşık, dargın, yalnız, öpmek istiyo, filan... Baş harflerine göre işte, biletin numarasından bakıyosun..."* Tam o sırada eliyle ağzını kapadı... *"Boşver... Sonucunu söyleme."* Sustum... *"O zaman çocuktum"* dedim. *"Hem şimdi banliyö trenlerine jetonla biniliyo."*

Şimdi çok büyüğüm sanki. Biraz önce, kendisine ait okul kimliğindeki seri numarasını, yanyana toplayıp sonucu dokuzdan çıkardığını ve olayı "Adyömersi" boyutunda irdelediğimi bilmiyor tabi... İleride, park halinde duran linyit yüklü AS 900 kamyonun plakasında adından harfler saptayıp, buna kendimce acaip bir anlam yükleyerek mutlu olduğumun da farkında değil.

"Şiirlerin var mıydı peki" diye sordu. *"Atatürk için iki tane koçaklama yazmıştım. Pekiyi alamadım ama, örtmen yazımın okunaksızlığından puan kırdıydı..."* Bana öyle bir bakıyor ki "Sen bu kafayla O'na şiir de yazmışsındır şimdi inek" diye düşündüğü çok belli. *"Herkesin kötü aşk şiirleri vardır, unuttum şimdi, naapıcaksın"* sustum...

Sonra O, "öncekine" yazdığı şiirlerden bir kaç dize söyledi... Sustuk. Ardından benim repliğimi attı... "Çocukluk işte. İnsan ööle sanıyo..."

Ne sanıyo insan... Nasıl yani... Hiç işte... Onsuz olmaz sanıyo... Saçma! Tabi saçma... Gidiyo, bitiyo işte. Evet... Çocukluk... Tamamen öyle.

"Sizin şarkınız hangisiydi" diye sordum. "Güllerin İçinden"miş... *"Benden önceki BP'den miydi? Bir benzinciyle mi çıkıyodun, MFÖ o şarkıyı onlara verdi"* şeklinde tuhaf bir espiri yaptım. "Sizinkisi?" Melodisini mırıldandım. "Arapsaçı, Erkin Koray'dan." Mırıldandığım şarkıdan bir dize söküp, bilgiç bilgiç geyiğe girişti. *"Bak ne diyor, çivi diyor, çiviyi söker, budur bunun ilacı diyor... Hohoho."*

Sonra, hayattan bir şarkı tutmanın anlamsızlığı üzerine

konuştuk. Ortadaydı işte... Senin gözünü doldurduğun, yüreğini hoplattığın, ayrıyken duyunca, dünyaları içip kendini kayıplara yazdırmak istediğin şarkı, aniden benzin kumpanyasına reklam müziği oluyordu. Aşkını kim takar, hayat bööle bişeydi işte. Milyon puştluğun döndüğü şu alemde, önce aşkını sonra seni bitiriverirdi. Tabii... Evet... Öyle... Aynen... "Aşkları da vururlar, reklama şarkı olur." Evet evet...

"Birbirinize isim takmış mıydınız peki?" Öpücük Balığı ile Zeytin Bey. Cankuş ile Tomtom...

Hahaha... Bıcış... Cıcırık... Cibi... Civciş... İnsanların birbirlerini çizgifilm kahramanlarına benzetip, kedi köpek isimleri takmaları bir nedir abi şimdi? Nasıl da bulur insan bunları, nasıl çıkar ağzından... Çocukluk? O bile diil. Hastalık. Şeyin kitabı var Rolan Barns... Mı ne? Aşk üzerine söylemler. Neyse, anormal oluyo işte kişi, söylem olsun, torba olsun... Delirium. Yes.

...Kalktık, "iki yetişkin insan" gibi yürüyoruz işte. Bunca şeyin arasında, ööle bi takım ibibikliklere vaktimiz yok, hem *"yazık bize"*, hem *"ayıp lan artık, ne o ööle liseliler kibin"* Ben yürürken, içimden bastığımız parke taşlarını sayıyorum. Asvalta vardığımızda, toplam sayıya bakıcam, sevliyosa tek sayı. Yürüyoruz...

Bir gün Arap, bizim balkonun altına tam yedi tane daha "Arap" yavruladı.

Bilindiği gibi, siyah köpeklerin alayına mahalleli tarafından "Arap" adı verilir. Aynı zihniyet, kedilere "Tekir", papağanlara "Yakup" adı takar, sivrisineklere kısaca "sivri" der, maymun görünce leblebi atar, muhabbet kuşu beslerse de "en büyük fenerbahçe" dedirtebilmeye azami gayret gösterir. İkişer aylık sürelerle kavanozda tek balık veya su kaplumbağası besleyip, adı geçen mahlukatı bir şekilde telef eden "ergenleri" de yazının burasında anmadan geçemeyeceğim. Yani mahalleliler, hayvanlar dünyasıyla ilişkileri belli, gayet açık ve net kimselerdir.

Daha derinlemesine bakıldığında hemen her semtte onlarca kediyle evini paylaşan "kaçık teyzeler", bülbül ötüşlü kanaryaya "gençliğinden beri hevesi olan amcalar" göze çarpabilir. Efendim, bunların ya "zürriyeti kurudur" yani çocukları olmadığı içün kedi köpeğe sardırmış manyak kimselerdir, yahut nedensiz yere sadece "manyaktırlar" Yoksa mahalle arasında, apartman içinde, "normal kimse" hayvanatla

ööle fazladan laubali olmaz. Ayrıyetten yargıtayın konuyla ilgili içtihat kararı vardır, muhtemelen günahtır da.

Elbette tüm bunları babam benden daha iyi biliyordu. Ama durumu pek iyi değildi açıkçası. Sekiz "arap" birden bizim kapıya yazıldı yazılalı, bir veteriner edasıyla hayvanların bakımıyla ilgileniyor, geceleri el feneriyle başlarına inip koğuş sayımı yapmadan uyumuyordu... Arap ananın sütü yetmediğinden yavrulardan üçü öldüğünde hepimiz üzüldük. Fakat babam "atları vurulmuş faytoncu" gibi neredeyse yemeden içmeden kesildi. Bu "faytoncu" benzetmesini babama "Özgül 2 Pastahanesi"nin sahibi Tevfik yapmıştı. Babam, pastacıya acı acı gülüp, tüm hayvanseverlerin klasik repliğini attığında başımıza gelecek olanı anlamıştım. "Hayvanları sevemeyen insanları sevemez ki..." Evet, gayet açıktı, hayatımıza fiilen bir köpek çetesi girmişti... Babama kalsa hepsine bakardık. Fakat Pastacı Tevfik'in marifetiyle köpek yavruları, çilyavrusu gibi mahallenin her yanına dağıldı. Zira kapı komşumuz pastacı, yavruların dükkanına pire getirip müşteri götüreceğine inanıyordu. Diğer esnaf da aynı görüşteydi. En son yanımızdaki taksi durağındaki bir şöför, hayvanın "arabasının tekereğine işeyip, ekmek teknesini mundar ettiğini" söyleyince, babam, pastacıya köpekleri habersiz dağıttığı için bozuk atmaktan vazgeçti. Neden sonra, yavrulardan birini alan çocuk, bakamadığını söyleyip yavruyu pastacıya geri getirdiğinde, babam mahalle esnafına "bu yavrunun rızkının burdan yazıldığını, hayvanı bir daha geri göndermenin uğursuzluk getirip bereketlerini kaçıracağını" belirten bir geyik çevirdi. Sonra, hep birlikte değişiklik olsun diye köpeğe "Arap" adını verdiler.

Önceleri pilli gibiydi. Piti piti ordan oraya dolanırken, sanki bir yerinde düğmesi varmış da kapatınca hepten duracakmış hissine kapılıyorduk. Sonraları "pilli" olsa bile, ancak çift dingilli kamyon akü süyle çalışabilecek tuhaf bir

cüsseye sahip oldu. Kulübesini peşinden sürükleyerek dolaşmaya başlayınca ve biz O'nu ancak üç kişi bir araya geldiğimizde bile zaptedemez olunca, aklımızı kara düşünceler sardı. Arap kendince "oyun oynuyordu" ama o cüssesiyle gerçekleştirdiği en ufak devinim, adeta ufak çapta bir "arz hareketine" yol açıyor, insanların çığlık çığlığa kaçışmasına neden oluyordu. Mahalleli, "Arap karşıtı bir lobi" oluşturmakta gecikmedi. Ama Arap, lobiyle "saklambaç oynamak" istiyor, haşarı veletlerin kendisine attığı taş ve tahta parçalarını, koşup, fırlatana geri vermek için hayvanüstü bir çaba sarfediyordu. Biz çaresiz, kainattaki bütün köpek "sahiplerinin" diğer insanlara söylediği cümleyi tekrarlıyorduk: Bişey yapmaz... Bu tek cümle lobiyi yatıştırmıyordu tabi. Lobinin ileri gelenleri arasında gerçekten tuhaf insanlar vardı. Orta yaşlı top sakallı bir adam, Arap'ın havlayarak arabasının alarmını harekete geçirdiğini ileri sürüyor, bu savını kanıtlamak için bizi beraberce bir deney yapmaya zorluyordu. Annem adama Pavlov adını takmıştı. Deney günü Arap inatlaşarak asla havlamayınca Pavlov Bey çok çırpındı. Arap'a arabasını gösterip "tut tut" dedi, hayvanı tedirgin edip havlatmak için bir seri tuhaf beden hareketleri yaptı. Arap tüm bu olup biteni kafasını hayretle bir sağa bir sola yatırarak, parlak zeytin gözleriyle Pavlov Bey'i süzerek izledi. En son adam arabasının başında kendi kendine havlayıp alarmı çalıştırmaya, deneyi sonuçlandırmaya uğraşırken Arap olay yerini sessizce terkedip, daha önceden bahçeye gömdüğü kemikleri aramaya gitti.

Lobi içinde Arap'ın en sevdiği kişi, Karadenizli bir zabıta memuruydu. Arap, memurun şapkasına, göğsündeki zabıta rozetine filan tutuluyordu heralde. Memur, "Kuçukçekmaca Belediyasunun" kendisine verdiği yetkiyle Arap'ın veterinerden alınmış nüfus kağıdını görmek için her geldiğinde, hayvan deliriyor, olmadık sevimliliklere tuhaf cilvelere baş-

lıyordu. Bir elini bahçe kapısına koyup ayağa dikiliyor, diğer eliyle de "naaber moruk" gibisinden pöt pöt pöt zabıtanın omzuna vuruyordu. Bir süre beraberce oynuyorlar, neden sonra, zabıta şapkasını tekrar başına geçirip babama "Ha bu hayvani çok şikayet eden var. Zaptedun, bi puçluk çikmasun. Yoksa alir, koyar bi kutuya cötürürum ha" diyordu. Ben de ençok bu "Kor bi kutuya götürürürüm" muhabbetine bayılıyordum. Arap hangi kutuya sığacaksa.

Gitti sanıyordum. Babam, ben İzmir'deyken, artık başedemeyip Samatya'da bahçesi olan bi çocuğa verdiğini söylemişti. "Nası kıydın hayvana yaa" dediğimde, "Bütün gün sen mi uğraşıyodun keranacı, şu daraşmalık yerde insan bile zor yaşıyo, boşa eziyet oluyodu hayvana" diye bağırıp beni paylamıştı. Çok sonra laz zabıta kapının önünde beni çevirip, "O arap çöpek hakikatli bi hayvanidu. Yazik oldu araba ezdu" dediğinde anladım. Bi çocuğun peşinden yola çıkmış, oyun oynuyolarmış, geri geri gelen bi fırın kamyoneti ezmiş. Sesi bile duyulmamış. Üzülür diye ilkten babama da söölememişler, sonra "Bi kutuya koyup gömmüşler"

Hiç üzülmedim. Şunca insan ölürken Arap için gözümü doldurmayı "insaniyetliğime sığdıramadım." Laz zabıtanın omzuna pöt pöt vurup, bişey olmamış gibi işe gittim. Aylar sonra, alkollerden eve döndüğüm bir yaz gecesinde, taksiden iner inmez, kapının önünde park halinde duran Pavlov Bey'in arabasına yöneldim. Kaputuna iyice yaklaşıp "Hav Hav Hav..." diye bağırdım. Canavar düdüğü eşliğinde, acaip kahkahalar atarak kimseler görmeden eve kaçtım, o kadar çok güldüm ki... Ağlamadım ama...

Kimse başaramaz düşlerde gülmeyi, gelgelelim
Ölmeyi de, bak, işte bu kadar yakındır gülmek, ölüme
Hermann Broch

Gece... Dolunay mı o, birisi yüzüme pili bitmekte olan fener mi tuttuyor? Demin bir koro çığlık çığlığa "biir ikii üüüç" diye bağırıyordu. Her şey birden döndü sonra, küçük kristal parçalar yağdı üstüme, ağzım burnum, gözlerimin arası hep onlarla dolu sanki. Benzin kokuyor, bi de vanilya galiba. Demin üçe kadar sayıp herşeyi tepetaklak ettiklerinde vanilya kokan minik bir sarı çam sallandı üzerime... Sis niye ki? Demin sis felan yoktu. Yoktu... Ben var mıyım peki? Saçma! Varım. Kaza oldu. Araba ters döndü, üçe kadar sayıp düzeltiliyodu, şimdi arabanın yanında yerde yatıyorum. Bir iki üç beş altı yedi sekiz. 1963 yılında Kasımpaşa Asker hastanesinde doğdum. Daha sonra sırasıyla Yeşilyuva İlkokulu, Basınköy Ortaokulu, Yeşilköy Lisesi ve İTÜ'yü bitirdim. Yayınlanmış altı kitabım var, orta derecede ingilizce biliyorum. Demin sekize kadar sayarken, arada

dördü bilerek atladım, bilincim yerinde.

Sis kalktı. Yanımda biri daha var, uzanmış yatıyor. O'na birisi "bu kaç" diye sordu. Bana soduklarında "Pi" diycem, "pi sayısı" Ama soran eden felan yok. İki şık var. Ya ben çok ağır yaralıyım, herifler beni defterden sildi, kurtulabilecek gibi olan öbürüyle uğraşıyorlar; ya da kaale alınmıycak kadar hafif atlattım, şok geçiriyorum. Üç, öldüm. Dört, karabasan görüyorum. Beş... Beşinci alternatif olarak "Bu bir kamera şakası" gibi bir bayağılığa düşmek istemiyorum. Ama diyelim ki ölmüşüm o zaman bu kadar bayağı bi espriyi yapıp yapmamış olmam farketmez. Rahat oluyım anasını satıyim. Peki ama lan, hakkaten de anlatılmaz bi rahatlık var üstümde. Hiç bir yerim acımıyor. Tabi abi, endofrin olayı. Bööle kaza anlarında felan vücut bünyesindeki doğal morfini bırakıyo, sen o an hiç bişey hissetmiyosun. Bööle şeylerden anlamam, narkotikle işim olmaz ama vücüt makinesi hakkaten "iyi mal bulmuş", kaza oldu olalı epey bir zaman oldu, ben hâlâ hiç bişey hissetmiyorum... Ya da öldüm. "Gastacılar" geldi. Bitanesi ehliyetten alınma fotoğraf peşinde. Polisle birlikte yanımda yatanın ceplerini karıştırıyorlar. İnsan öldükten sonra, yani eğer ölmüşsem, bi vasiyette bulunabilir mi? Ben bi trafik kazasında öldüğümde ehliyetimden alınmış bir fotoğrafla her hangi bir gazetenin üçüncü sayfasında çıkmak istemiyorum. "Ölüm Minibüsü, Azrail Kavşağı, Boğaz Sefası Kanlı Bitti, Trafik Canavarı Çobançeşme'ye Pusu Kurmuştu" başlıklarının altına gömmesinler beni... Elinde ehliyetle dikilip duran gastacının bileğine aniden yapışıp, kan revan içinde "Ne gün çıkcak abi, hangi gasta, haa abi haa!" diye bağırsam, herife inme indirebilir miyim acaba? Dört yıl önce bir kış günü, TEM'de karıştığım yirmi araçlık zincirleme trafik kazasından sonra *Sabah* Gazetesi "Türkiye'nin ilk Avrupai kazası" başlığını attığından beri, daha "post modern" bir gazete başlığı göre-

medim. Başlayan otoyol kazalarıyla Avrupalılaştığımız için ufaktan sevinen bi hali vardı o başlığın. Dergiden bir arkadaşım benle dalga geçerek, "Herkese kısmet olmaz oğlum. Ya Ankara İstanbul Yolunun 48. kilometresi Azapderesi Mevkiinde, senin yönetimindeki araç, karşı istikametten gelen Mümin Öztürk yönetimindeki tomruk yüklü bir kamyonla çarpışsaydı... Alaturka bi kazaya karışmış olurdun. Ama şimdi, bi Avrupalı sayılırsın" demişti.

Tamam işte, herşeyi hatırlıyorum. "Avrupai kaza" bile kare kare gözümün önünden geçti. Ama şimdi bu... Burdaki nasıl oldu? Yanımda yatan kim? Ya bensem. Ruhum dışıma çıkmıştır belki. Yok yaa. Bi kere ruh vanilya kokusu duymaz. İkincisi benim yaşamım "Avrupai trafik kazasından" ibaret diil ki. Yani, eğer ölürken insanın yaşamı "film şeridi gibi" kare kare gözünün önünden geçiyorsa, daha bir yığın görüntü olması gerekirdi. En azından bi çift mavi göz gelirdi, "güllerin içinden"i duyardım. Ayşecik masal anlatırdı, diplomamı duvara asardım, bisikletle dolaşırken yüzüme söğüt dalları çarpardı...

Tabii ya. Şimdi durup dururken ben niye ardarda sıraladım bu görüntüleri. Bööle bişey heralde. Bi nevi geçip gitti işte söz konusu filmşeridi. E, abi kaldırsınlar o zaman beni burdan, yani ordan. Gastacılara malzeme etmeyin insanı. Gerçi mâna aleminden doğru bunlar beni enterese etmez ama, yani, arkadaşlarım, ailem felan... Kendi tanıdıklarınızın resmini ööle düşünün... Gerçi, ben üzülmezdim artık. Birine üzülmeye vakit kalmadan bir başkası gidiyordu trafik kazasında. Gazetelere bakmaz, cenazelerine bile gitmez olmuştum. Bir yere gitmişler eninde sonunda döneceklermiş gibiydi. İzin, tatil, ne bileyim, öyle yani... Ya da bana öyle geliyordu. Üzülmüyorum, atlatıyorum, geçip gidiyolar sanıyordum...

Önümde giden araba, önce sağ yanından kıvılcımlar çı-

kararak çelik bariyerlere sürtmeye başladı. Ardından, sol tekerlekleri üzerinde havalanıp yolun ortasına doğru, yanlamasına taklalar atarak tersi dönük biçimde bankete düşüp kaldı. Herşey, bir kaç tok metal sesi, cam patlamaları ve ne olduğunu anlayamadığım, tuhaf cıyırtıların eşliğinde bir kaç saniyede olup bitti. İnip koştum. Birileri, birileri daha... Üşüştük, deli çığlıklarla bağırıyor, arabayı bir taraflarından tutup çekiştiriyor, içindekileri kurtarmak için camlarını tekmeliyor, kapıların ek yerlerine taşlarla vuruyorduk. Bu sırada ben arabanın içine dikkatle bakmamaya çalışıyordum, ama... Üçe kadar sayıp, hep birlikte arabayı ters çevirecektik. "Üç" dendiğinde arabanın içinde cansız bir elin öylesine devrildiğini gördüm. O elin yüzleri gelip gitti gözümün önüne... Lisedeyken, zifir gözlü bir kız çocuğu, hastahane, formaldehit kokusu, kurşun tabut, geçenyıl, kainatın en haşarı arkadaşı Mert, Antalya yolu, son çektiği resimler, masamda unuttuğu şiir notları, birkaç gün önce Ahmet Abi sonra, telefonda tarafından işletildiğine kızgın, uzak bir ses... Gidemediğim cenazeler, "bir işe yaramaz" diye sustukların, insanı sinir eden, hesapta aldırışsızlığım... En son, araba dönüyordu işte. Elimde, kaza geçiren arabadan, vanilya kokan bir süs çamı, yüzüme şişe suyu dökmekte olan adama, "kusura bakmayın bu kadar şeyin arasında bi de benimle uğraştınız" diyebildim.

O da kan görünce bayılırmış. Hayrettir, bu sefer olmamış. Kendimi kaybettiğimde beni de yanına serdikleri kazazedeyi bi arabayla hastaneye yollamışlar, ama "gidiciymiş. Arabama binerken, "Bana bak takma kafana haa" dedi. "Yok ööle bişey" dedim.

Turşu Suyu

Göbeğini avuçları arasında sıkıp dışa doğru portlatarak, "iyice koyverdik ağzına tüküriyim" dedi. "Bira göbeği bu" Bu, enteresan, hiç duyulmadık diyalog, aramızda her yıl geçiyor. Az sonra benim göbeğime bakıp "Lan, sen spor mı-por da yapmıyosun, yediğini yakıyosun demek ki" diycek...

Sanki bu herifle ikimiz bir tapınak kapısında dikiliyoruz, bu diyalogtakiler tapınağın kapısını açan tılsımlı sözcükler. Soona, haldır haldır açılıyo kapı. İçerde bermuda şortları, kuma bulanmış plastik terlikleriyle bi takım herifler, fitbol topu, ABS'li araba, tripleks inşaatına müsait ifrazlı arsa, okey ıstakası, şekspir olta, evinmuud deniz motoru, üç kapılı bosch buzdolabı, nikel kadmiyum pilli cep telefonları ve menevişli tabancalara tapınıp duruyorlar. Şeytan diyo ki, tapınaklarını dışardan kitle, anahtarını şu içine işeyip durdukları denize at.

Bir gün, "cemiyet içinde tecrit edilip yalnız kalmak" pahasına, yıllardır içinde kurulup duran zembereği, bu herif-lerden birinin üstüne boşaltıcam ama. Herifi kendi geyiğiyle boğucam. Bi imansız tribi çeviricem ki, dinsizliği tövbe

istiğfar edip, hacca gitmek için para biriktirmeye başlıycak. Bende olabileceğini hiç aklına getirmediği menevişli platin kabzalı bir geyik tabancası çekip en huysuz, en kıllı ortamlarda "sıkıyım mi haa sıkıyim mi?" diye bas bas bağırıp naaralanıcam. Sabahlara karşı Şiroke ciple ikibuçuk saat uzaklıktaki şirin bir beldemizin keranesine gitmek içün yanıma "bir kaç iyi adam" arıycam. Yapıcam bunu.

Ben de çok acımasızım lan. Ne ki bu? İletişimsizlik işte. Şimdi Allah bilir O da benim için "pis entel" diye düşünüyodur. Ama kardeşim ben sabaha karşı zorla uyandırıp, ısrarla Macar Sineması ve Zoltan Fabri'nin filmografisini anlatmıyorum ki kimseye. Ama onlar seher vakti, kelle kafa "tapançalarını havaya saydırıp" cümle alemi uykularından ediyolar. Şimdi, şurda yanyana düştük, denize giricez... Gece, seken mermisinden kurtulsan, suda sürat tekneleriyle birini biçmeleri an meselesi. Amfibik bu alçaklar, karada ve suda manevra kabiliyetine sahipler.

"Biz bu basın kartından alabilir miyiz hocam?" Ha, bi de bu muhabbet var. Ben de dalıp herif bana "içinden pis entel diyodur" düşüncesine kapılmıştım. Halbuki alemlerde gayetle muteber bi muamele görüyorum, adam bana "gastacı" şeklinde davranıyor. Bu durumda hörmetler baki yani. Benimki de kafa işte, unutuyorum. Oysa her yılki geyik repertuarımızda bu da var. "Bu devirde ha medya ha mafya" diyor. Belli ki adamımız için sarı basın kartı, menevişli 14'lüyle aynı anlama geliyor. Ne diyim kendince haklı belki de. Çünkü gastacı tanıdıklarıyla ilgili öyle anılar anlatıyor ki... "Bi gün Ataköy Marina'da içmişiz, epey alkol var yani. Havaalanı kavşaanda bi tempraynan dalaştık. Netice karakol. Herif, müdür yeğeniyim falan havalarında, bizim arabada da gasteci bi arkadaş var..." Öykünün gerisini midem kaldırmıyor. Ama her seferinde aynı ilgiyle dinliyomuş gibi yapıyorum. Sonrasında "ben öyle gazeteci diilim" deyip,

yaptığım işi anlatıyorum. O, "mizahçı" birisiyle bi keresinde çiçek pasajında yanyana içtiklerini anlatıp adı geçen kişi için "Altuner Bey" diyor. Konuşmanın devamında "Altuner Abi" diye andığı kişinin Altan Erbulak olduğu konusunda kısa bir düzelti faslı geçiyoruz. Birlikte, "iyi adamdı" mealinde bir konuşma akıyor. Ben Altan Abi yaşasaydı bu adamı kim bilir nasıl anlatırdı diye düşüncelere dalıp, gaipten "kristal kadehlerde sallanan pırlanta zarlar gibi" Altan Erbulak kahkahaları duyuyorum. Aynısından atmaya niyetlenip durduk yere kahkahalanıyorum... Sonra, herif yüz bulup, "iki resim" muhabbeti açıyor. İki vesikalık verip benden basın kartı istiyor. Aynı sabırla kendisine böyle birşeyin olanaksız olduğunu anlatıyorum. "Seni aşıyorsa bilmem" deyip, Ataköy Marina'da içtikleri gastacı arkadaşını arayacağını söylüyor. Birbirimize her seferinde aynı şeyleri anlatıyoruz, sanki, O da biliyor.

Dedim ya, patlıycam bunlardan birinin üzerine. Bu muhabbetlerin cılkını çıkarıcam, bi daha salavatla yaklaşıcaklar yanıma. Bunları düşünürken genzim bir turşu suyu tadıyla yanıyor. Evet, turşu suyu. Beraber dolaşırken önümüze gelen seyyar satıcıdan bişeyler isteyip babamı bunalttığım günlerden birinde, kendisi bana çok acımasız bir ceza vermişti. Her gördüğümüz seyyarın önünde durup, bana ardıarkasına zorla bişeyler "ısmarladı" Pamuk helva, kokoreç, elma şekeri, balık ekmek, leblebi tozu, midye dolması... Yanaklarım zorla ağzıma tıkıştırdığım yiyeceklerle şişmiş, acı çekerek babamın yüzüne bakıyordum. O ise "Bütün bunlar durmadan isteyen sensin" diyordu. "Hadi yut şimdi" İçine düştüğüm mide fesadının son aşaması bir bardak turşu suyuydu. Çarşının ortasında bir volkan gibi patladım. Ben ortalık yerlere kusup rezil olmuşken, mide krampları içinde kıvranırken, kendisi içi lahana yapraklarıyla dolu turşu suyunu bi dikişte yuttuktan sonra, haşlan-

mış mısır isteyip istemediğimi soruyordu. Bi daha yolda yürürken babamdan çekirdek bile istemedim. Olay buydu yani. Operasyonuma "Turşu suyu 1" adı takıp, ağlarımı örmeye başladım. Herifle en salamurasından bi gece muhabbetine çıkıp "kaçak et kesicektik, şeytan kovalıycaktık" görücekti gününü. Dinsizin hakından imansız statüsüyle gelicektim. O artık bitmiş birisiydi.

Olucak iş mi sanki... Başedemedim tabi herifle... Gece boyunca üç kavga ve bıçaklanma tehlikesi, bir o kadar, muhtemel trafik kazası atlattık. Hesapta ben azıp herife "el aman" dedirticektim. Oysa, çıkardığı hadiseleri ayıklayıp yatıştırmakla görevli bir elemandan başkaca bişey olamadım.

Gündüzki denizin kenarındayız. Son bira kutusunu buruşturup denize doğru savurdu. Eli beline gitti. Tabancasını çıkarıp "Allah Allah" dedi. Bana doğru uzattı, ben dalmış "Bu aletin menevişleri neresinde" diye dikkatle tabancaya bakarken. Al hadi al dedi. Sık bir iki tane havaya ferahlarsın. Gözümün önünde yakamozlar menevişler uçuşuyor, ağzımda nedensiz bir turşu suyu tadı var... "Yok" dedim, "ben silaha el sürmem" Sanki problem tabancasındaymış gibi elindekini evirip çevirdi, sonra bana bakarak, "Bırak hocam bu ağır çocuk, gasteci, bilmem yazar yollarını" dedi. "Sizin piriniz, ferištahınız Hasan Yasin Kabaağaçlı'ydı. Adam makinasız dolaşmazmış, tarihler bööle yazıyo bunu. Vakti gelmiş çok mühim bi yerde sıkmış. İlk kurşun olayı, gasteciden çıkmış, yalan mı?"

İçimdeki zemberek "Hasan Yasin Kabaağaçlı" lafıyla boşaldı. Gecenin ortalık yerinde ardı arkasına "Altuner Bey" kahkahaları attım, yer gök çınladı. Adamımız beni bi türlü susturamadı. Çevre evlerin ışıkları birer ikişer yanmaya başladığında, kolumdan çekiştirip, "başımızı belaya koycan, jandarma gelicek şimdi" diyerek panik içinde beni olay mahallinden kaçırmaya uğraşıyordu.

"Kadir Feten kesesi, mutfaklardan gelir sesi, oturmuş tabak yıkar ah ciğerimin ah ciğerimin köşesi" diye şarkı söylerlerdi O'na... "Ciğerimin köşesi" lafı, "dötümün kenarı, ipimin dingili" diye sürerdi sonra... Zaten şehla olan gözleri iyiden iyiye döner, Denizli şivesiyle "Beni bakın, gırcem o çenenizi, vurcem gırcem, o olcek, gevşek ağızlı gancık sürüsü" diye bağırırdı.

Kadir Feten, bölüğün tabakçısıydı... Zimmetindeki beşyüzüç tabak ve binaltı tane çatal kaşığı yemeklerden sonra sabuntozuyla yıkardı. Denizli Tefenni'dendi, şaşıydı, evli bir kadına âşıktı, şafağı 135 filandı ve "Feten" sözcüğünün "bir ne demek olduğunu" O da bilmiyordu.

İlk kez taburun yazıhanesinde karşılaşmıştık. Ben kısa dönem er olarak "Erzurum'a dağıtım olmuş", emrine verildiğim tabura gitmiş, kaydolmayı bekliyordum. Kadir Feten de o sırada tabur komutanına ifade veriyordu. "Bene kötü kelimelerde bulunuyordu, kafasına ifak bi daş attım, yarılmış gomtanım" diye, tuhaf bir kavga hikayesi anlatıyordu. Yüzü yara bere içindeydi. Belli ki, attığı "ifak daşın" karşılı-

ğı verilmişti. Daha sonra taşın muhatabı "Casus Şerif" lakaplı er de ifade vermeye başladı. Komutan, Şerif'e "Sana bölükte niye casus diyolar lan?" diye sordu. Kadir Feten atlayıp, "Bu, sivilde, enişdesini sivri uçlu şemsiyeynen öldürmüş gomtanım, casus filmi gibi, şişlemiş adamı" dedi. Akabinde "Sana sormadım!" diye başlayan bir "Komtan fırçası" yedi. Ardından soruşturma yön değiştirdi. Casus Şerif'in enişte sini şemsiyeyle katlinin sebep ve sonuçlarını dinledik. Kadir Feten, Şerif'in sabıkasından dem vurarak, zaten hırlı bir adam olmadığını belli etmeye çalışıyordu. Ama komutanım tavrından "cezayı Kadir'e kitliyceği" anlaşıldı. Benim kayıt işlemlerimden sonra, aynı "araçla" bölüğe dönerken, ilkokul çocukları gibi, olup biteni unutmuş yeniden birbirlerini kızdırmaya başlamışlardı. Kadir Feten, Şerif'e, annesinin bi tarafına plaj şemsiyesi dikip gölgesinde de bir başka akrabasına uygunsuz şeyler yapacağına ilişkin acayip bir küfür edince, boşluğuna yumruğu yedi. Olay büyümesin düşüncesiyle "Hoop hop ayıp oluyo hocam, bi durun bakalım!" diye sesimi yükselterek aralarına oturdum. Kolay diildi, fazladan bi "pırpırım" vardı, yaşça onlardan epey büyüktüm, bir otorite mevzuu bahisti yani. Kısa bir sessizliğin ardından, askerlikle ilgili geyiklerin en bilinenine maruz kaldım. Kadir Feten "Beni bak gısa devre" dedi. "Bu asker ocağı öölü bi yerdi kii, aslanı kediyc boğduruu" Elimde olmadan gülünce, bozulup homurdanmaya başladı. Anlaşılan, ustalıkla ettiği acayip küfürlerden ben de payımı alıyordum. Bir anda kendimi çok yaşlanmış hissettim. Onlar gerçekten de çocuk gibiydiler. Az sonra hep birlikte her şeyi unutmuş sigara içiyorduk. İçinde bulunduğumuz Reo, Palandöken'in eteklerinde kıvrıla kıvrıla giden bir yol boyunca ilerlerken, onlarla birlikte ben de "Şafak defterimi" çıkarıp, giden günün üstüne bir çarpı koydum.

Sonraki günlerde, "Casus Şerif"ten başka "katiller", Kadir

Feten'den başka tuhaf küfürler edebilen, sevimli kaçıklar tanıdım. Herkesinki kadar geçmek bilmeyen günlerimi, onların arasında "öykü konusu" olsun diye yaşamaya karar verdim. Ama her zamanki gibi, en görkemli dramayı yaşamın kendisi yazıyordu. Yaşamın "düğümleri" şaşırtıcı "finalleri", öykülerini kestirmeye çalıştığım insanlarla ilgili beni her seferinde şaşkınlığa düşürüyor, kendime ilişkin "ebleh ve toy yazı cücesi" teşhisim pekişiyordu. Ben, olup biteni gözlerken bile güçlük çekiyordum. Bu tuhaf ruh hali, "Lan, Fellini yandaki bölükte askerlik yapsaydı. Vudi Elın, Erzurum'da İstihkamcı... Kusturika, Kantin çavuşu olaydı, ne acaip filmler çıkardı hayatta" gibi "delirmekte olan entel" düşüncelerine yolaçınca, öykücülükten gözlemden kıldan tüyden vazgeçip askerliğimi piyade er olarak sürdürmeyi kararlaştırdım.

Doğrusu pek keyifli değildi. "Sinirden kendini döven bölük çavuşu" diye adım çıktı. "Askere gidip bi fiske yimeden döndüm" geyiği, benim için "kendimden başka kimseden bi tokat yemeden döndüm" biçiminde değişti. Evet evet, kimseye elim kalkmıyacağı için resmen delirip kendimi dövdüm. Kadir Feten'in askerdeki son günleriydi. "Çarşı" dönüşü gizlice içeri sokup içtiği biralardan çakırkeyif, türkü söyliyerek tabaklarını yıkıyordu. Türküsü de pek güzeldi hani... İlk kez duyuyordum, âşık olduğu evli kadına söylüyordu galiba... *"Yağmur yağar şıpır şıpır buz gibi/Eriyom hergün gayalaada duz gibi/Gocen ilen muhabbetin yoğusa/Boşan da gel gabulümsün gız gibi..."* Kadir, keyifle kendinden geçmiş türküsüyle mutfağı çınlatırken, belalıları gelip kızdırmaya başladı. Başta tatlı atışmalar şeklinde cereyan eden hadise, Kadir'in "kelle kafa" olması nedeniyle, giderek boyut değiştirmeye başladı. "Yapmayın, etmeyin, tumayın efendiler" derken bir anda birbirlerine girdiler. Ben yüksekçe bi yere fırlayıp, benden hiç duymadıkları tuhaf sesler çı-

kararak sinirden kendimi yumruklayıncaya kadar, onlar çoktan kafalarını gözlerini patlatmışlardı bile. Kendimi kaybedip tuhaf hareketlerle dikkatlerini çekmeseydim durmayacaklardı. Öfkeden çatlayan sesimle, "Bayramda cemaati azarlayan imam nutuğu" attım: Olur muydu, yakışır mıydı, hepimiz "bu ocakta" kardeş değil miydik, falandı... hatta, filandı. Ama olan olmuştu bi kere... En kötüsü, Kadir Feten'e zimmetli beşyüzüç tabaktan ikyüz tanesi felan kırılmıştı. Herif iki gün sonra terhis olurken, zimmet eksiği nedeniyle hayatta paçayı kurtaramaz, memleketten parasını denkleştirmek en az bir haftasını alırdı. Daha da kötüsü, Kadir'in bininci kez bir kavga çıkardığı duyulursa, kendisine 45 günlük bi "ceza kitlenebilirdi." Fenaydı yani. Kadir'e tabak parası toplanması amacıyla ortada şapka dolaştı, herkes elini cebine attı. Toplanan meblağ ile anca otuz tabak filan alınabilirdi. Ben iki kez daha fırlayıp "asabi imam" konuşması yaptım ama para yine denkleşmedi. Ertesi sabah, Kadir'in tabakları için, kendisinden öğrendiğim en seçme küfürlerden ederek, cüzdanımı boşaltıp ikiyüzyedi adet porselen tabakla bölüğe geri döndüm.

Kadir Feten, son kez, nizamiye kapısında... Üstünde buruşuk sivil kıyafetleriyle, "Sivilde muhakkak İstanbul'a gelip beni bulacağını" söylerken o şaşı gözleri dolmuş... "Git lan" dedim, "Buzağı gibi bakıp durma insana." O gitti, ben, Palandöken'e bakarak şehirlerarası cam kenarlarını düşündüm.

Şimdi, ben ruhen kendimi Habitat'a hazırlamışken, bayram ve seyran değilken, askerliğim bana mektup atmış. Gönderen: Yıllar sonra Kadir Feten. Açamadım. Kendimi esir alıp, saatlarce askerlik anılarımı hatırladım. Zarfın içinde mektup yoktu. Hiç bir şey yazmamış. Sadece, gazeteden özenle kesilmiş yüzlerce kupon çıktı; Arcoroc tabak kuponları.

Kırılan

Kırık kalpleri götürürsün peşinden, çocukken yarım bıraktığın ekmekler gibi, ardınsıra koşarlar. Olmadık bir zamanda kendilerine dair şarkıyı kulağına fısıldar herbiri. Duymam artık sanarsın, dudağın o bildik melodiye hüzünle eşlik ederken, sen içindeki boşluğu bir başka boşluğa savurup avunursun. Kendi kırıklığını bir başkasının peşine takınca suskun ve çaresiz, belki, o zaman...

"Büyürüm di mi. Anlarım hanyayı konyayı. Vay be, derim, bööleyken bööleymiş meğersem. Çok iyi yaa. Sen ayrıcalıklısın şimdi, ne güzel, tüm bunları biliyorsun... Bırak, ben de kendikendime öğreniyim."

Sana daha neler söyledim, daha nasıl yaraladım, şimdi hatırlamıyorum. Oysa, kırıcı olmamak için Muzo'dan dersler almıştım. "Ben sana layık değilim" yolları yapıcaktım. "Kafam karışık, kendim bile anlayamıyorum, ben galiba dengesiz birisiyim" filan diycektim. Final, "seni incitmek istemiyorum" cümlesi olacaktı. Daha nasıl inciticeksem artık. Öyle demiştim. Sen, susup kalbini peşime taktın. İlk ardıma baktığımda yok sanmıştım... Yazdığın mektuplar, şiir-

lerin, anlamlar yüklediğimiz deniz kabukları, küçük taşlar filan, alayına Sindirella'nın gece tarifesini açtım. Zaman dolmuştu, her birinin tılsımı gitmişti, taş, bildiğin taş; kabuk, cümle denizlerin, hatta okyanusların en sıradan kabuğuydu. Her dalga getirip atardı onlardan insanın önüne. Şairlerin, geyik masalarına meze oldu...

Utanmadım, "bunları bana yazmıştı" diye anlatıp; üstüne en alçak rakılardan içtim. Senden bana, "Kendini dağıttı" diye haberler getirdiler... Dağılan bendim, anlayamadım; onlar, hiç farketmediler...

Bana "Ay, kendimi tanıyamıyorum" dedi. "Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorum, hayret bişey" Daha fazla içmiyim diye bira bardağının ağzını kapattı. "Sen elinden geleni yaptın" diye sürdürdü. "Ben olsam, çok fena kırılır, bir daha beni aramazdım" dedi. Belki kâbus görüyorumdur, diye kalkıp tuvalete gittim. Bu kız Muzo'yu tanıyor olamazdı. Yoksa, Muzo'nun "insan bitirme" teknikleri, üniversitelere seçmeli ders olarak konmuştu da benim haberim mi yoktu? Döndüğümde, "Bari sen söyle niye aniden sana karşı bişey hissetmez oldum. Oysa ilişkimiz daha yeni. Neden acaba. Ben ööle çok psikoloji kitabı okumadım" dedi. Aklımdan, patlıcan sıcakları, Habitat sonrası düşülen kentsel iletişim boşluğu, güneşteki kara lekeler, Ebabil Kuşlarının Başkentin çeşitli yerlerine yuva yapmaya başladığı ve bunun bir kıyamet alameti olduğu gibi anlamsız bir yığın neden söylemek geçti... Gülerdim, gülerdi, ben ölürdüm...

"Çok güzel şeyler yaşadık" dedi. "Adeta bir mucizeydi. Öyle mutluydum ki, herkes bana bi tuhaf bakıyordu. Dün, Firuze'ye anlattım durumu, bittiğine çok şaşırdı" Yaa, demek çok şaşırdı Firuze. Sen de onunkine şaşırırsın vakti gelince. Ööle geyikleyip gidersiniz hayat boyu, daha durun bakalım, birbirinize anlatıcak kaç hikayeniz olucak. Ben, konu mankeni olarak bulunuyorum zaten hayatınızda. Fi-

ruze kim, bilmem etmem. Ama muhtemelen bu olup biteni benden daha iyi anlıyodur. Sen konuş Firuze, ben de ööle çok psikoloji kitabı okumadım hayatta. Nedir şimdi bu olup biten, ben neresine düşüyorum? Belki de bu Firuze, Muzo'nun dişi olanıdır.

Şimdi, yüzünde, ayağına kızgın ütü düşürmüş gibi acılı bir ifadeyle ayrılık replikleri attığı bu kafede ilk buluştuğumuzda, "bana olan duygularını" anlatmıştı... "Emin misin?" diye sordum, ilkten, "insan yaşamda neden emin olabilir ki" anlamında bişeyler söyledikten sonra, "iğrençsin" demişti, "neden durduk yere seni kırmak talebiyle yaşamına giriyim ki, nası yani ööle anlık bişey, sen beni ne sanıyosun?" Gözlerinden, inanmamam gerektiğine dair şeyler okuyordum ama, galiba, yıllar öncesinin laneti kalkanlarımı aşağıya çekiyordu. Belalara karışma, vurulup düşme sırası bana gelmişti. Yıldızsız, hilâlli bir gecede, bir tuhaf ses, ısrarla adımı okuyordu.

"Biliyorum, benim başlattığım bu ilişkide, yine ben daha mesafeli davranabilirdim. Şimdi bu kadar kırılmazdın belki. Ama bunu ben seçtim. O sırada içimden gerçekten ööle geliyodu" O konuşuyor, söz konusu kızgın ütüden benim ayaklarıma da düşüyor, boğazımda petrol yüklü tankerler ardı arkasına infilak ediyor. Kılavuz kaptan içimden bir kaç sözcük geçirmeye çalışıyor, daha dudaklarıma ulaşmadan kül olup gidiyorlar. Oysa, "Demek senin seçimin haa" demek istiyorum. "Başka hoş seçimlerin var mı peki? Örneğin içi yavru dolu bir kuş yuvasının üstünde zıplamak ister misin, akvaryumda dolaşan kırmızı balığı yutmak? Oynarken, canını yakmak istediğin başka bir canlı türü var mı?" Birileri kafenin dekorlarını söküyor sanki, Muzo ile Firuze oyunu seyredip bitirmişler, yerler çekirdek kabukları, frigo kâğıtları, buruşturulmuş sıra numaralarıyla dolu. Perdeyi güveler yiyor. Sigara benim, dekor değil, yanımda getirdim,

garsona kaptırmayıp cebime atıyorum. "Neyiniz vardı" diye soruyor garson, O, "ne istediğimi bilmiyorum" diyor, garson, "hangimiz biliyoruz ki" diye söyleniyor. Ben konuşamıyorum ya; garson, oyun bitsin diye benim laflarımı da söylüyor. Bir güve gelip, perdenin hepsini yiyip bitirdiklerini dolayısıyla boş yere perdenin inmesini beklememiz gerektiğini anlatıyor... Ya da bana öyle geliyor.

Arabadan inerken, "Sen yine de beni tanıdığın için o kadar mutsuz olma" diyor, peki, olmam. İstediğimiz zaman birbirimizi arayabiliriz. Hatır falan sormak için yani. "İki medeni insan gibi" Tabi, ben bir kertenkeleyim ya, kopan kuyruğum yeniden çıkınca ararım seni. Korkma sen ama, aziz dostun, "eks sevgilin" kertenkele, kellesini vurup yerden yere, kendisini dağıtmaz. "Hadi, sen de kendine iyi bak."

Kapısı kapanınca, arabanın içindeki ışık da söndü. Şimdi, her yer karanlık. O, apartmanın kapısına doğru kuş gibi hafiflemiş yürüyor. Karanlıkta, peşinden pıtı pıtı koşan küçük bir şeyi farketmiyor. Belli ki henüz bilmiyor. Oysa, "Kırık kalpleri götürürsün peşinden. Çocukken yarım bıraktığın ekmekler gibi, ardınsıra koşarlar."

Vâiz bize dün dûzahı vasfetti Fuzûli
Ol vasf senin külbe-i ahzânın içindir

Fuzûli, vaiz dün bize cehennemi anlattı. Söyledikleri, senin hüzünler (içinde yaşadığın) evinden başka bir yer değildi.

Neydi, nasıl bir hayvandı bilimiyordum ama, on yaşımda filanken, hararetle bir ornitorenk kartpostalı bulmaya çalışıyordum. Mandarin Ordeği, Tibet Sığırı, Sırtlan, Çekiç Balığı... Filan, hepsinin resmi vardı, bi tek o mel'un hayvannıkini bulamıyordum Hiç abartmıyorum, neye benzediğini bilmediğim halde, bir rüya boyunca çocuk bilinçaltımın bana ornitorenk diye sunduğu acayip bir hayvanın peşinden koşmuş, rüyanın sonunda hayvan bana doğru dönüp Fen Bilgisi öğretmenim Fatma Didim'in sesiyle "Gir içeri" diye bağırınca korkarak uyanmıştım.

Şimdi, çocukken rüyasında ornitorenk sandığı bişey görmüş birisi olmayı hiç de tuhaf bulmuyorum. Çünkü o za-

man birçok çocuk ornitorenk peşinde koşuyordu. Bir cikletin içinden çıkan ufak hayvan kartpostallarını biriktiriyorduk. Her bir kartpostalın arkasında ciklet markasındaki harflerden birisi oluyordu. Hepsini tamamladığınızda firma size resimleri olmayan bir hayvan ansiklopedisi yolluyordu. Siz, o zamana kadar biriktirdiğiniz hayvan resimlerini boş yerlere yapıştırıp bir adet "Hayvanlar Ansiklopedisi" sahibi oluyordunuz. Türlü çeşitli onlarca hayvan kartpostalının arkasında ciklet markasındaki dört harften bol miktarda bulunabiliyordu. Ama ciklet markasının son harfi olan "Y" adı geçen ornitorenk kartpostalının arkasındaydı ve o asla bulunamıyordu. "Zeytinburnu'nda bi çocuk bulmuş" veya "Esasen Y harfi hiç yokmuş" gibi birtakım efsaneler kulaktan kulağa dolaşıyorken az kaldı ben ikincisine inanıyordum. Zaten, ornitorenk bu dünyada olmayan bi hayvanın adına benziyodu. Neydi o ööle Hecüc Mecüc gibi. Düpedüz kaskallıyorlardı insanı. Üstelik, Hava Harp Okulu Hastahanesi'ndeki dişçi Naci Yüzbaşı ben "hazrol" pozisyonunda koltukta yatarken ağzıma bakarak "Sen de "y" harfi arıyosun dimi, ağzından belli" demişti. Kendi kızı da ornitorenk peşindeymiş. Durumu komutanı sıfatıyla uygun bir ses tonuyla "Çok sakız çiğnetmeyin buna başçavuşum" diyerek babama da tembihleyince ben ornitorenk yüzünden azar işiten bir çocuk olarak, tuhaf insanlar tarihine geçtim. Babam ornitorenke ve bana hiç haketmediğimiz laflar söyledi. O gece dışçide geçen korku dolu dakikaların da etkisiyle yine düşümde neye benzediğini asla bilemediğim o hayvanı kovaladım. Ve yine aynı şey oldu, rüyanın sonunda ornitorenk bana dönüp fen bilgisi öğretmenimiz Fatma Didim'in sesiyle "Gir içeri" diye bağırdı.

Ben tam adını tamamlamaya çalıştığım sakız firmasıyla ilişkimi kesmişken, mahalle ornitorenk kaynamaya başladı. Sakızların alayından ornitorenk kartpostalı dolayısıyla

"Y" harfi çıkıyordu. Heralde firma yeterince ciklet sattığına karar verip, vakti gelince piyasaya ornitorenk sürüsü salmıştı. Derhal ben de ornitorengimi edinip tamamladığım harfleri ciklet firmasına postaladım. Sonra gönderdikleri ansiklopediye şööle bi baktım, ama o kadar. Tüm çocuklarla birlikte sürdürdüğümüz ornitorenk avı artık benim için de bitmişti...

Daha sonraki yıllar boyunca ornitorenk lafını ne ettim, ne de duydum. Taa ki O'nunla vakit öldürmek için "isim şehir eşya bitki" oynayıncaya dek. O, yara sarardı. Ben yaşamla başedemez olduğumu hissedince "ruhsal bir fedai" gibi yanıbaşımda biter, zaman içinde gerçekten de "şifalı" olduğuna inandığım geyikleriyle beni iyileştirip kaybolurdu. Ara sıra aklıma düştüğünde, hep bir kere olsun ben O'nu arayayım, "hayat nası gidiyo" diye bu kez ben sorayım, durduk yere gönlünü alıp bi "şıklık" yapayım isterdim. Ama olmazdı. Bilirsiniz, dostluğundan emin olduğunuz insanlar sizden hep "torbada keklik" muamelesi görür, onlar nasılolsa vardır. Peşinden koşmasanız da olur.

İşte yine benim dünyaya ölübalık gözüyle baktığım günlerden birinde gelmiş benimle, "sıyrıl artık oğlum şu triplerden üç günlük dünyada değer mi" konulu geyik terapisi yapıyordu. Bende O'nu dinlemiyor, öyle zamanlarımda hep yaptığım gibi, eve kapanmış, günlerdir bozuk oldukları takıntısına kapıldığım bi takım eşyaları hesapta tamir ediyor, bi yerlere ampuller takıyor, çiviler çakıp bişeyler asıyordum. Bi süre beni izleclikten sonra, "İki kamyon tuğla getirtiyim mi, duvar ör kendine, hem vakit geçer" dedi. Ben de "Git işine, kızım, benle uğraşma yaa" diye başlayıp giderek kırıcı olan bi araba laf ettim. Pittedenek gözleri doldu. Ben, en iyi arkadaşlarından birini yok yere kıran bir eşşek olduğumu milyonuncu kez farkettim. Sonra her şey tersine döndü. Bu kez benim hıyarlığım yüzünden kırılan kalbini

onarabilmek için ben O'na olmadık mikilikler yapmaya başladım. Akşama kadar çay içip konuştuk, tavla, pişti filan oynadık, bi derginin akla ziyan testlerine bakıp saçma yanıtlar vererek gülüştük... Derken bi ara, komiklik olsun diye "İsim Şehir" oynamaya karar verdik. "O" harfiyle bulduğumuz ilgili sözcükleri birbirimize sıralarken, ben hayvan ismi olarak "Ornitorenk" yazdığını söyledim. "Attın şimdi" dedi. "Öyle bi hayvan yok" Ben de O'na "Sen ne diyosun kızım, çocuk çocuk konuşma" anlamında bakıp, kasılarak kendime 20 puan yazdıktan sonra, yaşamının ornitorenklerle geçen bölümünü anlattım. İnansın mı inanmasın mı bilemedi. En çok da ornitorenkin Fatma Didim sesiyle rüyama girip beni "gir içeri" diye azarlamasına güldü... Ben de bi sürü güldüm. Akşam yolcu ederken O'nu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. İnsan niye sevdiği kadınla bu türden de arkadaş olamaz, ya da bir kez "arkadaş" dediği kıza niye sevgilisine duyduğu bazı bi takım hislerden beslemez, filan gibi bi takım sorular sorup cevaplarını ararken uyuyakaldım.

Geçen yıl evlendiğinde, kızını gelin vermiş bir baba tripleriyle karışık sıra arkadaşı başka bir kente taşınan ilkokul çocuğunun üzüntüsüne benzeyen tuhaf bir yoksunluk duygusuna kapıldım. Ama naapalım ki hayat bööle bişeydi. Damadın yakasına kulplu yarım cumhuriyet altını iğnelerken "İyi bak lan arkadaşıma, üzme sakın, oyarım alimallah" deyip saadetler diledim... Sonra, tek başıma kalmayıp kalabalıklara karışmak istediğim için hayatımda ilk kez hipodroma gidip at yarışı izledim.

Kafamı "takım kutusuna" daldırmış, söktüğüm eski radyo için "havşa başlı sac vidası" arıyordum. Günlerdir kapı kendi kendine çalıyor, telesekreter arayanlara bildik geyiği çeviriyordu. Kendimi eve kapattığım süre içinde, binlerce kitabı içeriklerine göre yeniden raflara dizmiş, damdaki kı-

rık kiremitleri yenileriyle değiştirmiş, hazır dama fırlamışken "anten istikametini" değiştirip iki yeni kanal görüntüsü yakalamış, eski bir banyo kurnasının içine sardunya dikmiş, irili ufaklı bir çok cihazın içini açıp kurcalayarak kendimce onarmıştım. Kimilerine göre "üç günlük sıkı bir uykunun halledemeyeceği hiç bir problem yoktur" Ben ise kendimi onarma sürecinde, sözkonusu uykunun üstüne evdeki bir çok şeyi de onarınca "savulun ulaaan" diye naralar atarak yeniden yaşama dalabilecek gücü topluyorum... Heralde...

Yüzlerce metal böcüğün arasında güçlükle bulduğum vidayı alt kata radyoyu söktüğüm yere götürürken düşürdüm. Pin pin pin merdivenlerde zıplayıp sokak kapısının oralara doğru bi yere gitti. Kapının altında, bir kaç gün önce atılmış, kanguruya benzeyen, sinirli bir hayvan karikatürü duruyordu. Üstünde "bu bir ornitorenk" yazılıydı. Ornitorenk konuşma balonunda bana "çık dışarı" diye bağırıyordu. O'nun yazısıydı. Arkadaşımın...

"Şiirler yazdım, kitaplar okudum
Elime bir bardak aldım, onu yeniden oydum
Derinlerde kaldım böylc bir zaman
Kim bulmuş ki yerini, kim ne anlamış sanki
mutluluktan
Ey yağmur sonraları, loş bahçeler, akşam sefaları
Söyleşin benimle biraz bir kere gelmiş bulundum."
Edip Cansever

İnsanın bana söyleyebileceği hiç bir şey yok şimdi. Varsa bile benim dinleyecek halim yok. En son, bir "yetkili" televizyonda konuşuyordu. Dudak bitimine hizalayıp kestiği bıyıkları, ağzını oynattıkça, anlamsızca kalkıp iniyor, arada bir gırtlağını temizleyip, işaret parmağıyla gözlük çerçevesini iki kaşının ortasına doğru ittiriyor, bana kalırsa götünden uydurduğu çok belli olan birtakım rakamları ardarda sıralıyordu. "Bunlar münferit hadiselerdir", diyordu, "yıpratılmaması gereken mukaddes kurumlar"dan bahsediyordu. Yaşamda her şey "münferit"ti belki. Ama bu adamlar

"mütemadi" gibilerdi. Mütemadiyen aynı şeyi söylüyorlar –hiç dikkat etmedim ama, galiba– hep aynı rakamları sıralıyorlardı. Sayılarla konuşan bu adamdan, her zaman, sayılamayacak kadar çok var tabii. Bunlar ezbere bildikleri sayılar kadar gelişmiş, "büyükler" Küçük Prens öyküsündeki gibi... *"Büyükler sayılara bayılırlar. Tutalım, onlara yeni edindiğiniz bir arkadaştan söz açtınız, asıl sorulacak şeyleri sormazlar. Sesi nasılmış, hangi oyunları severmiş, kelebek biriktirir miymiş sormazlar bile. 'Kaç yaşında?' derler, 'Kaç kardeşi var? Kaç kilo? Babası kaç para kazanıyor?' Bu türlü bilgilerle onu tanıdıklarını sanırlar. Deseniz ki: 'Kırmızı kiremitli güzel bir ev gördüm. Pencerelerinde saksılar; çatısında kumrular vardı.' Bir türlü gözlerinin önüne getiremezler bu evi. Ama 'Yüzbin liralık bir ev gördüm' deyin, bakın nasıl: 'aman ne güzel ev!' diye haykıracaklardır."* Beynimin içinde bir sapan lastiği gerildi, rakam veren adamın alnına doğru tam en irisinden deniz kestanesi atıcaktım ki, düşsel sapanımı germekten vazgeçtim. Kendimi bahçeye dar attım...

Yaa evet bahçe... Edirne yolunda... Kendimi bildim bileli bahçemiz var. Edirne yolu boyunca tohumlarını taşıyıp duruyoruz. Önce Küçükçekmece'deydi, bi gece "gar gar gar" beton kamyonları gelip bahçenin üstüne hacetlerini giderdiler. Olan betonlarını bırakıp, çimento bulaşığı damperlerini gaste kâğıdıyla silip gittiler. Sonra kalan gülleri sarmaşıkları, hanımellerini, filbahrileri kökleyip, Edirne yolu üstünde bir başka yere, Büyükçekmece'ye diktik... Kamyonların izimizi bulması uzun sürmedi, bu çekmecenin de kilidin kırıp içine küçük çakıltaşlarıyla dolu cıvık çimento şerbetleri, kireç kaymağı, tuğla kırığı, arapsaçı gibi birbirine dolaşmış paslı demirler, kesif bir yağlıboya kokusu ve talaş doldurdular. Bahçenin yeni kiracısı, "Yeşil Bursa Roma Dondurmacısı"na, gölgesine beyaz plastik bir masa atıp "aile salonu" yapsın diye, birkaç kök hanımeliyle, iğde fidanı

bırakıp tohumları topladığımız gibi Edirne yolu'na çıktık. Şimdi, bahçe ve biz Silivri'nin biraz dışında, yoldan geçen kamyonlara bakıyoruz.

Fidanın üstünde, bu sabah itibarıyla yaptığım sayıma göre ondokuz adet vişne var. Esasen 23 taneydi. Ve fakat bunlardan dört tanesi karga olduğunu kuvvetle tahmin ettiğim bazı kuşlar tarafından yendi. (Görüldüğü gibi istersem ben de size bazı "rakamlar verebilirim" ve bunun doğru ya da yanlış olduğunu siz bilemezsiniz.) Böyle işte... Kendimi bahçeye ilk attığımda bir süre "dünyevi meselelerden" kurtulamıyorum. Durduk yerde vişneleri saymış olmam, demin televizyonda "demeç ve rakam veren" salaklan ileri geliyor. Oysa geçen gün vişne fidanını gördüğümde başka bir seri düşünce akışına kapılmıştım. Fidanın bir çekirdekten büyüyüp başka bir ağaçtan aşılanmış olabileceğini, söz konusu çekirdeğin vişnesinin hangi ağaca ait olduğunu, o ağacın nerede olabileceğini düşündüm. Nelere tanık olmuştu? Dallarına çocuklar salıncak kurmuş olabilirler miydi? Gölgesinde mevsimler boyu oturulup hayaller kurulmuş muydu? Belki de biri kendini asmıştır. Peki, ağaçlar birbirlerini tanıyorlar mıdır acaba? Bu vişne ağacının beş on çekirdek öncesi Gülhane Parkı'ndaki bir ceviz ağacıyla kimsecikler bilmeden yarenlik etmiş olabilir mi? Bodrum'da, bir balıkçı köyündeki dev okaliptus ağacını da tanıyodur belki. Dibine denizin tuzu asılmış, mandalina çiçeklerinden kopup gelen büyülü bir rüzgârla usul usul sallanırken, ufak bir pilli radyonun sesine karışmış, o vakitlerin coşkulu kahkahalarına tanıklık eden okaliptüsü... Onu da tanıyodur belki. Belki ağaçlar herşeyi kaydediyorlar. En çok şeyi de çay bahçelerinde, üzerlerine rengarenk fuloresan lambalar çivilenmiş ağaçlar biliyor. Kimse onların yapraklarıyla söyledikleri şarkıyı dinlemiyor, ama onlar... Sabahın erken saatlerinde bir garsonun memleketine yazdığı mektubu oku-

yorlar, akşam üstü kumpir yiyerek birbirlerine olan "farklı" aşklarını anlatırken yan masaları kesen çiftleri dinliyorlar, sabaha karşı denizin kenarında hıçkıran sarhoşla kederleniyorlar. Sonra, birisi onları hızarla keseken "Zzzzzzzz" diye, hızla sarılan bir teyp bandı gibi, bütün kaydettiklerini alelacele anlatıp ölüyorlar.

"Höt" dedim. Kargaya dedim. Yani, birden ağzımdan çıktı. İnek karga beni iplemedi bile... Benim, başında "bir zaman derinlerde kaldığım" vişne fidanına binmiş öylece sallanıyor. Muhtemelen ilgili karga kovma efektini bilmiyorum. Oysa çocukluğumun okul kitaplarında Küçük Mustafa'nın nasıl karga kovaladığına ilişkin biyografik bilgileri döne döne okumuş bir insanım ben. En kemalist sesimle kargaya bi daha "Höyt, uyşt, layn" dedim. Uçup gitti. Ben, bahçede, bir başıma akşamı, ateş böceklerini bekledim... Bunlar işte...

– Günaydın, dedi Küçük Prens.

– Günaydın, dedi demiryolu makasçısı.

– Ne yapıyorsun burada?

– Yolcuları bölük bölük ayırıyorum. Onları taşıyan trenleri bazan sağa yolluyorum, bazan sola.

Birden göz kamaştıran ışıklarıyla bir tren fırtına gibi geçerek makasçının kulübesini sarstı.

– Acele ediyorlar, dedi Küçük Prens, neden acaba?

– Makiniste sorsan o da bilmez.

O sırada ters yönden göz alıcı ışıklarla ikinci bir tren fırtına gibi geçti.

– Ne çabuk döndüler?

– Bunlar onlar değil, dedi makinist, bu karşıdan gelen tren.

– Bulundukları yerden memnun kalmamışlar herhalde.

– Kimse bulunduğu yerden memnun değildir, dedi makasçı.

Bir üçüncü trenin göz alıcı ışıklar içinde fırtına

gibi geçişini duydular.

– Bunlar da birinci trendeki yolcuların peşinde mi?

– Kimsenin peşinde değiller. Ya uyuyorlar, ya da esniyorlardır şimdi... Yalnız çocuklar burunlarını cama yapıştırmışlardır.

– Zaten yalnız çocuklar ne aradıklarını bilirler, dedi Küçük Prens. Bezden bir bebeğe bütün zamanlarını verirler; varsa, yoksa o bebektir; ellerinden alınırsa ağlarlar.

– Ne mutlu onlara, dedi makasçı.

Küçük Prens, Antoine de Saint-Exupéry

"Evinizdeki bilimum haşerata, bit, pire, tahtakurusu, danaburnu, Sarayburnu, Beykoz... İşte şu elimde görmüş olduğunuz toz, fabrikası top attı, kendi harikalar yarattı...

Seyyar satıcı "harikalar yaratan böcek ilacını" her zamanki repliklerini okuyarak tren yolcularına pazarlarken, sınıf arkadaşım Turan'a "Danaburnu ne ki lan" demiştim. "Çok saçma yaa, bi hayvana bi başka hayvanın organından isim koymuşlar." O da bana, bütün bedeniyle tuhaf kıvranma hareketleri yapıp, "Niye lan, Solcan Hakkı var ya" demiş, muzip gözlerinde, acayip birşey keşfetmiş gibi bir ışıltıyla sürdürmüştü. "Bu hayvan başka bi hayvanın adıyla anılıyo işte. Hem de tek organıyla felan değil. Gözlüğünü çıkar at, komple solucan o herif."

"Solcan Hakkı", Sirkeci-Halkalı banliyö trenlerinde bilet kontrolörüydü. Sabahları bizim "düz liseye", öğlenleri ticaret lisesine "lebaleb talebe doldurup" taşıyan trende, Solcan Hakkı'yla bi şekilde karşılaşırdınız. Öğlenciler, bir zaman var olduğu ileri sürülen bıyıkları yüzünden O'nu "Badem" diye kızdırırken, seyyar esnaf niyeyse Hakkı'dan "Yorgansız" diye sözederdi. Rivayet, son trenlerde kanepeye uzanıp

döşeğindeki gibi mışıl mışıl uyurmuş, bi tek pijamasıyla yorganı eksikmiş sanki. Biz de, daima tren hareket ettikten sonra yapıştığı vagon kapısını açıp, içeriye sızmak için, kapının iki kanadı arasında yaptığı kıvrım büklüm tuhaf hareketler yüzünden O'na "solucan" ismini takmıştık. Bileti olmayanlar hangi vagona bineceğini anlayıp kaçmasınlar diye son saniyeye kadar peronda dikilir, tren hızını alırken, fırlayıp gözüne kestirdiği vagonun kapısına yapışırdı. Önceleri gri karton, daha sonra saman kâğıda dönen biletleri sırayla kontrol edip, yırtmak üzere vagonun koridorunda ilerlemeye başladığında, biletim olsa bile kalbim küt küt atardı. Çünkü biletsiz yakaladığı "talebelere" ceza keserken, vagon ahalisi önünde söylemedik laf bırakmaz, hızını alamadığında talebenin kafasına bitane ekleşterdiği bile olurdu.

"Solcan", anne babası yanında seyehat eden küçük çocuklara, herzamanki gestapo tavrının dışında, şefkatle yaklaşırdı. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle, usulca ufak yolcunun başını okşayarak, "Sen kaça gidiyosun bakiyim küçük" diye sorardı. Ökseye tutulan minik yavru, eğer "bire, ikiye, üçe..." filan gibi yanıtlar verirse, yüzü anında değişir, bildik gestapo tavrıyla çocuğun anne ve babasından bir bilet daha isterdi. Bilindiği gibi okula giden çocuklar bilete tabiydi. "Daha okula gitmiyo amcası" ayaklarıyla devletin memurunu kandırmaya çalışmak başlıbaşına bir suçtu. Aslında, istasyon şefliğinde zabıt tutulması gerekirdi, falandı filandı. "Solcan Hakkı" cezayı keserken tongaya düşürdüğü yavrucağın yüzüne asla bakmamaya özen gösterirdi.

Hakkı hariç, ben trenin herşeysini severdim ama. Hele Menekşe İstasyonu'nu. Gün doğmadan, manyak kahkahalar atan martıların eşliğinde, gölle denizin birleştiği, "kartpostal gibi" manzaranın kenarından Menekşe İstasyonu'na inmek... Sen bunun klibini çekebilir misin Apo? Neyse, boşver şimdi... Evlerde uyku mahmuru sarı ışıklar, camlar-

da çaydanlık buharı, radyoda bağlama takımından oyunhavaları, yosun kokusu sinmiş rüyalara karışan anne sesleri, "beş dakkacık daha"lar, gidip, birlikte uyuyan treni uyandırırdık. Öbür istasyonların yeri de başkaydı. Florya'dan, bizim liseli, Şelale diye bir kız binerdi. "camdan sarkmayınız" ibaresinin tam da üstünden, sarkıp, Şelale'nin perondaki yerini belirler, vagonuna düşmek için koşuşurduk. Vagon değiştirme operasyonumuzu biletsizliğimize yoran Solcan, haybeye peşimize takılırdı. Yeşilköy İstasyonu... Biz orda iniyorduk.

Ben o sıralarda Cankurtaran İstasyonu'ndan gözüken Zührevi Hastalıklar Hastanesi'ni ve oraya gelen "orospuları" merak ediyordum. Boşbulunup bu merakımı açtığım bir sırada Turan benimle, "Kazlıçeşme İstasyonunun yanında da pezevenk ve godoşlar için hastane var" diyerek dalga geçmişti.

Gırgır Dergisi'nin sabahlarında, yine aynı manyak kahkahalı martılar, karbonatlı sabah çaylarına eşlik eden, poğaça, pooça, poça, povça ya da poğçalar... –Cağaloğlu'ndan Sirkeci'ye inerken seyyar satıcı, pastahane ve büfelerde, tüm bu yazılışlarını gördüm. Hepsi aynıydı, ama her seferinde bir başka türlü yazıların tadına bakıp, kendimle uyku kaçıran oyunlar oynadım–. Çizilen son karikatürler, balon ve yazılardaki son "tashih"lerinin ardından, Şükrü gidip Üsküdar Vapuru'nu uyandırır, biz Ertan'la "Halkalı istikametine gidecek olan" günün ilk trenine binerdik. Şükrü, Ertan, ben Sirkeci'ye kadar beraber yürürken, işine gelmekte olan taze kalabalıkların arasından, kendimize dönüş yönünde yol açmakta zorlanıyorduk. Henüz sürülmüş aftırşev kokan vilayet ve banka memurlarıyla Doğubank ve kırtasiyeci esnafı, işlerine yetişmeye çalışırken, tersten üstlerine üstlerine gelen bu yorgun heriflere tuhaf bakıyorlardı sanki. O sabahlarda, hayat aynı laz fıkrasını tekrarlıyor, biz yine gülüyor-

duk. Hani, laz, arabasıyla otobana tersten girmiş, korna sesleri, sellektörler, fren cayırtıları arasında aldırışsız ilerlerken, bir sigara yakıp radyoyu açmış. Radyoda telaşlı bir anons duymuş sonra. Anons, sözkonusu otobandaki sürücüleri, ters yönde ilerleyen bir arabaya karşı uyarıyormuş. Laz, anonsa sinirlenmiş. "Ohoo" demiş, "ne bi tanesi, kaç bi tane."

Ertan ve ben tersine giden bomboş trenin sınırlı sayıdaki yolcularındandık. Diğerleri, oraların pavyonlarında çalışan garsonlar, geceden vagonda uyuklamış sarhoşlar, bir de o zamanlar hepsi Cağaloğlu'nda olan gazetelerin servisi kaçırmış "gececileri" *Günaydın, Hürriyet, Milliyet* ya da *Cumhuriyet*'ten tek tük makinacılar, sayfa sekreterleri... Trenin kalkmasına yakın Eminönü'ndeki çiçek mezatından dönen bir kaç roman, ellerinde karanfiller, yasemin sümbül ve gül demetleriyle binip, trenin akşamdan kalma kokusunu tazelerlerdi. Sonra, üç otuz paramızı çalsalar noolur, Menekşe kaçıp gitse, Halkalı'da sabah güneşi gözümüzü pis pis kamaştırsa kaç yazar? Yasemin kokulu bir beşikte kim uyuyakalmaz ki.

Kimisi vapurları daha çok sever. Denizotobüsüne şiir yazanına, hafif metro görünce içlenenine henüz rastlamadım. Ama ben, belki de asla bir daha aynı vagona binemeyeceğini bildiğimden, cama burnunu yapıştırmış çocukluğumla hiçbir imdat frenine aldırış etmeden akıp giden trenlere, öküzlerinki gibi karşılıksız bir aşkla bağlıyım...

Tavku'l-Hamame

Tavku'l-hamame fi'l- ülfe ve'l-üllef. Kitabın adı güzel bi kere... Sanki, insan birkaç kez gökyüzüne bakıp tekrarlarsa, cümle aşk acıları uçup semaya karışacak, söylenene bir ruh ferahlığı çökücek, dua gibi... Türkçesi, "Güvercin Gerdanlığı/Sevgiye ve Sevenlere Dair" Endülüslü hukukçu, metod bilgini, muhaddis (hadis derleyici), dilbilimci ve şair, İbn Hazım 1027 yılında yazmış. Görüldüğü gibi on parmağında on marifet, çalışkan bi insanmış. Şimdi yaşasa, en azından bi kere Siyaset Meydanı'na çıkmış olurdu, bir çoğumuz daha fazla tanırdık.

Gerçi ben tanıdıktan sonra yaşamımda bir değişiklik olmadı. Fazladan, kitabın ismi ağzıma takıldı, bilincim dışında tekrarladığım pop nakaratlarıyla dolu listeye birinci sıradan girdi. Hemen ardından "Naapçaz şimdi aoom yatçaz şimdi aoom" nakaratıyla Nazan Öncel geliyor... İbn Hazm'la Nazan Öncel ve Mustafa Sandal arasında gidip gelen şizofrenik hal istediği kadar bilinçdışı anlamsız tekrarlamalardan ibaret olsun, pek de iyi bişey diil tabii. Esasen, ben, bu kitabı da, söz konusu hallere bi çare olsun diye okumaya karar ver-

miştim. Aşk meşk işlerinde 969 yıl önce yazılmış bi kitap çare olur mu diyen gafillere de iki çift laf ediyim; batılılar aşkı bizden aldı aslanım. Yeri gelsin Erbakan bu konuya da değinicek. Biz şimdi gidip batıdan, afedersin oral seksin patentini istesek, ekonomileri iflas eder, parasını ödeyemeyip afedersin kötü yola düşerler. Afedersin...

İyi lan, bak, vakit geçti işte... Kitap mevzuusu açıldı, bi araba geyik çıktı... Kısa süreyle kendimizi arızalı ruh hallerinden araklama imkanına kavuştuk. Zaten, bu nedenledir ki, kitap en iyi arkadaştır. Okurken üstünde karpuz yediğinizi kimseye söölemez, karpuza ortak çıkmaz, daha da güzeli ve konumuzla ilgili olanı; siz günün birinde "Ah ulan, ben vaktinde kitapla beraber karpuz yemiştim" diye efkarlanmazsınız. Kitap, karpuz ve sizin bir meyhanede beraber çekilmiş fotoğrafınız yoktur.

Vaktiyle, halifelerin halılarını çiğnemiş, kralların sofralarına misafir olmuş üstadın yazdıkları 969 yıl sonra aynen geçerli. "Aşkın mahiyeti, emareleri, mektuplaşma, aracı, itaat, kavuşma, vefa, ihanet, ayrılık..." Hemen hiçbir hususta öyle köklü bir değişiklik olmamış. Aynı salak ruh hali... O tuhaf hissin pençesine düşenler, her dem, bir nevi manyak olmuşlar. Günümüzde, ağır aşk ve kıskançlık vakalarında, Antalyalı Şerın Emel gibi kocasını "fantaazi" maksadıyla yatağa bağlayıp, bıçaklayan, batı etkisinde kurbanlara rastlandığı gibi; kuma getirmek isteyen bıyık şampiyonu kocasının bıyıklarını hunharca kestirten kadının "müslüman mahallesi" işi "oriyent" cinnetine de raslanabiliyor. Şerın Emel kocasına âşık, bıyık şampiyonu komşudaki tazeye tutulmuş... Hep beraber onların başına gelenlerle vakit geçirip, kendi tuhaf hallerimizi unutmaya çalışıyoruz. Yani, en azından ben ööleyim. Bu kitapla vakit geçirmeye başlamadan önce, uzun bir süre her televizyonun haber bülteni bekleyip, şampiyonun bıyıkları kesilmiş halini izlemek için

ahir ömrümden zaman ayırdım. Hatta bir gazetede yapılanla yetinmeyerek, HBR'nin makintoşuna şampiyonun bıyıklı fotoğrafını yükleyip, fotoşop programıyla adamın bıyıklarını yok etmeye çalıştım. O esnada kazaen, hazırlanmakta olan derginin işlerinden birini, bilgisayarcıların deyimiyle "uçurdum" Bu yüzden, soyadı nedeniyle derginin bilgisayarını kendi çocuğu saman İrfan Sayar'dan bi araba laf işittim... Bikaç saati de ööle yedim işte...

Neticede, vakit geçsindi... Çünkü, "Güvercin Gerdanlığı"nda aşkın hallerinden söz ederken, doğal olarak "telefon tripleri" hususuna değinilmemişti. Oysa, eski vakitlerin "mektup bekleme çilesine", söz konusu telefon tripleri beş basar. Siz karşılıklı eziyet halinde "bakalım önce hangimiz diğerine telefon edicek" diye beklerkene, akla hayale gelmedik bi sürü ikincil arıza çıkıp bu sado mazo ortamın mengenesini iyice sıkar... Gecenin bir yarısı çalan telefona, "aha, döküldü işte bizimki, kesin biyerde bira filan içti, sarhoş kafa aklına düştüm" şeklinde yersiz bir hezayanla koşanınız olmuştur... Hatta, "dur bakalım iyice çalsın" diye ikinci bir hıyarlıkla durumu katmerlendirip, bi süre telefonu açmazsınız. Esasen hiç açmasanız daha iyi tabi. Çünkü o saatlerde; giderek küçülen cep telefonlarının tuşlarına dolma kibin barnaklarıynan isabet kaydetmekte güçlük çeken, ileri kelle kafa bi takım adamlarla "Çok yanlış bi numara" konuşmasına girmek, insanı zamanla sinir sahibi yapıyor... Tabi, bi de sessiz telefonlar var... Söz konusu sessizlik O'nunki bile olsa, bi süre sonra insanda önüne geçilmez bir küfür etme arzusu uyanıyor. Kaldı ki, sessizliğin sahibi, deminki dolma parmaklı herifin redial tuşuna "dokanmış" hali de olabilir. Bambaşka, diğer bir salak da olabilir. Bunu kesinleştirmenin yolu, sessizlik seansı sırasında, başka bir telefon bulup şüphelileri aramaktır. Kimin telefonu meşgul çalıyosa, sessiz salak odur. Peki, ya O, hakkaten, gittiği bi

yerde, aklına beni düşürüp arıyosa, sesimi duyunca konuşmaya cesaret edemiyosa? O zaman evinin telefonu meşgul çalmaz ama yine de beni arayan O'dur. Yaa, işte 969 yıl önce böyle paranoyalı bir tutku mecburen yoktu... Belki on yıl sonra filan görüntülü telefon yaygınlaşınca ortadan kalkacak. Dolma parmaklı herif, gecenin ortasında kâbus gibi, içip içip vizüelleşicek...

Böyleyken böyle İbn Hazım usta... Yani her şey bıraktığın gibi. Bu yüzden telefon çalıp da O'nun sesini duyunca, senin kitabına biraz saygısızlık ettim. Dalıp kuş resmi çizmişim. Manasız şekiller, rakamlar falan... Üstelik tükenmezle, silsem çıkmaz şimdi... Bilerek olmadı tabii, yani, kulağım telefonda onca bekledikten sonra, birden şeyoluyo insana. Kızmazsın ama, anlarsın sen... Hem kendin de yazmışsın ya...

Ne yağmurdan sonra bitkilerin çıtır çıtır büyüyüşü, ne ilkyazda kara bulutların kaybolmasından sonra çiçeklerin parlaklığı, ne yemyeşil bahçelerle çevrili bembeyaz sarayların zerafeti güzel huylu, iyi karakterli, nitelikleri güzellikte ahengini bulan bir sevgiliye kavuşmaktan daha güzeldir. En beliğ lisanlar bu sevinci tasvir etmekten acizdir; tadını anlatamazlar. O durum gönülleri şaşkına çevirir, zekâları durdurur..."

Analar bu çocukları nasıl güldürüyorsunuz
Nasıl yaz gökleri gibi böyle
Durgun sular iyi çağlar gibi
Kulaklarına neler fısıldıyorsunuz
Ne öğütler veriyorsunuz
Analar bu çocukları nasıl güldürüyorsunuz

Arif Damar

Evin demir kapısını ayağımla itip kilidine oturttum, merdivenleri üçer beşer çıkıp, oda kapılarını atladım, son olarak tuvalet kapısını bi tekmede açıp tuvalete iki üç adım kala rahatlamaya koyuldum. Tam işimi bitirmiştim ki, taa yemyeşil üzüm bağlarının, dut ve kiraz ağaçlarının oralardan, uzaklardan, efsunlu bir rüzgar esti... Aniden, kendimi ufacık bir çocuk gibi hissettim. O zamanlardan kopup gelen yorgun bir kadın sesi sabahın o saatinde kulaklarıma doldu. Çok saçma bir şey söölüyordu, düş sandım: *"Hey hindili hindili beyoğlunu atdan indirii"* Tuvalette yanan ışıktan yarı yarıya aydınlanmış odamın içinde "Ayşecik"i gördüm. Anneannem... Uyku-

lu gözler, at kuyruğu ak saçlar, öylece durmuş tombik tombik bana bakıyor. "Ayşem, nerden çıktın bakiim sen" deyip sarıldım. Kollarımın arasında ufacıktı... Ağzımdaki bira kokusundan yüzünü ekşitip geri çekildi, kolumdan tutup beni ışığa doğru iteleyerek baştan aşşağı şööle bi süzdü... "Dayıngilin İstanbul'da işi varımış, pindik otobüse geliveedük..." Kucaklayıp havaya kaldırdım. "Özlemişim kız seni" dedim. "Karanlıkta aklımı aldın ama... Ne o ööle hindili mindili bişey söoledin?" Muzip muzip güldü. "Bi dene mesel deyiveedim sana. Bulmaca sordum. Cevaabını bilebilecen mi bakalım. Eskiden hepsini su gibi bilidün" dedi. Bilirdim gerçekten... O zaman, hayata dair herşeyleri biliyordum sanki.

Şubat tatilinde anne ve babamı görmek üzere Karabük'ten İstanbul'a gidiyorduk. Otobüs tünellere girip çıkıyor, dağları dereleri yutuyor, anneannem bana çakıya saplanmış dilim dilim elmalar veriyor, ama ben dünyaları görmüyorum. Şiddetli çişim var çünkü... Kime desem, nasıl söölesem. Bi yerde beşbuçuk yaşında koca delikanlıyız, ööle yekten "Çişim geldi" deyip otobüsü durdurmak... Yakışmaz yani. Ve fakat çatlıycam. Neden sonra Ayşem durumu anlayıp otobüsü durdurdu. Ben, bi yandan otobüstekileri kesip bi yandan pipimi rüzgara vermiş, tarlalara işerken, "Ayşecik" dedim. "Çok utandım, bi daha o otobüse binemem. Söyle gitsin onlar, biz başkasına bineriz" Daha sonra bizzat kaptanın, muavinin ve birkaç yolcunun ısrarıyla yeniden otobüsteki yerimi aldım. İşte tam o sırada, ben utançtan kıpkırmızı, koltuğa oturmuş, gözlerimi sıkısıkıya yummuşken, anneannem bana bu bulmacayı sormuştu. "Hey hindili hindili, beyoğlunu attan indirii." Çok bekletmeden cevabını söyledi: çiş... Bulmacadaki gibiydi yani, herkes sıkışabilirdi, çişi gelince otobüs durdurmak ne ki, kocca hükümdar, bey oğlu, bilmemkim olsan, arkandaki orduya bakmadan, attan inip bi kuytuda su dökmek zorunda kalabilirdin.

Şimdi, yıllar sonrasının bir seher vaktinde, ben, içtiğim biranın etkisiyle tuvaletin kapısını zor bulmuşken, anneannem karanlıkların içinden bana yine aynı bulmacayı sormuştu. Düş müydü peki? "O gada içeesen ürya görüyon zannedeesin tabi" diye sitem etti. "İnsan, bey oğlu bile olsa, arada bir dertleniyo işte bu anneannem" dedim. "Deyivee bakalım, neymiş derdin, garılaa gızlaa mı elkâra goyuyo benim torunumu?"

Aslında anlatsam beni sabaha kadar dinleyip, söylediklerimi "sırlar hanesine yazar" kimseciklere lafını etmezdi. Ama terapilerin en kralını yakalamıştım zaten. Bi taraſı "uſ olmuş" çocuğun şımarıklığıyla, "Boşver anane yaa. Hadi öbür bulmacalarından sor, bakalım hatırlayabilecek miyim" dedim. Anladı herhalde... Dedemin, Emiroğlu'nun deyimiyle "Evin iyisi köşe, ağacın iyisi meşe, kadının iyisi Ayşe", seher vakti torununu avutmaya karar verdi...

– Aldır abası, yeşildir kupesi, bunu bilmiyen eşek sıpası.

– Patlıcann.

– Şu depede toy oturuu, biri galkaa, biri oturuu.

– Terazii...

– Tülüş ağzını açdı, gıllı içeri gaçtı...

– Çoraap.

– Aferin iyi bilyan. Şunu bil bakalım. Ak sarayın ortasında sarı sultan oturuu...

– Yumurta!

– Peki... Karağnık yerde cim cort?

– Bu ne be? Attın şimdi. Nası yani karanlık yerde cim cort?

– Ne atacağmışın. Tee en eski bulmaca bu. Anamgil bana soraadı. Cevabı, damla. Misal, mağarada su damlaya. Mağranın içi karağnık, su da cim cort cim cort diye damlaya. Uzatma işde bilemedim. Şunu sööle peki: bizim evde gadı vaa, eğri büğrü budu vaa, şimdi gelü gorürsün, gülmekden ölüüsün.

– Kurbağa!

– Peki. Bi garış boyu, girip çıkmak huyu, işi bitdükten soora, ocağa godutturu suyu.

– Hihihi... Kaşık... Kaşıktı dimi. Yemeğe girip çıkıyo, sonra bulaşık yıkamak için su ısıtıyosun. Ööleydi di mi?

– Ööleydi. Bi dam dolusu oğlum vaa, hep gotü çüklü, hep gotü çüklü.

– Ahaha... Bu ne yaa? Var mıydı böole bi şey.

– Vaadı tabi. Üzüm demek. Üzüm denelerinin dibinde çöpü vaa ya. Bi gızım vaa gelen öpee, giden öpee.

– Bardak. Bu kolay.

– Otudum önüne, uydudum delüğüne.

– Anahtar.

Bu saatlerce böyle sürdü. Nine torun, gün doğuncaya kadar gülüştük. Ayşecik, uykuya inat, yüzyılların geyiğini bıkıp usanmadan çevirdi. Bulmacalarının kiminde, yüzüne, onları ilk duyduğu günün utangaçlığı, tazeliği gelip gitti; kiminde gözlerinden yaşlılığın kederini ve yorgunluğunu okudum. Arada O da benim gözlerimi okuyor olmalıydı. Sonunda "Geçti gaari efkârın" dedi... "Olu olmaz her şey dakılmaz ööle gafaya. Vaktı gelüü, her bişeye çare bulunuu. Olmadı unutuu gideesin. Cim cort deye damlayıp geçce günlee. Neticede ben gibi gocayıp, dünyanın gapısına dikeesin gozünü." Ardından başını yastığa koyup, son bulmacasını sordu: "Bizim pençereye bi guş geldi, hak dedi, huk dedi, şu dünyada dört şey yok dedi..."

En iyi bu bulmacanın cevabını biliyordum. Bu, Ayşeciğin final bulmacasıydı. Her seferinde en sona saklardı. Gerçekten de kuşun dediği dört şey yoktu... "Dünyanın direği, denizin kapağı, yumurtanın kulbu ve ölümün çaresi..." Baktım, uyumuştu. Cevabı kendime verip, geçen zamanın sesini dinledim... Cim cort... Cim cort... Cim... Cort...

Sarı Makina

Herkes bakar o sarı makinalara. Bir alevden, bir akan sudan, bir de sarı makinaların heybetinden gözünü alamaz insan. Kimi, uzun uzun çalışmasını izler. Makinanın dağlara, kayalara açıkça posta koyup, ortalığı un ufak etmesine tuhaf bir hayranlıkla bakar. Kimi, kıpırdamasın ister. Öylece dursun. Yürüyüp, damını yıkmasın...

Siyavuş'unki başka bir "bakmaktı" ama. Sanki, âşıktı o sarı makinalara. Bu durum, makinanın heybetinden, marifetinden değildi... Öyle olsa uçağa takardı kafayı. Havaalanının ordaki inşaatta çalışırken, günde yüz uçak iner kalkar; şantiyedekilerin alayı her seferinde aynı hayranlıkla "teyyarelerin" süzülüşünü izlerlerdi. Siyavuş, bir iki bakmıştı uçaklara, sonra alışmıştı. Onları, asla avcuna alamayacağı alacalı süslü kuşlar gibi düşünüyordu. Kendisini bir kez bile uçağın içinde düşlememişti. Ama, ya sarı makinalar... Rüyasında, "D-9 dozerler" sürüyor, "Caterpıllar, ters kaşık ekskavatörlerle" dev temel çukurları eşiyordu. Çünkü, Siyavuş için "Dozer Operatörlüğü" aklının kesebildiği en yakın "yırtma" noktasıydı. En büyük ustalar; kalıpçılar,

betoncular, tesisatçılar, "fanyansçılar", tavancılar, çatıcılar, kalfalar hatta mühendisler. Hiç ama hiç birinde "Dozer Operatörünün" cakası yoktu. O dev makinaya hükmetmek her babayiğidin harcı değildi.

Çok fırça yedi Siyavuş. İnşaatın çavuşu, O'nun sarı makinaya daldırıp işini aksatmasına kızıyordu. "Amele" Siyavuş, makinayı izlemeye başlayıp, efsunlanmış gibi kazmayı küreği bırakınca, çavuş ensesinde bitip, ağzına geleni söylüyordu. Bi keresinde "Bak len Siyavuş iyi bak" demişti. "Bakmakla öğrenilseydi, öküzler tren makinisti olurdu."

Ve fakat bayağı kesirler... İşte onlar, kâinatın en zor şeyleriydi. Dozer kullanmak bile bayağı kesirlerin yanında çocuk oyuncağı kalırdı. Siyavuş, bayağı kesirleri icad eden pezevengin bunu kendisine kötülük olsun diye yapmadığını elbette biliyordu. Ama bayağı kesir mevzusu açıldığında söz konusu bilim adamına "Hiç işin yok muydu Allahın adamı. Durdun oturdun ahir ömründe bööle bi pezevenklik buldun da başın göğe mi erdi" diye homurdanmadan edemiyordu. Okuma yazmayı askerde "Ali Mektebinde" söken Siyavuş, kafayı sarı makinalarla bozunca en azından bir ilkokul diploması edinmeye karar vermişti. Şantiye şefi mühendisten yol yordam öğrendi. Paydosta hamama gidip, yundu yıkandı, ince dişli tarakla saçlarını yapıştırıp, görülmemiş beyazlıkta bir gömlek giydi. Fotoğrafçı "Niye ellerini arkaya saklıyosun hemşo, ellerin çıkmıycak ki" dedi. Siyavuş, fotoğrafçıya mahçup mahçup gülümsedi. O gülümsemeden 24 tane basıldı sonra. Nüfus sureti, akciğer mikrofilmi ve bir dilekçeyle bölge ilköğretim müdürlüğüne verildi.

Sonraki günlerde Siyavuş ilkokulu dışardan bitirme sınavlarına girmeye başladı. Türkçe... Hayat Bilgisi... Hakladığı her ders, Siyavuş'u sarı makinanın koltuğuna bir adım daha yaklaştırıyordu. Ve fakat bayağı kesirler. Onları bir türlü alınıyordu kafası. Şantiyedeki Dozer Operatörü Mal-

karalı Satı'nın "Bayağı kesir" lafını duyunca, "Yoğurt mu?" demesi Siyavuş'u iyice çileden çıkartmıştı. Al işte, herif dozerciydi ama, bayağı kesir felan bilmiyordu. Üstüne üstlük o aleti "ilaç gibi" kullanıyordu. Malkaralı Satı, Siyavuş'un uzun süredir gözetlediği operatörlerin en kralıydı. Sarı makinanın bin çeşit koluna, düğmesine, pedalına, sanki çok basit bir iş görüyormuş gibi, dudağının ucunda sigarası, türküler söyleyerek hükmediyordu.

Birgün öğle paydosunda Siyavuş'un yanına kendi yaşlarında kara kuru bir oğlan geldi. Dikkatli bakınca tanıdı Siyavuş. Mühendislik talebesiydi bu çocuk, şantiye şefinin yanında staj yapıyordu. Birkaç kez iş yaparken inşaatın resimlerini çekmişti. Çektiği resimleri bir deftere yapıştırıyor, altına uzun uzun yazılar yazıp şefe gösteriyordu. Çocuk durduk yere gülümseyerek "Gel bakalım hocam, senin şu bayağı kesir işini bi halledelim. Şef söyledi, ehliyet mi ne alıcakmışın. Gayet kolay, bi saatte yutarsın" dedi. İlkten, "Öğle vakti defter kalem çıkarıcam, şantiyedekilere seyirlik, başıma iş alıcam" diye düşünüp surat asan Siyavuş, durumun "karpuzlu bir muhabbetle" hallolacağına inanamayıp ister istemez güldü. Kara kuru "Çömez Mühendis"le, öğlene yemek diye alınmış bir karpuzun başına çöktüler. "Şimdi hocam. Bu bir karpuz, Tutup bunu ikiye böldük. Nooldu, bir bölü iki. Üçe bölelim. Bir bölü üç. Bu parçaların her birisi karpuzun üçte biri..." diye başlayan muhabbet, şantiyenin marangozuna ait kulak arkası bir kurşunkalemle, yerdeki büyük mermer parçalarına atladı. Pay, payda, payda eşitleme mevzularına geçildi ve adı geçen karpuzla beraber bir kalıp beyaz peynirin göçertilmesiyle son buldu.

Siyavuş ilkokul diplomasını aldığı gün, kavruk suratında bin gülücük, koltuğunun altına bir karpuz sıkıştırmış, Migros torbasında bira tenekeleri, üzüm ve peynirleriyle merkez şantiye binasının kapısını tıkladı. Şefin elini öptü, çömez

mühendise göz ucuyla karpuzu işaret etti. Şefin masasında, aydıngerlerin ozalitlerin arasında yer açılıp, "amele sofralarının" en esaslısı kuruldu. Hafif çakır keyif olununca Satı'nın dozerine pinmeye gidildi. Satı, Siyavuş'u dozerle dört döndürdü. Kepçeye oturtup havaya kaldırdı. Hep birlikte "Çömez"in fotoğraf makinasına bakıp "resim çekindiler."

Gece... Gökten yıldız kepçeliyecekti Siyavuş. "Sızsam artık" diye çok beklemişti aslında. Uykusu gelmedi ama. Barakaya sığmıyordu. Karşı ranzada Malkaralı Satı, bir ara, belli belirsiz, Siyavuş'un yüzünü gördü sanki... Düşteyim sandı. D-9'un gökyüzüne bakan egzos kapağı karanlığı sallayan bir gürültüyle havalandı. Gökten yıldız kepçeleyecekti Siyavuş. Kepçenin hidrolik kolları sonuna kadar açılarak hızla yükseldi, gökyüzünü kucaklıycaktı Siyavuş. Enson patır patır yıldız yağdığını gördü. Sonra... Öyle bir karanlık ki...

Çömez mühendis, staj defterinin 26'ncı sayfasına "Kırk dördüncü iş günü" diye yazdı. "Batı şantiyesi, yarma hafriyatında, F-7 nolu şevin alan kotuna tesviyesi için kazı yapan dozer, akşam park halinde bırakıldığı yerde, Siyavuş Dural adındaki vasıfsız işçi tarafından, izinsiz hareket ettirilerek bir iş kazasına yol açtı. Meydana gelen kazada, dozerin kepçesini kaldırıp yüsek gerilim hattına takan işçi Siyavuş Dural elektriğe kapılarak can verdi." Yazının bitiminde Siyavuş'un sarı makinayla resmi vardı. Kepçesine tünemiş. Yüzünde "mahçup" gülümsemesi. Ama ellerini saklamamış. İkisi de havada.

Gökten yıldız kepçeleyecekti Siyavuş. Gökyüzünü kucaklayacaktı. En son patır patır yıldız yağdığını gördü. Sonra... Öyle bir karanlık ki...

ZZZZ

Hadi bakalım; "amcalara, teyzelere yüreğini göster" Zıpla kâğıdın üstüne, onlara bir öykü anlat. Hadi bakalım...

E, hadi ama... Bak işi var amcanların teyzenlerin. Ne demek çocuğum, ne demek "canım istemiyo" demek. O zaman canının istemediğini anlat, post modern bi öykü olur. "Anlatamıyorum" da diyebilirsin. "Yaratımın o efsunlu sürecini irdeliyosun" şeysini, anlamını çıkarırlar. Sen anlat işte kendine göre bişey, adam alıcak bi mesaj bulur. Hem zaten şimdi ööle bi trip var, yaptıkları işten kazaen bi mesaj çıkıcak diye ödü patlayan bi geyik sürüsü, gazete ve televizyonlarda ve dahi "şov bizinis" işinde rağbet görüyo. Diycaam şu ki, mesaj çıkmasa da olur yani. Hatta makbule geçer. Hadi...

Bana bak... Yaa, sen başla bi şekilde soonası gelir, olmadı, şeederiz. Şimdi aklıma geldi, fikir diye söölüyorum: meraba diye başla, 439 tane "Z" harfi yap... Böl "zzzz" diye yani. Uyuma efekti gibi... Sonra, yüz yıl uyuyan prensesi anlattım filan şeklinde bi espiriyle bağla. İstersen "abzürd yaptım" dersin. Şey de olur bak. Bu zzzz var ya. Şööle yazarsan 7

(zzzz) "yedi uyurlar efsanesinin letrist abzürd yorumu" olur. Esasen bu "zzzzzz" çok verimli bi konu. Başlık: Mekanik Aşk... Pilli Bebek de olabilir. Yine beş altıyüz "z" harfi yapıyoruz. Vibrator olayı yani anlatabildim mi? Kadın zzzz diye vibratörle aşk yaşıyo, ya da yapıyo her neyse...

Ne demek "niye Z'ye takıldın?", biz hiç olmazsa bi harf bulduk, sen onu da bulamıyosun. Non drama, modern, hermetik anlatım, letrist grafik tepki, "abstre tecnic" falan ayağına seni kurtarmaya çalışıyoruz. Badem sen de!

Hişt... Arap... Kızdın mı lan ööle badem falan dedim diye. Oğlum, anlat işte bişeyler diye yapıyoruz... Bak şu ne bil bakalım? Fıssssss... 7 (zzzzz)= O Yedi uyurlar şofbenden sızan gazda uykuda ölüyolar. Nası bu? Eşittir sıfır yani, yoklar artık. Yada, fıssssss... 7 (zzzz)= 4 (zzzz)+,,,... Şimdi, bu yedi uyurlar, fısss diye şofben gazına maruz kaldıktan sonra dördü kurtulup normal uykularına devam ediyo, üçü komada. O üç virgül, üç koma vakasını anlatıyo. "Koma" frenkçede "virgül" demek. Anladın? Anlamazsın tabi, arap sabununun limonlusu çıktı... Hemen kızına arabım, sözüm sana diil, arayış içindeyim ondan ediyorum bu lafları. Hem bi tad oluyo. Mikro kültür diyaloğu hesabı. Yazıya bi sertlik, bi andırgaund hava geliyo...

İyi o zaman, kız... Tamam ööle olsun anasını satiim, biz "soyut pezevenk" olalım, madem ööle diyosun. Kız, kızmasına da bi işe yarasın. Mesela beni nası öldürmek istediğini anlat... Hızar testereleri baltalar uçuşsun. Oluk oluk Tarantino. Gider bak, yakışır. Entelijansiya şiddet trendiyle sarsılıyo oğlum. "Niye bu ülkede seri cinayetler işlenmiyor" espirisini yapanlar, seri bir cinayetle öldürülmek istense, adı geçen seri sonsuza ıraksar. Şunu demeye çalışıyorum, azcık Çakıcı, azcık Kuintin Tarantino stili bişeylerin acayip piyasası var şimdi. Gülme "rezervuar köpeği", ben gayet ciddiyim.

Bak ne diycam... Eprimemiş meteforlara dalsam azcık...

Yeni alınmış, sıfır arabanın plastikle karışık elektronik cihaz kokusu mesela... 70 ekran soni televizyonun, kartonkutusu açıldıktan sonra, beyaz köpük koruma süngerleri arasından aleti dışarıya sıyırırken çıkan cıyırtı. Simsiyah asil bir cihazın görkemi... Demek ööle... Demek "zzzzz" konusu bile daha iyiydi. Demek sen Doğubank esnafı diilsin... Bunun esnaflıkla ne alakası var Arap? Eşyaya âşık bi sürü insan var hayatta. O da bi duygu. Delice seviyolar. Hatta birbirlerine duydukları aşk da aynı mekanizmaya sahip. Sıfırken başlayan ilişki, en fazla yeni model piyasaya sürülünceye kadar devam ediyor. E, daha ne o zaman. Tanzimat edebiyatında kaldı o gül bülbül geyikleri. Sevgiliyi sıfır arabaya benzeten duyarlılıkta hoş bişey yazılsa, hani yani... Fikir olsun diye söö!edik. İnsan içindeki sese "puşt" der mi Arap, çok ayıp.

7 (zzzz)x(zzzz)... Bu ne peki Arap? Yedi uyurlar uyandılar sabah işe gidicekler, elektirikli traş makinasıyla traş oluyolar. Esasen zzzz'ın karesi şeklinde de ifade edilebilir, fakat böole yazmaya kalkarsan dizgiciye zorluk çıkar. "Ali top at" cümlesinin karmaşasından fazlası dizgicinin başka şeyler yazmasına neden olabilir ki, bu da bir diğer alternatifi doğuruyor bak. Ortaya soyut şeyler, ard anlamlar, tuhaf hisler çıkartabilir, dizgiciyle ortaklaşa bir akımın öncüsü olabilirsin Arap. Beraberce bir platform oluşturup, "yazdıklarımız çağın ilerisinde kalıyo, tabii ki şu anda anlayamazsınız" diyebilirsiniz. Dizgici ve sen... Postmodern Komikler, Süper Kozalaklar... O da olur yani... Sen beni dinlemiyosun ama, şu "zzzz" gayetle verimkâr bir konu. 7 (zzzz)x7(zzzz)x7 (zzzz)... diye devam eden bi başka versiyonunu yazabilirsin mesela. Ne mi bu şimdi? Bilindiği gibi yedi uyurlar efsanesi bir mağarada geçer, yankı olayı yani. Şimdi diyceksin ki, demin traş oluyodu bunlar, mağarada elektriği nerden buldular... Salak Arap, "Amerikan Espirisi" bu... IQ oyunu...

Hani "bir lil dört vosvogene nası piner" inceliğinde... Artık hayat bu kadar Arap... Karaağaç gölgesinde; sardunya, fesleğen, yosun kokan deniz kenarı çaybahçelerinde geçen öyküler kalmadı, o güzel filler beyaz vosvogenlere binip geleli çok oluyor be anacım...

Hadi, Arap hadi koçum, fırla kâğıdın üstüne, yüreğini göster amcanlara... Zzzz... Zzzzıuıt Erenköy...

"Saymaya gerek yok gerisini,
Söylendi ve kesildi.
Ama ben tarttım kendimi,
Bastırdım elimi göğsüme;
Kentleri düşündüm, yoksul köyleri
Ve kendimi biraz da,
Pıhtı bir gecede, dostlardan uzakta..."

Metin Altıok

Hakkı hariç, ben trenin herşeyini severdim ama. Hele Menekşe İstasyonu'nu. Gün doğmadan, manyak kahkahalar atan martıların eşliğinde, gölle denizin birleştiği, "kartpostal gibi" manzaranın kenarından Menekşe İstasyonu'na inmek... Sen bunun klibini çekebilir misin Apo? Neyse, boşver şimdi... Evlerde uyku mahmuru sarı ışıklar, camlarda çaydanlık buharı, radyoda bağlama takımından oyun havaları, yosun kokusu sinmiş rüyalara karışan anne sesleri, "beş dakkacık daha"lar, gidip, birlikte uyudırırdık. Öbür yan treni uyanırdık. İstasyonların yeri de başkaydı. Florya'dan, bizim liseli, Şelale diye bir kız binerdi, "camdan sarkmayınız" ibaresinin tam da üstünden, sarkıp, Şelale'nin perondaki yerini belirler, vagonuna düşmek için koşuşurduk. Vagon değiştirme operasyonumuzu biletsizliğimize yoran Solcan Hakkı, haybeye peşimize takılırdı. Yeşilköy İstasyonu... Biz orda iniyorduk.

İLETİŞİM 385
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE EDEBİYAT 51

ISBN 975-470-584-4
9 789754 705843